

Giới thiệu Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!

-CÔ là một nữ sát thủ bí ẩn không một ai biết ngoại trừ chủ nhân của Đồ gia tức cha nuôi của cô - Tuy vậy nhưng sự ác ma bá đạo bên trong của cô được bao bọc bởi khuôn mặt và thân hình của một thiên thần xinh đẹp tuyệt trần- .....Những ngày tháng miệt mài khổ luyện võ đạo của cô kể từ khi xuyên không giờ đây đã được thể hiện nhưng có lẽ cô đã thể hiện không đúng chỗ rồi- HẮN là lão đại nổi tiếng thế giới lạnh lùng, vô cảm, ghét sự giả tạo, phản bội. Vất vả nếu như làm trái ý hắn thì đừng mong có truyện nhìn thấy ánh sáng mặt trời lần cuối cùng.*Văn Án Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!Hắn là người giàu có, tàn bạo, bá đạo nhất thế giới hắc đạo trên thế giới không điều gì hắn không thể làm nhưng có 1 thứ hắn đã mất 5 năm để tìm kiếm và đến hôm nay hắn đã tìm thấy nó. Và chính thứ này đã khiến cho cô thân thiết với hắn một người lạnh lùng băng giá và đem lại cho cô sự an toàn tuyệt đối mà cô chưa bao giờ được cảm nhận cả khi cô được sự bao bọc của lão trưởng bối mà cô chưa từng được cảm nhận cô luôn muốn được ở bên hắn. Vậy đây có phải là ngôn tình và nếu như là tình yêu thì tình yêu của cô có được đáp lại bởi hắn hay không?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: 5 Năm Tìm Lại

Trong ngày họp mặt gia tộc họ Đồ, mọi người trong dòng dõi đều mang theo vẻ mặt u buồn, lạnh lẽo sau khi nghe tin hắn ta sẽ đến đây để bắt cô ấy con cháu duy nhất mà lão trưởng bối cho biết nơi giữ ngọc ”Phục Sinh Vô Vàn“. Đây là một loại ngọc trên thế giới chỉ có một nó có thể cứu người chết sống lại nhưng chỉ cứu sống được 2 mạng người. Cách đây 5 năm trước nghe nói viên ngọc đã bị thất lạc không dò tung tích. Vào năm đó hắn ta sau khi nghe được viên ngọc đã mất tích thuộc hạ một trong số Ngũ Phong là Bạch Phong đã khẩn cấp báo tin thì hắn nói với Bạch Phong bằng một giọng điềm tĩnh và lạnh lùng

- ”Không dò tung tích không có nghĩa nó không tồn tại. “

Hắn đã không bỏ cuộc không ngừng tìm kiếm từng ấy năm trời, chỉ biết bao tiền của, công sức thậm chí cả mạng người để tìm ra nó thì vào ngày hôm nay hắn đã bớt sự phiền nộ đi phần nào khi biết viên ngọc sắp thuộc về hắn.

Mọi người trong gia tộc đã vào vị trí cả chỉ còn lại cô ta đang nằm ngủ ngon lành trong phòng nhưng chả một ai thèm để ý bởi lẽ cô là con nuôi của lão trưởng bối nhưng họ đang bận suy nghĩ về chuyện tại sao hắn biết được viên ngọc đang ở trong tay họ. Từ trên cầu thang lão trưởng bối của dòng tộc bước xuống cầu thang. Khi lão trưởng bối ngồi vào vị trí các con các cháu cũng lần lượt ngồi xuống theo thứ tự. Lão trưởng bối không xem xét thiếu ai như mọi khi mà vào thẳng vấn đề, lão cất giọng trầm pha chút sự tức giận:

- ”Ai đã tiết lộ, đứng lên “

Trong không gian yên tĩnh tiếng của lão vang lên khiến cho ai cũng cảm nhận được lão đang tức giận kinh khủng khiến cho ai lấy dù cho không phải mình làm nhưng vẫn thấy dợn tóc gáy vì nếu không ai nhận thì từng người trong dòng tộc kể cả con trưởng đều phải bị trị tội theo quy luật. Tuy vậy nhưng không ai đứng lên lão trưởng bối nhìn lướt quanh một vòng ai lấy đều cúi gằm mặt xuống. Lão chống gậy đứng lên với vẻ mặt giận dữ khó tả và có chút mùi sát khí, lão bước lên phía trên một bước và cất giọng trầm lạnh lẽo:

- ”A Hoàng mau mang gia pháp đến đây cho ta “

Tất cả mọi người xúng xốt ngừng đầu ngạc nhiên và cố gắng kìm nén hơi thở. A hoàng chờ người trong vài giây rồi lấy lại tinh thần và đi nhanh đến bàn thờ có 102 tấm bia gỗ cổ rồi a hoàng lật lên cho người khiêng một chiếc hòm gỗ cũ kĩ bên trong đều là dụng cụ tra tấn những kẻ không nghe lời. Khi khiêng nên trước mặt mọi người vừa đặt xuống thì

”Rầm“

Tiếng cửa cổng bị nổ tung, trên mặt đất toàn là mảnh vụn. Mọi người trong nhà chạy ra ngoài ngó nghiêng thì bắt gặp hai hàng người mặc vest đen bên hông cài một chiếc súng bạc từ ô tô trước cổng chạy ập vào nhà nghiêm chỉnh đứng theo hàng từ cổng đến cửa phòng khách chỉ để lại lối đi nhỏ. Tất cả đã vào vị trí thì một chiếc ô tô thời thượng nhất thời bấy giờ màu đen bóng loáng dường như có thể soi gương được chạy đến dừng ở cổng. Ngũ Phong ngay lập tức bước ra nghiêm chỉnh khuôn mặt lạnh lẽo không biểu hiện cảm xúc tiến đến xe của Lão đại. Một chàng trai cao khoảng 1m85 dáng người to cao lực lưỡng mặc vest đen tên Lạc Phong cánh tay phải đeo lực của Lão đại tiến đến cửa xe mở cửa và hơi cúi người về phía trước một chút rồi nói:

- ”Mời lão đại “

Từ trong xe bước ra một tên trùm hắc bang nổi tiếng thế giới. Hắn cao khoảng 1m90, vóc dáng theo tỉ lệ hoàng kim. Khuôn mặt lạnh lẽo đến nỗi người khác chỉ nhìn qua đã thấy lạnh sống lưng rợn người, đôi mắt lạnh lẽo nhìn sâu không thấy đáy được làm nổi bật bởi làn da màu đồng rắn chắc. Mái tóc bông bênh đen ánh xanh được vuốt về đằng sau một cách gọn gàng. Khảm Thiên từ từ bước vào cổng, hai hàng người mặc vest đen cúi người cung kính. Khảm vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng mắt sau không thấy đáy tiến vào trong phòng khách mặc kệ ánh mắt của mọi người xung quanh đang chăm chú nhìn vào Khảm Thiên. Khảm Thiên vào đến nơi lão trưởng bối nở nụ cười và hân hoan mở lời chào đón lão đại:

- ”Mời Khâm gia ngồi“

Vừa nói lão vừa gờ tay vào chiếc ghế cao nhất trên bậc và tươi cười nói tiếp:

- ”Thật là vinh hạnh cho gia tộc của chúng tôi được đón tiếp Khâm gia, chúng tôi rất vui không biết Khâm gia đến đây có việc gì cấp bách không ạ“

Khâm Thiên vẫn không biểu lộ một cảm xúc nào lạnh lùng bí ẩn như lúc bước xuống xe và ngồi vào ghế. Lạc Phong nhìn lão trưởng bối với khuôn mặt lạnh lùng có chút mùi thuốc súng rồi nói:

- ”Lão trưởng bối lão biết hôm nay khâm gia đã đích thân đến đây để làm gì rồi vậy thì biết điều không muốn trong ngày hôm nay dòng tộc của lão biến mất khỏi thế gian này thì mau giao đồ cho chúng tôi“

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Nơi Cát Ngọc Được Hé Lộ

Lão trưởng bối nghe vậy vẻ mặt không thay đổi trả lời trầm rãi và điềm tĩnh:

- ”Vật gì chứ? Chẳng lẽ Khâm gia một gia tộc truyền đời 100 năm nay lại muốn lấy thứ gì đó của dòng họ Đỗ nhỏ nhoi này sao“

Lão trưởng bối nói chưa dứt câu thì Ngự Phong một xạ thủ giỏi nhất trong Ngũ Phong đã đứng bên cạnh lão từ lúc nào và trĩa súng được thiết kế đặc biệt vào đầu lão nhưng vẻ mặt vẫn vậy điềm tĩnh, trầm rãi không hé lộ một tia sợ hãi nào. Ngự Phong quay sang nhìn lão và nói thầm vào tai lão giọng nói mang theo ngữ điệu thẳng tắp và có chút cảnh báo:

- ”Lão trưởng bối à! Lão biết mình đang nói chuyện với ai không“

Và nhếch mép nở nụ cười man rợn không ra tiếng. Lão trưởng bối nghiêng răng kèn kẹt bất lực, mọi người thấy tình cảnh như vậy nhìn trầm trầm vào khẩu súng trên tay của Ngự Phong muốn hét lên nhưng sợ chưa mở miệng thì đã bị phát súng vào đầu. Hoàng Phong không muốn mất thời gian sai bước đến bên cạnh lão và túm lấy cổ áo lão mặt sát gần mặt lão và giọng nói lạnh lùng băng giá :

- ”Rượu mừng không uống muốn uống rượu phạt ông làm rất tốt“

Nói xong Hoàng Phong ra hiệu cho Ngự Phong, Ngự Phong búng tay” Tạch“ tiếng búng tay vừa dứt thì”

Pằng.....Pằng.....Pằng.....Pằng... “Mỗi phát súng bắn ra thì phát súng tiếp theo càng nhanh hơn, mọi người hoảng loạn nhưng không một ai dám nhích khỏi chỗ của mình dù 1mm nhỏ cũng không dám kêu ca chỉ chờ đến tiếng súng tới gần mình và lia đò. Tiếng súng nhanh hơn khẩu súng bạc bị nhộm chút máu đỏ tươi đẹp mắt. Tuy nhìn trước mắt từng người thân của mình ngã xuống nhưng vẻ mặt vẫn không thay đổi vì nếu như cầu xin đường đến quan tài gần thêm nghìn bước. Trước sự hững hờ của cha mình Đỗ Minh Triệu con trai thứ 2 của lão là người ham sống sợ chết đã buột miệng hét lớn khi khẩu súng bạc kia đang gần chĩa đến mình:

- ”Là con Uyển Nhi đang giữ tấm bản đồ đó“

Câu nói vừa kết thúc mọi ánh mắt đều nhìn về phía của Đỗ Minh Triệu và tiếng súng cũng ngừng hẳn. Khâm Thiên mở to đôi mắt lạnh lẽo nhìn về phía Minh Triệu, Lão trưởng bối nắm chặt bàn tay già nua của lão mà sát trong miệng càng tăng. Khâm Thiên cất giọng lạnh lùng:

- ”Nó đang ở đâu“

Khâm Thiên vừa dứt lời thì lão trưởng bối rút khẩu súng của tên vệ sĩ bên cạnh và bắn vào người Đỗ Minh Triệu và con trai cả của ông người thân duy nhất còn lại của ông. Trước cảnh tượng như vậy Đỗ Uyển Nhi đứng nép sau cột lớn ở lầu hai nhếch mép cười bởi lẽ cô chỉ là con nuôi được lão trưởng bối và được cưng chiều, nhường nhịn nhất trong nhà không những thế cô còn được lão trưởng bối cho nắm giữ bản đồ của ngọc” Phục Sinh Vô Vãn“ nên người trong dòng tộc nổi long ghen ghét chỉ muốn ăn tươi nuốt sống cô ngay lập tức. Đã bao lần sát hại cô nhưng không thành có một lần đã khiến cô cảm tức họ đến điên cuồng. Ngày hôm đó khi lão trưởng bối cùng các con trai đi dự yến tiệc thì Trần Uyển Hoan và Mẫu Đơn con dâu cả và con dâu thứ đã nén nút bắt Uyển Nhi vào nhà kho sau vườn bắt cô uống 3 bát thuốc độc cực mạnh. Cô chống cự dẫy dựa nước mắt tràn xuống. Mẫu Đơn bóp mồm Uyển Nhi đổ liên tiếp 3 bát thuốc độc vào mồm cô vì đã bị chói chát nên chỉ biết dẫy trong đau khổ. Khi bị ép uống xong do ngấm quá nhiều thuốc độc nên cơ thể cô bắt đầu biến đổi chờ nên bách độc xâm nhập. Các kháng nguyên bắt đầu sinh nhiều từ trong máu của cô và loại kháng nguyên này có thể trừ dài tất cả các loại độc mà cô mắc phải. Tuy vậy nhưng có một số chất trong thuốc đã làm chân tay cô tê liệt đầu óc choáng váng. Trần Uyển Hoan và Mẫu Đơn cho người khiêng cô về phòng và coi như không có chuyện gì. Khi dự yến tiệc về không thấy Uyển Nhi chào lão, lão thấy lạ và đi lên phòng cô. Thấy cô nằm thoi thóp trên giường lão tiến đến bắt mạch lão hững hờ một chút dường như lão đã biết chuyện gì đó và cho người khiêng cô vào ô tô từ con đường bí mật chỉ mình ông biết. Cô mơ mơ màng màng nhìn qua cửa ô tô, cô chỉ thấy chiếc ô tô đang đi sau vào rừng rậm đến gần cảng biển. Lão cất giọng trầm nói với Uyển Nhi

- ”Ta sẽ cho con biết nói đang cất ngọc Phục Sinh Vô Vàn “

Và cất vào tay cô một tờ giấy cũ đây chính là bản đồ cất ngọc. Cô cố gắng ngồi dậy xem tấm bản đồ một cách kĩ càng. Trên tấm bản đồ có 3 vùng chính là đất liền, đường biển và một hòn đảo bí ẩn ở mỗi vùng đều được đặt bẫy cẩn thận vùng đất liền không đâu xa chính là rừng rậm Amazon bí ẩn. Đến một con chuột đi qua cũng sẽ bị tan xác. Lão đã đưa cô đi bằng con đường bí ẩn không lộ diện trên mặt đất nên các bẫy đều vô tác dụng. Nhưng có một điều cô không hiểu được tại sao Lão lại nói cho mình cô biết mà con cái lão thì chỉ nhắc đến thì đã bị lão đánh gãy tay. Đến nơi đi bằng đường ẩn cũng phải mất 1 tuần chứ chả nói đến bị mắc bẫy. Trên đảo có một hang động lớn được nguy trang cẩn thận bên trong động u ám tối đen như mực đi sâu vào trong khoảng 2 phút thì gặp một bức tường chắn ngang lão tiến đến và sờ lên bức tường như đang dò tìm thứ gì đó rồi dừng lại lão ấn mạnh vào một hòn đá hình bầu dục thì đột nhiên bức tường dịch chuyển, một ánh sáng huyền ảo chiếu nên 4 mặt tường bên trong. Viên ngọc đẹp lộng lẫy lơ lửng giữa không gian động. Bên trong lớp trong suốt của viên ngọc là một bông hoa sen màu vàng ánh kim nhưng tại sao xung quanh viên ngọc lại không hề có bẫy bảo vệ. Thì ra theo suy nghĩ của lão qua được 3 vùng nguy hiểm kia đã quá thánh rồi hoặc tan xác huống chi lại đi vào hang động dễ dàng như ông được. Lão tưởng bối không làm mất thời giờ nhiều nên nhanh tay ra đỡ viên ngọc và nhẹ nhàng đặt lên trán cô và thì thầm câu gì đó rất nhỏ nhưng đủ để cho cô nghe thấy được cô hiểu hàm ý ông nói như vậy ý rằng hãy tiếp thu và thuộc nó. Cô là người thông minh nên vừa nghe đã ghi rõ trong đầu. Khi câu nói của ông kết thúc thì viên ngọc đột nhiên phát ra tia sáng chói mắt và tia sáng đó bao bọc lấy người Uyển Nhi. Trong phút chốc cơ thể cô đã được tái sinh khuôn mặt trắng bệch có chút hơi lạnh thì bây giờ đang chờ nên hồng hào và ấm lên hơn chút. Nhưng bây giờ bông hoa sen bên trong đã bị héo đi một nửa. Trên đường trở về cô hỏi Lão :

- ”Tại sao ba lại đối xử tốt với con như vậy mà thật ra con chỉ là con nuôi thôi ạ “

Lão trưởng bối nghe vậy không muốn dẫu cô thêm nữa nên lão đã nghĩ đây chính là thời điểm thích hợp để nói cho cô:

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Kí Ức Khó Quên

- ”Con thật sự muốn biết sao? Được nhưng ta hi vọng nghe xong con đừng hận Đồ Phú Thần con trai cả của ta “

Nghe vậy cô ngạc nhiên tại sao lại dính dáng đến con trai cả của lão nhưng cô đang tò mò nên đã gật đầu ngay. Lão cất giọng trầm và thờ dãi:

- ”Vào năm con 2 tuổi mẹ con là Mộc Thủy Hương một cô con gái nhà nghèo ba mẹ mất sớm nhưng tính tình ngoan ngoãn, hiền lành, nết na được giới thiệu làm con dâu của ta khi gặp mặt thì cả ta và Phú Thần đều thích con bé và đang dự tính sẽ chọn ngày lành tháng tốt để làm đám cưới cho hai đứa nhưng một lần Phú Thần đã làm chuyện đại dột với con gái duy nhất của nhà họ Trần là Trần Uyển Hoan nên không còn cách nào khác đám cưới đã chuẩn bị cho mẹ con đành chuyển cho Uyển Hoan tức là chị dâu con bây giờ. Trước lúc xảy ra chuyện này thì mẹ con đã sinh ra con rồi biết chuyện như vậy mẹ con đã đến nhờ ta nuôi nấng con lên người. Nhưng ta thấy thương mẹ của con nên đã đưa mẹ con về làm người hầu trong nhà. Trong thời gian đó Uyển Hoan đã biết hết chuyện nên đã câu kết với Mẫu Đơn hãm hại mẹ con như đã làm hại con như bây giờ vì không có chứng cứ nên ta không thể làm gì được. Trước khi chết mẹ con đã dặn dò ta rằng Uyển Hoan và Mẫu Đơn sẽ hãm hại con nên mẹ con bắt ta phải hứa với mẹ con rằng phải bảo vệ con và cứu sống con nếu như con bị họ giết. “

Nghe xong đôi mắt cô đầm lệ, đôi mắt tròn đen đầm lệ, nước mắt tuôn ra dàn dụa mắt nhắm nghiền tay nắm chặt. Lão dường như nhận ra ôm đầu cô dựa vào vai và nói:

- ”Con hãy làm điều mà con cảm thấy mà con cảm thấy đúng nhất kể cả giết một ai đó trong nhà ta. “

Sau đó một thời gian khi cô lấy lại được tinh thần thì cô đã nhờ lão dạy cho cô trở thành nữ sát thủ tài giỏi mà không ai biết đến. Và Uyển Nhi nuôi dưỡng lòng thù hận và sự lạnh lùng với người xung quanh cô trừ lão trưởng bối ra. Trừ khi Uyển Nhi cảm thấy nguy hiểm đến gần thì cô với ngoan ngoãn đi một chút. Uyển Nhi luôn muốn giết chết bà Uyển Hoan, Mẫu Đơn và nhân vật đã gây ra những chuyện này là Đồ Phú Thần để trả thù cho mẹ và cho mình. Nhưng chắc bây giờ không cần cô gĩa tay nữa vì Khâm gia đã ra tay trước giúp cô.

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 4: Ngoan Ngoãn Tùy Lúc Lão Đại À ! (1)

Uyển Nhi đứng sau cột cửa lầu hai nhìn chăm chú quan sát về phía Khảm Thiên thì Ngư Phong đứng bên cạnh lão cất giọng lạnh lẽo:

- ” Lão biết cái giả phải trả khi làm trái lệnh của Khảm gia là gì chứ hả. “

Nói xong thì ” Pằng “ Ngư Phong giơ khẩu súng lên thổi khói trên đầu súng và nhìn Lão đang dấy nhẹ dưới chân mình. Đường cong trên môi Uyển Nhi chưa hạ xuống thì một dòng nước mắt tuôn xuống bất giác. Cô định bước ra nhưng nghĩ rằng bây giờ bước ra là cửa mà trước mắt nên chỉ dám ôm miệng mở to cặp mắt ướt đầm lệ nhìn về phía lão trưởng bối. Cô luôn coi lão trưởng bối là bố đẻ người thân còn lại duy nhất của cô trên thế gian này đang chết trước mắt cô, đây sẽ là cú sốc không nhỏ trong trí óc của cô.

Lạc Phong quay sang nhìn Khảm Thiên và nói với giọng lễ phép :

- ” Lão đại bây giờ chúng ta phải làm gì ạ ? “

Khảm Thiên nhắm mắt lại và cất giọng lạnh lùng về phía lầu hai:

- ” Xuống đây “

Tất cả Ngư Phong dường như hiểu ý và nhìn lên lầu hai, Uyển Nhi hoảng hốt chạy nhanh vào phòng và sập chốt. Thật là một hành động ngu xuẩn cô ta nghĩ rằng cánh cửa đó có thể ngăn được Lão đại tóm được cô sao ngu ngốc. Ngư Phong không đợi mệnh lệnh mà cho người lên lầu hai lục soát. Chỉ một phát đập, cánh cửa đã bật tung trong phòng không có ai. Mấy tên vệ sĩ lục lọi trong phòng tìm cô. Còn cô đã lên nhảy xuống tầng một và ngồi vào trong xe của Khảm Thiên từ lúc nào. Cô nghĩ rằng bây giờ cho dù có chạy được lâu không hay phải chết thì thảm nên cô đã ngoan ngoãn ngồi trên xe để đảm bảo hình phạt. Mấy tên vệ sĩ đi xuống thông báo với Khảm Thiên:

- ” Lão đại chúng tôi đã lục tung nhưng tìm không ra chỉ thấy cửa sổ đã bị mở tung “

Khảm Thiên đứng dậy mặt lạnh lùng nói:

- ” Tìm không ra đừng quay về “

Nói xong Khảm Thiên đi thẳng ra phía cổng, hai hàng người cúi xuống lễ phép hô to

- ” Rõ thưa lão đại “

Khảm Thiên mặt lạnh lùng, sát khí đằng đằng vây quanh. Đi đến cửa xe Khảm Thiên cất giọng lạnh lùng với Hoàng Phong:

- ” Dọn dẹp cẩn thận. “ Khảm Thiên không nói thêm bước đến cửa xe bất ngờ thấy Uyển Nhi đang ngồi ở trong nhưng không làm bất cứ hành động gì rồi ngồi vào xe. Uyển Nhi ở trong xe liền ngồi lép sang một bên và nhắm mắt lại. Hồng Phong tay lái xe cù khời nhất Ngư Phong ngồi vào chỗ lái xe nhìn qua kính chiếu hậu thấy cô đang ngồi trêm trệ bên cạnh Khảm Phong chỉ cách khoảng 20cm. Hồng Phong nhanh tay rút khẩu súng ra chĩa thẳng vào Uyển Nhi. Uyển Nhi nhìn Hồng Phong với ánh mắt lạnh lùng và nói:

- ” Bắn đi “

Thấy trên khuôn mặt cô không hề có sự sợ hãi hay có ý van xin nào Hồng Phong liền lờ mờ mắt với cô và nói:

- ” Cô là ai ? “

Uyển Nhi trầm dài nói từng từ một:

- ” Đỗ Uyển Nhi “

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ngoan Ngoãn Tùy Lúc Lão Đại À (2)

Hồng Phong thấy tên quen quen và nhanh chóng nhận ra cô chính là người đang nắm giữ tấm bản đồ đó nhưng tại sao cô lại ngoan ngoãn lộp mạng như vậy. Hồng Phong rút lại khẩu súng nhìn về phía Khảm Thiên đang nhắm mắt dựa vào ghế sau xe, Hồng Phong nhanh chóng cho xe đi về phía trước. Uyển Nhi thấy không còn chuyện gì và an toàn khi ngồi trong xe của ông trùm hắc bang này nên đã nhắm mắt dựa vào ghế sau xe. Vừa chợp mắt thì cô có cảm giác thứ gì đó đang kẹp chặt lấy cổ cô, cổ cô đau như dao cắt hơi thở khó khăn nên bất giác mở mắt tay cô túm chặt lấy bàn tay cứng rắn của Khảm Thiên và nói:

- ” Anh làm gì vậy buông ra mau đi “

Một đùi của Khảm Thiên đè nên hai chân của Uyển Nhi nên cô không cựa quậy được mà chỉ nhìn chằm chằm vào đôi mắt lạnh lẽo trước mặt. Khảm Thiên áp sát mặt cô hơn một chút và cất giọng lạnh lẽo:

- ” Tại sao cô lại ngoan ngoãn phục tùng tôi như vậy cô có mục đích gì. “

Bàn tay to cứng rắn của hắn càng bóp mạnh hơn vào cổ cô khi thấy bàn tay trắng nõn nà mảnh mai của Uyển Nhi đang ghì mạnh móng tay vào cổ tay Khảm Thiên. Cổ tay bắt đầu gù máu, Khảm Thiên dùng sức bóp mạnh vào cổ Uyển Nhi khiến cho tứ chi của cô bắt đầu mất hết sức lực khuôn mặt tím tái hai tay bám vào cổ tay Khảm Thiên đã buông thõng, đôi mắt long lanh đầy lệ dường như không muốn rời khỏi đôi mắt của cô. Tuy sắp đến danh giới giữa sống và chết nhưng cô không hề thốt ra một lời cầu xin tha mạng đến cả há mệnh thở cô cũng không há mà chỉ cắn chặt môi, nhắm mắt và cố điều hòa hơi thở bằng chiếc mũi cao và nhỏ của cô. Hồng Phong ngồi phía trên hơi lo lắng vì trên thế giới này chỉ còn lại mình cô biết tung tích của viên ngọc nhưng hẳn tin Khảm Thiên biết rõ mình dùng bao nhiêu sức lực, và sẽ không bao giờ đẩy người mình đang cần tới đến chỗ chết. Thấy Uyển Nhi không cựa quậy Khảm Thiên thả lỏng bàn tay trên cổ cô và bế cô vào lòng cho cô ngồi lên đùi hắn và vuốt ve khuôn mặt của cô và cất giọng lạnh lùng thấu xương:

- ” Đừng giờ trò trước mặt tôi sẽ không có kết cục tốt đâu. “

Uyển Nhi cố hết sức lực nói với Khảm Thiên bằng giọng khàn đặc:

- ” Tôi ngoan ngoãn như vậy anh không thích sao. Anh muốn tôi ương bướng không nghe lời anh, đơn giản thôi. “

Khảm Thiên lạnh lùng trả lời:

- ” Cô dám sao. “

Tay Khảm Thiên siết chặt lấy eo Uyển Nhi cặp mày nhíu lại. Uyển Nhi mơ mơ màng màng nhìn thấy biểu hiện của Khảm Thiên và nói:

- ” Anh buông tôi ra đi tôi thấy không thoải mái. “

Khảm Thiên không nhúc nhích siết chặt lấy eo cô hơn và lạnh lùng nói:

- ” Nằm yên . Nhúc nhích tôi giết. “

Uyển Nhi lượng sức mình không dám nói gì nữa mà áp mặt vào lồng ngực rắn chắc của Khảm Thiên và thiếp đi. Hồng Phong ngồi phía trên bất hoảng khi thấy Khảm Thiên có hành động lạ như vậy vì chưa bao giờ Khảm Thiên lại gần con gái dù chỉ là ngồi gần đã bị Khảm Thiên đánh gãy xương.

Hết chương 5

lass=MsoNormal>Uyển Nhi trầm đãi nói từng từ một:

- ” Đỗ Uyển Nhi “

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Ngoan Ngoãn Tuy Lúc Lão Đại À (3)

Chiếc xe dừng lại ở một căn biệt thự đẹp lộng lẫy gần giống tòa biệt thự Updown Court – Anh. Căn biệt thự được xây theo cách tân cổ điển mang hơi thở Châu Âu bằng việc đơn giản hóa kiến trúc cổ điển, nhấn mạnh vào bức tường được làm bằng lớp kính chống đạn, hàng cột thay vì phôi màu sáng và tối vừa tôn lên nét cổ điển thân thiện, nét sang trọng phong lưu của giới quý tộc. Tòa biệt thự tân cổ điển toát lên trên nền xanh ngắt tính trật tự ước lệ và giản đơn, không quá cầu kỳ nhiều chi tiết rườm rà làm cho Uyển Nhi mãi mãi chiêm ngưỡng vẻ đẹp nhẹ nhàng, thanh thoát nhưng kiêu sa kiêu diễm thật hoành tráng. Tòa biệt thự đẹp phong cách Châu Âu mang trong mình nét đẹp hài hòa với cảnh quan gần gũi làm cho Uyển Nhi có cảm giác đang ở nhà.

Cô bước xuống xe không tin vào mắt mình khi thấy tòa biệt thự của Khảm Thiên không thốt lên lời. Chưa kịp ngắm hết vẻ đẹp bên ngoài thì từ phía sau ai đó đã bịt tấm khăn mùi xoa vào miệng cô theo phản xạ mà lão trưởng bối dạy cho cô, Uyển Nhi đưa tay ra đằng sau tóm trật lấy cổ áo Bạch Phong một người hiểu biết về các loại thuốc độc nhất trong Ngũ Phong rồi quật mạnh về phía trước Bạch Phong bất ngờ không kịp phản bác vì hành động nhanh như chớp của Uyển Nhi. Vì đã hít phải thuốc mê trong tấm khăn mùi xoa kia nên đột nhiên đầu óc cô choáng váng chân bước đi lảo đảo ngã xuống và lịm đi.

Khi tỉnh lại cô thấy mình đang bị chới vào ghế cô mơ màng mở to cặp mắt long lanh của mình và nói với giọng nhỏ có chút sợ hãi:

- ” Tôi đang ở đâu vậy “

Bóng tối bao trùm lấy căn phòng đột nhiên cánh cửa phía sau mở hé và tung ra, ánh sáng chan ngập căn phòng rộng chứa đầy dụng cụ tra tấn và vũ khí hạng nặng. Ở phía trước Uyển Nhi khoảng chừng 2m một chiếc ghế được mạ vàng to lớn quay lại phía cô. Một đôi mắt lạnh lẽo thấu xương nhìn chăm chăm vào cô từ phía chiếc ghế đầy uy nghiêm kia một người đàn ông điển trai hết mức ngồi bất chéo chân hai tay bất chéo trước ngực, không để cho cô mở mồm hỏi được câu nào Lạc Phong đứng bên cạnh Khảm Thiên cất giọng lạnh lùng:

- ” Cô là người đang nắm giữ tấm bản đồ đúng không? “

Uyển Nhi không để mình bị sợ hãi nhanh chóng trả lời với giọng lạnh lùng không kém với đôi mắt chết người của Khảm Thiên:

- ” Chúng ta có cần phải nói chuyện theo kiểu này không vậy chẳng lẽ các anh sợ tôi chạy mất khi tôi đã tự nguyện nộp mạng sao. “

Đây là cách nói chuyện của cô khi nói chuyện với người lạ vì cô đã bị mọi người trong nhà xa lánh từ nhỏ vậy nên cách nói chuyện với người cô vừa mới mới biết sẽ khác hoàn toàn. Một cách nói trông không và lạnh lùng vô cảm.

Lạc Phong thấy cô không có vẻ gì sợ hãi và nhìn bộ mặt của cô không có ý gì đùa nên ra hiệu cho Hồng Phong cời trói. Uyển Nhi chỉnh lại tư thế ngồi và cất giọng như cũ:

- ” Không biết Khảm Gia có việc gì mà phải cần tới nó vậy tôi muốn biết lý do. “

Lạc Phong nhũn mày nhìn trầm trầm vào cô nói lạnh lùng:

- ” Không ai có tư cách ngã giá với Khảm Gia, cô không nói cô sẽ chết ngay tại đây “

Vừa nói xong Ngư Phong đứng bên cạnh cô giờ khẩu súng Beretta-92 vào đầu cô cất giọng lạnh làm người bên cạnh toát mồ hôi hột:

- ” Nói “

Uyển Nhi không ra vẻ sợ hãi đứng phắt dậy quay người đi về phía cổng Khảm Thiên đưa mắt về phía Uyển Nhi nói với giọng lạnh lùng thấu xương pha chút sự chết chóc:

- ” Đứng lại “

Hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: ” Không Có Việc Gì Mà Ta Không Làm Được Cả. Việc Giết Cô Quá Đơn Giản Đối Với

Tiếng nói lạnh lẽo ấy vụt qua tai Uyển Nhi làm cô sởn gai ốc và có cảm giác một con ác thú đang ở đằng sau mình. Cô giữ bình tĩnh và quay lại nở nụ cười làm lộ hàm răng trắng muốt của cô trong lúc này cô như một thiên thần đây là chiêu Mỹ nhân kế mà cô học được nếu như Khảm Thiên không vô cảm trước phụ nữ thì giờ đây Khảm Thiên đã bị cô hớp mắt hồn vì nụ cười vừa rồi. Sau nụ cười cô hạ đường cong trên môi một chút và nói giọng lạnh lùng:

- ” Các anh không muốn biết bản đồ đó tôi cất ở đâu sao? “

Lạc Phong hiểu ý Khảm Thiên và nói với Uyển Nhi với giọng nghiêm nghị lạnh lùng:

- ” Cô dám đi trước Lão đại. “

Cô nhanh chóng nhận ra được vấn đề và sợ ánh mắt lạnh lẽo kia dò người trong vài giây và nhanh lấy lại tinh thần Uyển Nhi cố gắng giữ bình tĩnh hết mức có thể khi ánh mắt kia đang nhắm thẳng vào cô lúc này Uyển Nhi còn sợ đôi mắt kia hơn cả gặp thần chết và trả lời:

- ” Thì ra là vậy sao được rồi tôi nhận lỗi vậy mời lão đại ạ “

Giọng nói của cô bây giờ nghe đã thấy cô đang chịu sự hải đã quá đủ Khảm Thiên đứng dậy tiến về phía cổng và dừng lại ở phía Uyển Nhi nói giọng lạnh lùng pha chút mùi thuốc súng:

- ” Cô muốn chết phải không? Sau khi lấy được tấm bản đồ cô sẽ chết dưới tay tôi nếu như không nghe lời. “

Uyển Nhi nghe vậy liền kéo cổ áo anh xuống nói thầm vào tai Khảm Thiên giọng nói nhẹ nhàng lướt qua tai Khảm Thiên khiến cho một căn phòng lạnh lẽo bỗng có một tia nắng yếu ớt chiếu vào:

- ” Lão đại à anh giết tôi sau khi lấy được tấm bản đồ đó liệu đi đến nơi đó anh có còn sống không? “

Khảm Thiên nhìn cô với ánh mắt khinh thường và nói với giọng lạnh lùng:

- ” Không có việc gì mà ta không làm được cả. Việc giết cô quá đơn giản đối với tôi. “

Nói xong không để cô trả lời Khảm Thiên quay người siết chặt eo cô và cùng cô ngồi vào xe. Ngũ Phong nhìn thấy cảnh tượng trước mắt không tin nổi bất giác nhíu mày vì không một người phụ nữ nào được ngồi cùng xe với Khảm Thiên ngay cả Lạc Phong cánh tay phải của Khảm Thiên cũng không được ngồi chung mà cô gái này lại được Khảm Thiên ôm eo như vậy. Đối với hai hàng vệ sĩ đứng bên cạnh cũng như vậy họ nhìn trầm trầm vào Uyển Nhi và nhanh chóng thu hồi ánh mắt hiếu kỳ đó và cúi người cung kính. Uyển Nhi có cảm giác mọi ánh mắt dường như luôn liếc đến cô một ánh mắt khó chịu cô liền nhận ra và dẫn nhẹ người Khảm Thiên ra. Cô chưa kịp dẫn ra 1mm nào thì cánh tay sắt thép của hắn siết lấy eo cô càng chặt hơn kèm theo là ánh mắt lạnh lẽo có thể làm đóng băng người trước mặt trong giây lát. Bất gặp ánh mắt ấy Uyển Nhi ngược nhìn Khảm Thiên đôi mắt long lanh như pha lê chiều này cô đã mất rất nhiều công để học được nhưng dường như nó không có tác dụng với Khảm Thiên. Cô thấy không có cách nào lên ngàn nghe theo bước vào xe. Hồng Phong ngồi vào trong xe từ lúc nào khi thấy cô hất cật giọng nghiêm nghị hỏi:

- ” Nơi đó là nơi nào? “

Uyển Nhi không muốn làm mất thời gian và cũng đang suy nghĩ về câu nói của Khảm Thiên nên không ngần ngại suy nghĩ trả lời ngay:

- ” Sau khu vườn nhà họ Đỗ đến đó tôi sẽ vào lấy. “

Cô chưa nói xong chiếc xe đã đi được 120km về phía trước không tin được vào mắt mình cô đã thốt nên những câu khen ngợi Hồng Phong quá mức quên mất cô đang giả bộ lạnh lùng:

- ” Anh đúng là giỏi thật đấy làm sao có thể đi nhanh thế chứ hôm nào có thời gian đánh nhớ chỉ bảo cho tôi nhé tôi sẽ cảm ơn anh rất nhiều. “

Cô vừa nói vừa nhồm nên dựa vào ghế trước chỗ Hồng Phong đang lái xe. Câu nói của cô tuy không có gì giả dối nhưng đã lộ mất rồi một tính cách ngây thơ hơn lúc đầu quá nhiều. Khảm Thiên đang nghỉ ngơi ở ghế sau bất giác nhíu chặt mày lại hiểu ý Hồng Phong cất giọng lạnh lùng với cô:

- ” Ngồi im nhiều chuyện “

Uyển Nhi cũng nhận ra liền ngồi xuống bên cạnh Khảm Thiên và biết mình đã bị lộ lên đã ngồi xuống và im phăng phắc mặt dờ ra cứ như cô sắp gặp phải Thần chết không bằng.

Trong phòng nghỉ ngơi của Lam gia giọng nói từ bên ngoài cửa vọng vào:

- ” Thưa lão đại Khảm gia đang trên đường đi đến nơi cất giữ bản đồ của viên ngọc ” Phục sinh vô vàn “ “

Nghe thấy vậy Lam Thần lão đại của Lam gia quyền lực không thua kém Khảm gia cũng đã tìm kiếm viên ngọc khắp nơi khi thấy Khảm gia hơn mình một bước nên đã trả lời ngay và mang theo câu trả lời đó là một nụ cười yêu mị ghé rợn:

- ” Nó đang ở đâu. “

Thu Sinh nhanh chóng trả lời:

- ” Thưa lão đại nó đang ở trong một chiếc hòm được cất kỹ ở sau vườn nhà họ Đỗ “

Lam Thần nở một nụ cười man rợ chết chóc và đáp tiếng trả lời:

- ” Chuẩn bị xe “

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Đụng Độ

Hồng Phong cho chiếc xe dừng lại ở cửa nhà họ Đỗ. Khảm Thiên mắt vẫn nhắm dựa vào ghế sau xe cất giọng lạnh lùng với Uyên Nhi:

- ” Làm việc của cô đi “

Uyên Nhi đang hưng phấn nghĩ rằng khi giao tấm bản đồ cho hắn thì cô sẽ được giải thoát thì lại bị vụt tắt khi nghe giọng lạnh lùng của hắn. Uyên Nhi không trả lời mà mở cửa chạy thoát vào trong, trong giây lát đã không thấy cô nữa vì tốc độ chạy của cô thì không ai bằng. Còn Khảm Thiên và Ngũ Phong thì đang ngồi trong phòng khách trống, không một bóng người. Trên sàn nhà vẫn còn vài vết máu sót lại cách đây ba ngày. Uyên Nhi nhanh chóng tìm thấy tấm bản đồ cô chạy đến chỗ Khảm Thiên. Uyên Nhi hào hứng đang định ” khoe công chôn thoát “ thì Khảm Thiên đứng phắt dậy cất giọng lạnh lùng làm cô như bị dội gáo nước đá vào đầu :

- ” Đi thôi “

Uyên Nhi cố kìm nén cảm xúc, nếu không xảy ra sai sót thì chỉ sợ một tiếng sau cô sẽ không còn nhìn thấy ánh mặt trời kia nữa và lẳng lặng cầm tấm bản đồ chạy theo sau Khảm Thiên. Đi đến gần cửa thì không biết Lam Thần đã đến từ khi nào bước vào ở đằng sau hắn là vài tên mặc áo đen tuy không làm người khác sợ cho lắm nhưng những tên áo đen đó toàn là cao thủ trong giới vệ sĩ hắc bang nhưng đấu với Ngũ Phong thì chúng chết chắc chứ chả nói gì đến Khảm. Nhưng mục đích của Lam Thần không phải đi đến đây để đấu tranh nên chỉ cần có vài tên như vậy là được với lại sức mạnh của Lam Thần cũng không thể xem thường hắn cũng là địch thủ duy nhất trên thế giới Khảm Thiên. Hắn nhìn Khảm Thiên và nở nụ cười yêu mị ghê tởm. Uyên Nhi đứng bên cạnh Khảm Thiên và nhìn chăm chú vào Lam Thần. Hắn cao khoảng 1m90, đôi mắt sắc bén giảo hoạt. Trên khuôn lạnh lẽo của hắn luôn suốt hiện nụ cười chết chóc ghê tởm đó làm cho người đối diện không thể chống chọi lại dù chỉ bằng lời nói. Mái tóc chéo không quá chân mày nâu đen ánh xanh biển làm cho hắn trông huyền bí và quyền rũ trước mọi ánh mắt phụ nữ. Nhưng hắn thì không hứng thú với bất kì cô gái nào. Xung quanh người hắn quần quần sát khí dày đặc.

Lam Thần thấy Khảm Thiên hắn nghĩ mình đã đến chậm một bước và tiến lại gần Khảm hơn, Khảm Thiên dừng lại và đưa mắt về phía Lam Thần. Lam Thần tiến lại gần Khảm Thiên hơn đôi môi nhếch nên tạo thành một đường cong hoàn mĩ và nói :

- ” Tôi đã chậm một bước không hổ danh là Khảm gia “

Uyên Nhi cảm thấy dường như hai con dã thú chúa tể rừng xanh gặp nhau kiểu gì cũng sẽ xảy ra chiến tranh lớn nhất lịch sử hắc bang nên không dám ở lại mà đi thẳng ra ngoài mà không để ý đến nét mặt của ai. Cô hôm nay ăn phải gan trời hay sao mà lại dám như vậy. Uyên Nhi đi đến gần chỗ Lam Thần thì bị một chân của Lam Thần ngang giữa chừng. Uyên Nhi không để ý ngã nhào về phía trước Lam Thần túm lấy tay cô kéo về phía mình và ôm cô người hoi ngả về đằng sau đôi mắt sắc bén giảo hoạt nhìn chăm chăm vào người phụ nữ trong tay và nở nụ cười yêu mị và nói :

- ” Cô gái xinh đẹp này là ai đây? Không lẽ... “

Uyên Nhi đứng dậy dẫn Lam Thần ra trường mất đang định đi nhanh thì cánh tay rắn chắc siết chặt eo cô kéo lại. Khảm Thiên cất giọng lạnh lùng đôi mắt lạnh lẽo hướng thẳng vào Lam Thần :

- ” Là người của tôi. “

Uyên Nhi không thể làm gì với cánh tay rắn chắc đang siết chặt eo mình, Uyên Nhi chỉ biết nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo của Khảm Thiên. Khảm Thiên chớp đôi mắt lạnh lẽo tuy không nói gì nhưng Uyên Nhi đã ngầm hiểu ý Khảm Thiên. Lam Thần có chút ngạc nhiên vì từ xưa đến nay Khảm Thiên được mệnh danh là ” Mặt lạnh Tu La “ một người lạnh lùng, vô cảm gét phụ nữ nhưng hôm nay bên cạnh hắn là một người phụ nữ xinh đẹp mê hồn thật biết chọn người. Lam Thần cười nhếch mép và nói với giọng châm biếm :

- ” Thật vậy sao ? Không thể tin được. “

Vừa nói Lam Thần vừa đưa mắt sang Uyên Nhi, Uyên Nhi không chút run sợ nhìn thẳng vào ánh mắt kia, một tay vòng qua eo rắn chắc của Khảm Thiên và hất cằm nói với Lam Thần :

- ” Đúng tôi là người của Khảm không tin thì cũng vậy thôi “

Uyên Nhi dường như không biết vai vế của Lam Thần trong giới hắc bang nên nói mà không suy nghĩ đến kết cục. Lam Thần hơi ngạc nhiên về câu trả lời hống hách của cô. Lam Thần nhìn Uyên Nhi với ánh mắt tò mò, thú vị vì chưa một người phụ nữ nào dám trả lời vô lễ với hắn như Uyên Nhi. Lam Thần nhìn cô gái nhỏ bé kia đang hất cằm về phía mình và nói với giọng cười cợt giả tạo :

- ” Vậy sao, Cô có muốn làm người của... “

Chưa nói hết câu Uyển Nhi đã chặn họng Lam Thần lại trả lời lưu loát :

- ” Của gì chứ, tôi là người của Khâm “

Câu nói của Uyển Nhi đã khiến cho mọi ánh mắt nhìn về phía cô khi lời nói của Lam Thần bị chặn chưa ai dám làm như thế vậy mà cô... Khâm Thiên không thay đổi sắc mặt nhũn nhũn mà siết chặt eo cô hơn làm cô hơi đau một chút. Lam Thần gần như trở nên phần nộ nhưng chả ai biết ngoài Khâm Thiên vì hần đã che dấu sự phần lộ đó một cách kín đáo sau nụ cười yêu mị man rợ chết người. Còn Uyển Nhi cô nghĩ rằng hành động của cô đáng khen và sẽ được Khâm Thiên thả tự do sớm hơn nhưng cô nhầm rồi. Khâm Thiên cất giọng lạnh lùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn không thấy đáy hướng thẳng vào Lam Thần :

- ” Đi thôi “

Nói xong Khâm Thiên không thèm để ý đến thái độ của Lam Thần mà ôm eo Uyển Nhi đi thẳng ra xe. Lam Thần cảm thấy Khâm Thiên không coi trọng hần ra giết tay vào túi quần và cất giọng nói khinh bỉ và ghê rợn :

- ” Thật chả coi tôi ra gì “

Câu nói dường như không cản chõ được bước đi của Khâm Thiên, Khâm Thiên cứ như vậy ôm Uyển Nhi ngồi vào xe. Lam Thần nở nụ cười yêu mị sát khí lồng lộng có mùi thuốc súng nồng nặc quay người và cất giọng nói lạnh lùng và nụ cười cũng dập tắt theo :

- ” Về “

Hết chương 8

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Ngủ Chung Với Gián (1)

Ở trong xe Uyển Nhi bĩu môi gãi đầu quay ngoắt sang bên Khâm Thiên ngồi, Uyển Nhi ngồi sát gần Khâm Thiên ngược đôi mắt tròn to long lanh nước mắt lưng tròng nhìn Khâm Thiên vì cô đã học được rất nhiều chiêu quyến rũ đàn ông từ giọt nước mắt nên nước mắt giả tạo lúc nào cũng có. Uyển Nhi cất giọng ngọt như mật và dịu dàng :

- ” Lão đại à tôi làm xong việc rồi vậy tôi được giải thoát chưa ạ “

Khâm Thiên quay sang phía Uyển Nhi thấy cô làm hành động quá dễ thương nhưng Khâm Thiên đã nhận ra cô đang đóng phim nên cách này của cô chả có tác dụng quyến rũ Khâm Thiên. Khâm Thiên không nói gì ngược về phía trước và nhắm mắt nghỉ ngơi, đôi mày nhíu lại. Uyển Nhi thấy biểu hiện như vậy không dám hỏi thêm rồi cô nhảy trồm nồm phía ghế Hồng Phong đang ngồi và hỏi :

- ” Chúng ta đang đi đâu vậy ? “

Hồng Phong trả lời một cách lạnh lùng :

- ” Về nhà lão đại “

Uyển Nhi nhíu mày nhìn chằm chằm vào Hồng Phong ánh mắt ngờ ngàng và đáp lại với vẻ đầy ngạc nhiên :

- ” Về nhà lão đại ? “

- ” Chả phải tôi đã xong việc rồi sao ? “

Hồng Phong không nói gì thêm mà tập trung vào lái xe. Uyển Nhi quay người lại về phía Khâm Thiên thấy đôi mày của Khâm Thiên nhíu chặt lại vẻ tức giận. Uyển Nhi thò thè cười cười nói nói :

- ” À không sao về nhà lão đại... cũng tốt thôi. “

Nghe được lời nói của cô đôi mày của Khâm Thiên mới lỏng ra đôi chút. Hồng Phong thấy vậy liền nói với giọng lạnh lùng câu nói mang theo chút dọa dẫm :

- ” Không được làm phiền lão đại khi đang trong thời gian nghỉ ngơi. “

Uyển Nhi nghe vậy không dám nói thêm một lời nào và ngồi dịch ra một chút không dám làm phiền. Trên đường đi Uyển Nhi chán nản vì không có việc gì cho cô làm cũng không có ai nói chuyện cùng nhìn ngang nhìn dọc chỉ thấy hai khuôn mặt lãnh lẽo không để ý tới mình, Uyển Nhi đã thiếp đi lúc nào không hay. Hồng Phong lái xe gần đến nơi dễ thì bất chợt có chiếc xe bị hỏng ở bên phải bên đường. Theo phản xạ như bình thường khi đi xe đi đến đây Hồng Phong không dám tốc độ như thường là mấy nên đã không chú ý đến chiếc xe đó nên đã khiến xe nghiêng hẳn sang một bên làm cho Uyển Nhi ngã nhào về phía Khâm Thiên. Khâm Thiên tuy nhắm mắt nhưng hẳn không hề ngủ một chút nào trong đầu luôn một ý nghĩ cảnh giác. Khâm Thiên nhanh chóng quay người ra đỡ cô. Đầu Uyển Nhi được Khâm Thiên đặt nhẹ bờ vai rắn chắc của hắn. Uyển Nhi có tật rất xấu khi đang ngủ say kể cả sấm đánh bên tai hay động đất lũ lụt cũng không thể làm phiền giấc ngủ của cô cho nên có va đập nhẹ như vậy cũng không thể làm cô thức giấc nhưng chỗ ngủ phải thoải mái. Khâm Thiên cất giọng lạnh lùng mang theo chút sát khí hai mày nhíu chặt hơn hời Hồng Phong :

- ” Có chuyện gì ? “

Hồng Phong lấy lại thăng bằng và trả lời Khâm Thiên một cách nghiêm túc :

- ” Thừa lão đại vì không chú ý phía trước nên đã không tránh kịp. “

Bởi lẽ Hồng Phong đang chăm chú nhìn Uyển Nhi qua kính chiếu hậu vì sợ cô sẽ làm cho Khâm Thiên nổi giận nên đã không chú ý đến phía trước. Khâm Thiên không nói thêm hai tay bắt chéo đôi mắt lãnh lẽo nhắm lại. Gác trên bờ vai rắn chắc của Khâm Thiên một lúc Uyển Nhi cảm thấy môi cổ và nhấc đầu khỏi bờ vai của Khâm Thiên và dựa vào đằng sau.

Về đến nơi Lam Thần đi từ nơi gửi xe vào phòng nghỉ ngơi về mặt không khác đi là mấy, Thu Sinh bước vào phòng và tiến đến gần Lam Thần, hắn đang ngồi trên một chiếc ghế tựa hai tay bắt chéo đầu ngả về đằng sau mắt nhắm. Thu Sinh cất giọng nói với Lam Thần :

- ” Lão đại bây giờ chúng ta phải làm gì ? “

Lam Thần không trả lời một lúc rồi hắn cất giọng lạnh lùng :

- ” Mời Lục gia đến đây “

Thu Sinh nghe xong hiểu ý liền sải bước dài ra phía ngoài nói với tên canh gác. Sau 10 phút Lục Hoan đã có mặt tại phòng của Lam Thần. Lục Hoan là lão đại của Lục gia thế lực rất nhỏ không thể so với Lam gia tuy vậy nhưng Lục Hoan lại có bộ óc thông minh suốt chúng hắn buôn bán vũ khí nổi tiếng ở Đông Nam Á những tay buôn đi qua lãnh thổ của hắn phải công lập cho hắn một nửa số lô vũ khí gọi là lệ phí qua đường. Lục Hoan được như ngày hôm nay cũng là nhờ một tay của Lam Thần lang đỡ dạy bảo.

Nên khi nghe tin Lam Thần cần gấp mình Lục Hoan tức tốc bay sang ngay. Lục Hoan xuống khỏi xe ô tô đi vội vàng vào phía phòng Lam Thần đang nghỉ ngơi. Lục Hoan tiến vào giữa phòng và cất giọng vui mừng nhưng không thể thiếu vẻ lạnh lùng bá đạo xung quanh :

- ” Lão Lam có gì dạy bảo mà phải gọi đến Lục ạ “

Lam Thần quay lại nhìn thẳng vào Lục Hoan Thu Sinh nhanh chóng kéo ghế và mời Lục Hoan ngồi :

- ” Mời Lão Lục ngồi “

Lục Hoan ngồi xuống và hỏi Lam Thần :

- ” Lão Lam chẳng lẽ vị trí viên ngọc đã được tìm thấy ? Nó đang ở đâu vậy ? “

Hết chương 9

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Ngủ Chung Với Gián (2)

Lam Thần ngồi dựa vào ghế và nói với giọng lạnh lùng :

- ” Đang ở trong tay Khâm Gia. “

Lục Hoan ngẩng người trong giây lát và hần ngồi dựa vào ghế hai tay bắt chéo nở nụ cười yêu mị nhưng không ghé tòm như Lam Thần và cất giọng nói :

- ” Vậy sao ! Lại có trò vui rồi ! “

Hần nhồm dậy mở to mắt nhìn chăm chăm vào Lam Thần và nói tiếp :

- ” Lão Lam à trò này vui đấy có cần một tập đoàn nhỏ như tôi giúp sức không ạ “

Lam Thần cười nhếch mép và nói với giọng kinh bị ghé tòm :

- ” Lục Gia à người nghĩ ta không đủ sức mà cần đến người sao suy nghĩ câu nói của mình cho cẩn thận cậu nên nhớ cậu có gia tài ngày hôm nay là nhờ có tôi. “

Lam Thần đứng phắt quay người về phía sau dút tay vào túi quần và ngừng đầu nhìn ra phía bầu trời xanh trong đột nhiên có vài bóng mây đen nổi dậy lúc nào và nói với giọng cảnh báo và có chút pha mùi thuốc súng :

- ” Tôi có thể cho cậu nên tận trời cao nhưng cũng có thể cho cậu xuống đáy âm phủ cậu nên nhớ một điều như vậy. “

Nghe vậy Lục Hoan trả lời ngay :

- ” Lão Lam à có cần nghiêm túc vậy không chỉ là vài lời nói có chút không lễ phép chút thôi mà có cần phải vậy không dù sao thì chúng ta cũng đã một thời cùng nhau ra trận mà “

Lam Thần nghe xong nhếch mép và ” Hừ “ một cái và nói với giọng lạnh lùng và bội bạc :

- ” Đối với tôi quá khứ dĩ vãng cái gì cần nhớ thì nhớ không cần thì bỏ đi, hiện tại là mãi mãi. Mục đích tôi gọi cậu đến đây chỉ có một . “

Lục Hoan bất ngờ vì câu trả lời của Lam Thần sau đó bỏ câu trả lời đó vào một góc ngay lập tức và đi vào vấn đề chính Lục Hoan trả lời :

- ” Vậy mục đích Lão Lam gọi tôi đến đây có việc gì quan trọng . “

Lam Thần quay người lại về phía Lục Hoan và nói :

- ” Ta nghĩ rằng người là người thông minh thì khi đến đây phải nghĩ ra nó là gì chứ. “

Lục Hoan ngồi xuống và nói :

- ” Chẳng lẽ có người thứ 3 xen vào việc của Lam Gia và Khảm Gia sao ? Ai mà lại có gan lớn như vậy ? “

Lam Thần nhếch mép như muốn gia hiệu Lục Hoan không cần hỏi thì cũng biết và nói :

- ” Người đó biết cách đến cất ngọc sao ? Vậy Lão Lam muốn tôi giành lại người đó để có thể đến nơi thuận lợi hơn sao ? Được vậy đó là ai ? “

Thu Sinh đứng bên cạnh nghe cuộc nói chuyện và hơi bất ngờ vì trong lúc đang ở nhà họ Đỗ không có ai khả nghi chẳng lẽ lại là cô ta

Lam Thần cầm trong tay một quả cầu thủy tinh và ngắm nghía rồi nói với giọng khen thưởng :

- ” Không hổ danh thông minh suốt chúng chưa nói câu gì mà đã hiểu. Cậu đã nhận lời giúp ta vậy thì ta nói cô ta tên Đỗ Uyển Nhi 18 tuổi người của nhà họ Đỗ. “

Lục Hoan không khỏi ngạc nhiên và hỏi lại Lam Thần :

- ” Là phụ nữ sao. “

Thu Sinh bây giờ mới sát thực ý nghĩ của mình là đúng Khảm Thiên một người từ xưa đến nay mặt nổi tiếng ” Mặt lạnh Tu La “ không thích phụ nữ vậy mà bây giờ lại đi cùng một người phụ nữ nên không tránh khỏi suy nghĩ của Lam Thần về cô là người phải quan trọng trong chuyện đi thì với được Khảm Thiên để lại gần chút và với tính cách của cô ta thì không tránh khỏi có một số người muốn tìm hiểu.

Lam Thần đưa mắt sang phía Lục Hoan và nói với giọng chắc như đinh đóng cột :

- ” Đúng vậy nhưng phải có viên ngọc bằng mọi giá. “

Lục Hoan quay sang phía ánh mắt giao hoạt, yêu mị đang nhìn mình và cất giọng có chút tò mò :

- ” Lão Lam à viên ngọc đó dùng để hồi sinh người tạ thể chẳng lẽ trong Lam Gia lại có người tạ thể mà lại được sự quan tâm của Lão Lam sao, thật là chuyện khó tin người đó chắc phải có phúc lớn. “

Nói xong Lục Hoan nhếch mép một cái và im lặng về mặt im lìm lạnh lùng đáng sợ. Lam Thần dẫn nhẹ bàn cho người ngã về phía sau đôi chân dài bất chéo, hai tay khoanh trước ngực và cất giọng lạnh lùng, yêu mị ghê tởm :

- ” Người chết không quan trọng, quan trọng là quyền lực “

Cách đây không lâu khi biết viên ngọc có thể hồi sinh người tạ thế nên các tổng tài lớn và nhỏ đổ xô đi tìm và nghe tin mất tích nên ai tìm được sẽ là người quyền lực nhất hành tinh.

Lam Thần nói xong Thu Sinh hiểu ý và giải thích cho Lục Hoan :

- ” Ngọc ” Phục sinh vô vãn “ không những cứu được người tạ thế mà còn khẳng định quyền lực cao thấp của Lam gia hoặc Khảm Gia. “

Chiếc xe dừng lại ở tòa nhà biệt thự đẹp lộng lẫy của Khảm Gia. Uyển Nhi đang ngủ say sưa trong xe ô tô thì đột nhiên cô cảm thấy hai tay của mình đau nhói như bị một thanh thép ghì chặt vào tay mình vậy. Uyển Nhi nheo mày và mở mắt thì thấy ánh mắt lạnh lẽo sâu thẳm của Khảm Thiên trước mắt một tay hất nuốt gọn đôi bàn tay trắng hồng nhỏ nhắn của cô. Uyển Nhi bất giác mở to đôi mắt tròn xoe ngây thơ, kiên định long lanh như hồ nước của mình nhìn vào Khảm Thiên. Không hề cho Uyển Nhi hỏi một lời Khảm Thiên cất giọng lạnh lùng vô tâm :

- ” Đến nơi rồi . “

Uyển Nhi nhìn Khảm Thiên và nói :

Hết chương 10

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ngủ Chung Với Gián (3)

- ” Đánh thức có cần phải làm đau người khác thế không ? “

Vừa nói Uyển Nhi vừa nhìn xuống tay mình Hồng Phong ngồi trước xe nhìn qua kính chiếu hậu và nói lời cảnh cáo với Uyển Nhi :

- ” Nghe nói tính ham ngủ của cô gọi dậy khó hơn nên trời nên lão đại đã phải dùng biện pháp mạnh với cô may mà cô tỉnh lại không thì cô sẽ..... “

Uyển Nhi nghe xong không dám nói gì và cũng biết tính mê ngủ của mình phải gọi dậy bằng cách ” lạ “ với làm cô thức dậy được. Không dám cãi lại mà phụng phịu, nước mắt lưng tròng nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo thấu xương trước mặt và nói :

- ” Thiên à lần sau gọi tôi dậy bằng cách khác đi được không ? “

Câu nói ngọt như mật lướt qua tai của Khảm Thiên làm cho tảng băng lạnh giá như được một tia nắng yếu ớt chiếu vào. Đây là lần đầu tiên Khảm Thiên có cảm giác này có chút kì lạ và ấm lòng.

Câu nói vừa dứt đôi môi bạc quầng rử của Khảm Thiên đã phủ nên đôi môi hồng phấn của Uyển Nhi. Nụ hôn quá bất ngờ làm cho Uyển Nhi chờ người trong giây lát và dẫn nhẹ người Khảm Thiên và mở to đôi mắt to tròn long lanh giọt nước mắt theo kế hoạch của cô đã tuôn ra giọt lệ đó thật đẹp. Uyển Nhi nấp mấy môi rất dễ thương và chút tủi thân giọng nói này cô đã để dành và muốn lập kỉ lục không nói với bất kỳ ai nhưng giờ thì khác rồi cô nghĩ hẳn thật là biến thái :

- ” Anh đã cướp mất nụ hôn đầu... “

Không hề Uyển Nhi nói hết câu Khảm Thiên giờ bàn tay thô ráp nên lâu giọt nước mắt giá tạo đó và nói với giọng lạnh lùng :

- ” Em thích tôi gọi em dậy bằng cách đó sao ? “

Uyển Nhi thu lại ánh mắt dễ thương đó và hôn lại vào đôi môi bạc kia và nói :

- ” Lão đại đúng là đồ tồi nhưng Uyển Nhi này không sợ đâu “

Nói xong cô nở nụ cười xinh đẹp quầng rử lúc này cô xinh như thiên thần đôi môi sắc phấn hoa anh đào cong lên tạo thành một đường đẹp hoàn mĩ. Nụ cười có thể làm trái tim bất cứ đàn ông nào cũng phải nhói tim nhưng nụ cười này thì không có tác dụng với Khảm Thiên. Khảm Thiên trả lời với giọng

lạnh lẽo và vô cảm có chút tức giận :

- ” Tùy cô “

Nói xong Khảm Thiên ôm eo Uyển Nhi bước ra khỏi xe, vào đến nơi một tên vệ sĩ đứng ngay cửa dẫn cô đi vào một căn phòng đẹp lộng lẫy, căn phòng được trang trí theo phong cách cổ điển và đầy uy nghiêm giữa phòng là một chiếc giường lớn cách chiếc giường 2m là một tấm rèm rộng màu vàng trắng tre đi ánh nắng bên ngoài chiếu vào qua lớp kính dày 0.5mili. Cách đó không xa là chiếc bàn và chiếc ghế bóng loáng chiếc ghế thì được bọc vàng bên ngoài và có lớp sofa trên mặt ghế . Mọi đồ đạc trong phòng đều xếp ngay ngắn theo một lối kỷ cương. Uyển Nhi ngờ ngàng không tin vào mắt mình và ngái đầu suy nghĩ người làm ở trong gia tộc Khảm Thiên lại được ở trong căn phòng đẹp thế này sao lạ thật.

Lúc về đến nơi thì cũng đã chấp choạng tối Uyển Nhi vừa tắm xong tìm trong tủ quần áo ở góc phòng mở ra thì toàn đồ con trai và mùi hương trong tủ quần áo tỏa ra thoang thoang, một mùi hương nhẹ nhàng thanh thoát quyến rũ dường như mùi hương này cô mới được ngửi lần đầu tiên nó hấp lấy trí óc cô trong chốc lát. Cô không suy nghĩ nhiều về mấy bộ quần áo đó mà lấy đại một chiếc áo trắng to của đàn ông và khoác lên người. Uyển Nhi đang sấy tóc thì có tiếng gõ cửa và một giọng nói lạnh lùng vọng tới :

- ” Tắm xong thì vào phòng bếp ăn tối nhanh cô chỉ có 2 phút để xuống. “

Uyển Nhi nghe vậy bụng tự nhiên phát tiếng không suy nghĩ gì nhiều mà cắt máy sấy và sửa sang lại mái tóc đôi môi cong lên và nói thầm :

- ” Tên này nghĩ mình chậm chạp thế sao mà nói tận 2 phút chứ rốt lát ... hư “

Sửa sang mái tóc xong Uyển Nhi chạy như bay về phía cửa phòng và nhảy sập sập vừa chạy vừa hỏi mấy tên vệ sĩ. Bây giờ cô mới hiểu cho 2 phút để làm gì quả thực nhà Khảm Gia quá lớn tốc độ nhanh nhẹn của cô nếu như không biết đường thì khéo vài tiếng đồng hồ cũng chưa tới được phòng bếp. Uyển Nhi vừa chạy vừa chửi thầm :

- ” Đúng là đồ độc ác tối giờ ăn mà cũng không yên mấy tên vệ sĩ chỉ đường không biết có chỉ đúng không mà cô đi vòng vòng từ nãy giờ vẫn chưa tới. “

Trong phòng bếp thời gian của cô cũng hết Khảm Thiên không hề có động tĩnh gì . Lạc Phong không hề có ý chờ đợi cất giọng lạnh lùng với hai tên vệ sĩ đứng ngoài :

- ” Đóng cửa. “

Theo quy tắc trong Khảm Gia thời gian là quy tắc quan trọng nhất không những phòng chính trị, phòng dành cho vệ sĩ,... đều phải theo quy định dõ dàng nếu muộn thì đứng ngoài không ngoại trừ phòng bếp.

Nửa tiếng sau Uyển Nhi mới tìm thấy phòng ăn vừa bước đến cửa thì Khảm Thiên và Ngũ Phong đã bước ra. Khảm Thiên bước ra khỏi cửa cất giọng lạnh lùng không hề suy nghĩ đến một ai đó :

- ” Đồ hết đi “

Mấy phụ bếp đang cúi đầu nhanh chóng dọn đi hết trên bàn không còn một cái gì. Uyển Nhi đứng ngây người và chút mệt mỏi vì từ sáng đến giờ cô chưa được một miếng cơm vào bụng mà hấn lại đối xử với cô như vậy thật bất công. Uyển Nhi tức tối không làm gì được siết chặt bàn tay và nuốt con giận vào trong và giận dữ bước dài về phía Lạc Phong và huých vai vào cánh tay của Lạc Phong và đi vội về phía trước. Lúc này cả nhóm Ngũ Phong và Khảm Thiên với biết cô chỉ mặc trên người một chiếc áo trắng to của Khảm Thiên. Khảm Thiên nhìn trầm trầm về phía Uyển Nhi và cất giọng lạnh lùng và có chút tức giận :

- ” Đứng lại “

Không hiểu tại sao Khảm Thiên lại có cảm giác khó chịu khi cô ăn mặc như vậy ra ngoài. Uyển Nhi lần này tức giận thật nên bỏ ngoài tai câu nói của Khảm Thiên mà cứ thế đi. Khảm Thiên nhứ mảy mảy bước dài về phía Uyển Nhi và bế bổng cô lên với thân hình nhỏ nhắn của cô đối với Khảm Thiên là quá đối dễ dàng. Uyển Nhi không hề dấy dữa như bao cô gái khác mà trừng mắt nhìn trầm trầm vào khuôn mặt lạnh lẽo của Khảm Thiên mà cắn chặt môi. Khảm Thiên vừa đi vừa cất giọng lạnh lùng với cô có chút cảnh cáo :

- ” Lần sau ăn mặc như vậy thì chỉ khi có mình tôi với được mặc. “

Hết chương 11

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Ngủ Chung Với Gián (4)

Uyển Nhi nhìn trầm trầm vào đôi môi bạc vừa phát ra những từ ghen đáng yêu như vậy, nên đôi bàn tay nhỏ nhắn của cô cũng lỏng ra dần và buông thõng xuống, đầu thả lỏng ngã mạnh về đằng sau giả vờ ngủ mặc cho Khâm Thiên bế. Khâm Thiên nhìn xuống cô gái nhỏ bé trong tay mình và nhũn mảy, từ từ thể đang bế Uyển Nhi Khâm Thiên chuyển sang gác lên trên vai tay kia cõng áo vest của mình khoác lên người cô và ôm chặt vào lòng. Uyển Nhi mặc kệ hân muốn gác hay bế cũng tùy miễn đừng bế cô và vút vào một nơi nào đó có gián rết hay bất kì nơi nào bẩn và tối như nhà kho hay nhà hoang là được.

Cô cũng là một tiểu thư của một dòng họ cũng có tiếng trong xã hội tuy rằng bị người trong dòng họ đối xử tệ bạc nhưng họ cũng không dám để cho cô sống khó khăn như người hầu vì sợ lão trưởng bối sẽ đuổi họ khỏi dòng họ nên Uyển Nhi đã sống quen sung sướng nơi ở tiện nghi và sạch sẽ và điều cô sợ nhất chính là mấy con gián rết nhỏ đối với cô chúng thật ghê tởm và hôi hám.

Uyển Nhi được Khâm Thiên bế gọn vào trong lòng khuôn mặt nhỏ nhắn áp sát vào lồng ngực rắn chắc của Khâm Thiên. Lúc này cô với đề ý đến mùi hương trên người của Khâm Thiên một mùi hương thật quyến rũ chỉ ngửi thoảng quá đã khiến cho Uyển Nhi cảm thấy mê man và muốn ngửi nó suốt. Uyển Nhi ngửi thấy lạ vì mùi này rất giống với mùi trong chiếc tủ đồ. Hai tay buông thõng của cô giờ đã hoạt động, hai tay Uyển Nhi như không ý thức được túm lấy cổ áo của Khâm Thiên đầu cũng dúc vào trong lồng ngực rắn chắc của hân rồi hít đi hít lại và nói với giọng nghiêm trọng thì thầm nhưng đủ cho Khâm Thiên nghe thấy :

- ”Sao trên người Thiên lại có mùi giống trong tủ vậy. “

Nói xong Uyển Nhi ngẩng đầu hai mảy nhũn lại, Khâm Thiên vừa đi vừa cất giọng lạnh lùng chia thẳng vào cô đôi mảy nhũn lại :

- ” Năm Yên “

Giọng nói lạnh đến nỗi làm cho người nghe cảm thấy như bị đóng băng. Uyển Nhi đang cố rướn đầu ngửi mùi thơm của Khâm Thiên và nhìn xuống chiếc áo mình đang mặc trên người cũng có mùi hương giống hệt. Uyển Nhi bất giác buông tay khỏi áo của Khâm Thiên và buông thõng xuống đầu thì áp sát bờ ngực của Khâm Thiên mà nhắm nghiền mắt lại và thiếp đi lúc nào không biết. Khi tỉnh dậy Uyển Nhi thấy mình đang ở căn phòng đẹp lộng lẫy lúc nãy, Uyển Nhi mở to tròn đôi mắt vẫn đang mơ ngủ và ngồi bật dậy nhìn quanh không có một ai cảm giác lạnh lẽo hơn nhiều. Bụng Uyển Nhi như không hề quan tâm đến khung cảnh bên ngoài mà réo lên, không chịu được Uyển Nhi bước xuống giường và bước thẳng đến chiếc cửa phòng to như cái cổng nhà và mở hé cửa nhìn quanh và đóng cửa lại ngồi phệt xuống đất ôm bụng đói nhăn mặt khó chịu và nhìn về phía chiếc bàn có một đĩa hoa quả không biết ở đó từ lúc nào. Uyển Nhi mở to cặp mắt sáng trưng chạy vội về phía chiếc bàn và cầm cả trùm nho ngẫu nhiên cho từng quả vào bụng. Ăn một hồi hết hai trùm nho no căng, bụng cũng không đói cũng không ai sai việc Uyển Nhi nhảy trồm lên chiếc giường rộng thênh thang và ôm ái đó và đánh giấc ngủ ngon lành không biết trời đất là gì.

Trong phòng họp Khâm Thiên và Ngũ Phong đang trầm trù vào tấm bản đồ có phần cũ sần trên bàn gỗ bóng loáng hình chữ nhật chiều dài khoảng 2m chiều rộng khoảng 1.5 m. Bạch Phong đứng cạnh Lạc Phong thì đang trầm trù vào tấm góc của tấm bản đồ có kí hiệu hơi lạ so với những kí hiệu khác trên bản đồ nơi Bạch Phong chỉ có một đốm nhỏ màu xanh lá hình vuông giống như kí hiệu của cây rừng nhưng lạ ở chỗ hình vuông này bị khuyết một góc Bạch Phong cất tiếng :

- ” Lão đại ở đây có hơi lạ. “

Khâm Thiên đang tìm đường đi nhanh nhất để khỏi phải vượt qua những cạm bẫy nguy hiểm của Lão Trưởng Bối nhà họ Đỗ đã tạo ra thì chợt nghe thấy có điều lạ trên bản đồ nên Khâm Thiên nhìn thẳng về phía của Bạch Phong chỉ và xem xét thì Khâm Thiên đã nhận ra đây chính là kí hiệu của đích đến. Khâm Thiên thấy được kí hiệu như vậy nở nụ cười lạnh lùng hiểm hóc và cất giọng lạnh lẽo có chút nam châm :

- ” Gửi tấm bản đồ đến chỗ Lam Thần. “

Hết chương 12

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Ngủ Chung Với Gián (5)

Bởi lẽ Khâm Thiên làm vậy vì biết rằng ám hiệu trên bản đồ đó chắc chắn Uyển Nhi sẽ biết vì cô ấy đã từng đi đến đó chẳng lẽ lúc cô ta đang nguy kịch thì ông Lão Trưởng Bối kia lại cho cô ta đi bằng đường chính sao,

Cả Ngũ Phong khi nghe Khâm Thiên nói xong tất cả đều ngạc nhiên vì lời nói lạnh lùng của Khâm Thiên ngay người trong chốc lát rồi Lạc Phong liền trả lời Khâm Thiên :

- ” Rõ Lão Đại. “

Nghe Lạc Phong nói xong tất cả Hồng Phong, Hoàng Phong, Ngự Phong, Bạch Phong đều nói theo Lạc Phong :

- ” Rõ Lão Đại. “

Không phải vì không tin tưởng vào Khảm Thiên mà đang suy nghĩ đến kế sách sắp tới của Khảm Thiên. Ngay sau đó Bạch Phong đã gấp gọn tấm bản đồ và đi thẳng ra ngoài cửa lớn và phóng ô tô riêng đến khu biệt thự của Lam Thân. Khảm Thiên rời khỏi bàn cách đó 3m có một bàn gỗ lớn hơn và ngồi vào chiếc ghế bành lớn. Khảm Thiên ngồi lên chiếc ghế dựa vào đằng sau mắt nhắm hai tay để lên hai tay cầm của ghế và hỏi :

- ” Uyển Nhi đâu ? “

Hồng Phong nhanh chóng trả lời nghiêm túc :

- ” Dạ cô ấy đang ở trong phòng của Lão Đại ạ. “

Khảm Thiên nghe xong đứng dậy đi về phía cửa phòng và nói :

- ” Còn việc gì làm đi “

Hồng Phong, Lạc Phong, Hoàng Phong, Ngự Phong nghe xong đứng lại và cúi người. Khảm Thiên đi thẳng vào phòng mở cánh cửa ra và bước vào hai tay dứt túi, bước vào giữa phòng nhìn vào chiếc giường ở giữa phòng nhìn trầm trầm vào Uyển Nhi đang ngủ say xưa trên chiếc giường lớn của Khảm Thiên mà không hề có chút cảnh giác nào. Trời lúc này cũng đã là nửa đêm Khảm Thiên đi đến chiếc giường nơi Uyển Nhi đang nằm ngồi xuống hất tung chăn ra để lộ đôi chân trắng dài thon thả của cô. Uyển Nhi đang say xưa thì cảm thấy hơi lạnh bất giác mở miệng giọng nói ngái ngủ nhưng rất ngọt ngào và dịu dàng :

- ” Ai vậy? Đắp chăn giả tôi đi tôi bóp lát bây giờ. “

Câu nói vừa dứt thì Uyển Nhi cảm thấy chân mình như bị dây thừng cỡ đại xiết chặt lấy cổ chân làm cho Uyển Nhi bất giác ngồi bật dậy và giờ chiều kẻ của mình cho bất kì ai, ngồi dậy Uyển Nhi mặt mếu nước mắt lưng tròng mũi đỏ y như khóc thật và nói :

- ” Ai độc ác phá giấc ngủ của tôi “

Cô nói xong chân lại cảm thấy đau dữ hơn trước, đến khi cô tỉnh hẳn ngủ thì mới nhận ra Bàn tay của Khảm Thiên đang bóp chặt lấy chân cô. Lúc này thì cô lại thay đổi sắc mặt thành tức giận chân đau nhưng cô không hề tỏ ra chút sự đau đớn nào mà nhìn trầm trầm vào đôi mắt lạnh lẽo sâu không thấy đáy của Khảm Thiên, ánh mắt của cô bây giờ thể hiện rõ sự tức giận và bức bối đến cực độ. Khảm Thiên buông bàn tay to lớn thô ráp của mình khỏi chân của Uyển Nhi và nhìn đáp trả lại đôi mắt giận dữ của cô, áp sát mặt vào Uyển Nhi gần đến nỗi có thể nghe thấy được hơi thở của nhau Khảm Thiên cất giọng lạnh lùng chĩa thẳng vào đôi mắt to tròn đen láy của Uyển Nhi :

- ” Tôi cần đi tắm cô chuẩn bị quần áo cho tôi. “

Uyển Nhi trả lời phụng phịu pha chút tức giận mà không để ý đến cách xưng hô :

- ” Anh tắm thì liên quan gì đến tôi, mà tôi cũng không biết quần áo của anh ở đâu. KHÔNG QUAN TÂM. “

Nói xong cô nằm phịch xuống giường không thèm quan tâm đến cử chỉ của Khảm Thiên. Khảm Thiên nhíu mày lao nhanh về phía đầu cô nhắc bóng đầu cô lên và kẻ đôi môi bạch của mình lên đôi môi sắc nhọn của cô, Uyển Nhi mở trừng đôi mắt theo phản xạ Uyển Nhi dần mạnh Khảm Thiên nhưng dường như sức lực quá yếu không đủ để chống lại được Khảm Thiên. Hai tay của Khảm Thiên siết chặt lấy vòng eo thon thả của cô. Eo đau, khó thở khiến cho Uyển Nhi dần kiệt sức, bất lực không làm được gì càng chống cự thì đôi môi bạc và cái lưỡi đáng ghét kia sẽ càng tấn công mạnh hơn nên Uyển Nhi cũng kệ mặc cho hắn muốn làm gì thì làm nhưng eo của Uyển Nhi thật sự là rất đau, hai tay của Uyển Nhi thì bị hai đầu gối rấn chắc như cột nhà đè lên tê liệt. Uyển Nhi đã từng bị Lão Trường Bối huấn luyện bằng dụng cụ sắt thép nhưng Khảm Thiên không biết đã làm gì mà khiến cho Uyển Nhi đau buốt đến tận xương tủy. Không chịu được nữa Uyển Nhi cố chống cự lại một lần nữa mặc dù biết chả có tác dụng, Uyển Nhi dùng hết sức lực còn lại của mình và rút hai tay của mình ra khỏi đầu gối của Khảm Thiên đẩy người hắn không được cô tự đẩy bản thân mình về đằng sau nằm xuống giường thở dốc không ra hơi.

Khảm Thiên không để cho cô thở dù chỉ là một hơi bàn tay của Khảm Thiên lại túm lấy cái cổ thon trắng hồng của cô siết. Uyển Nhi không chịu được đành chịu khuất phục vì nếu bây giờ không làm vậy thì sẽ bị con hổ trong hang cắn xé đến chết Uyển Nhi cố nói với giọng khản đặc :

- ” Tôi... tôi... biết lỗi rồi...tôi không lên... chống lại anh... đây là lần đầu tiên tôi phải khuất phục... dưới một người nào đó... trừ Lão Trường Bối. “

Uyển Nhi nước mắt lưng tròng nhìn trầm trầm vào Khảm Thiên và cắn môi đôi mắt đầy sự oán giận. Khảm Thiên nhìn xuống cô gái nhỏ đang nằm ở dưới cơ thể mình. Khảm Thiên cũng bắt đầu thả lỏng dần và cúi xuống cắn nhẹ vào vành tai trắng nhỏ của cô và nói thì thầm :

- ” Cô nên làm vậy từ trước và hãy nhớ lời của tôi không được khuất phục trước bất cứ một người nào nữa ngoại trừ tôi và lão đó đây là mệnh lệnh chứ không phải là thân tâm cô nghĩ. “

Hết chương 13

Chương 14: Ngủ Chung Với Gián(6)

Uyển Nhi không dám chống cự thấy hơi đau ở vành tai nên nhún vai dẫn đầu của Khảm Thiên ra và nói :

- ” Tôi biết rồi. “

Nghe Uyển Nhi nói vậy Khảm Thiên cũng bót tức giận đi phần nào và đứng dậy đi thẳng đến chiếc tủ rồi vào thẳng nhà tắm ngay gần đó. Khi tắm xong Khảm Thiên bước đến bên giường nằm sát cạnh Uyển Nhi vén tấm chăn mỏng ra đưa tay ôm siết eo Uyển Nhi đầu áp sát gò má trắng lơn là của Uyển Nhi. Uyển Nhi vừa cảm thấy dễ chịu chút vừa mới thiếp vào giấc ngủ thì bị cánh tay rắn chắc của hắn siết khiến vết bầm tím vừa rồi lại càng thêm đau. Không thể quay người Uyển Nhi nói nhẹ nhàng ngọt ngào chút :

- ” Khảm Thiên à hình như anh ngủ nhầm phòng đúng không đây là phòng tôi mà. “

Khảm Thiên mở trừng đôi mắt lạnh lẽo hơi nhíu mày tay siết chặt eo Uyển Nhi hơn. Uyển Nhi dường như hiểu ý nhưng lại hiểu nhầm ý của Khảm Thiên muốn và nói :

- ” Chắc là tôi đến nhầm phòng “

Nói xong Uyển Nhi gỡ tay của Khảm Thiên ra và bước xuống giường Khảm Thiên lúc này đã biết trước rằng sẽ xảy ra chuyện này việc ngủ ở đâu Khảm Thiên không cấm nhưng đối với cô cô phải ngủ bên cạnh hắn làm gối ôm cho hắn vì chỉ có cô với làm hắn cảm thấy dễ ngủ khi ôm vì vậy hắn với dễ cho cô gỡ tay mình ra. Uyển Nhi vừa bước xuống giường thì Khảm Thiên giật lấy chiếc áo khoác treo bên cạnh khoác vào người Uyển Nhi bế bổng cô lên bước thẳng ra cửa phòng vừa bước đi vừa nói với giọng lạnh lùng thấu xương :

- ” Cô muốn ngủ đâu tôi không ngăn cản nhưng đừng quay lại đây “

Nói xong Khảm Thiên cho người cạnh cửa phòng dẫn cô đến phòng mà cô ở. Uyển Nhi đang sung sướng nghĩ đến căn phòng cuar mình không biết có giống căn phòng của Khảm hay không. Hai tên vệ sĩ mặt lạnh lẽo không kém phần với khuôn mặt của Khảm Thiên khéo trời sắp sập thì hắn cũng chả có chuyển biến, đang mơ tưởng thì hai tên vệ sĩ đó đã đưa cô đến một căn nhà tồi tàn nhất của khu biệt thự quá tồi tàn Uyển Nhi không tin vào mắt mình hỏi lại hai tên vệ sĩ đang đứng sau cô với giọng cười đùa :

- ” Hai anh vệ sĩ đẹp trai à hình như các anh đưa tôi đến nhầm chỗ đúng không. “

Hai tên vệ sĩ mặt không thay đổi sắc mặt và nói với cô với giọng lạnh lùng :

- ” Trong căn biệt thự này được xây đầy đủ cho mọi anh em người làm của nhà họ Khảm nên không còn phòng chống nào cho con gái chỉ còn phòng này đã 4 năm chưa dùng đến. “

Nói xong Uyển Nhi hơi ngỡ ngàng cô tiến gần chiếc cửa đẩy nhẹ ra thì roi chuột gián chạy ập ra ngoài như một đàn ong vỡ tổ Uyển Nhi sợ nhất mấy con này nên khi chúng vừa bay ra thì Uyển Nhi đã chạy toán loạn la hét ầm ỹ khắp nơi :

- ” CHU MI LA “

- ” Cứu tôi với chuột chuột “

Hai tên vệ sĩ đuổi kịp túm lấy cổ áo khoác nhấc bổng nên bịp mồm cô lại và đưa cô chò lại căn phòng vút cô vào trong đóng chặt cửa lại Uyển Nhi sợ hãi không dám mở to đôi mắt nhưng vẫn la hét om sòm kêu được một lúc thì nghĩ rằng ngồi kêu ở đây khéo ngày mai chưa có ai đến Uyển Nhi lấy hết cam đảm mở to đôi mắt đèn lấy có chút hơi nước bốc lên và nhìn xung quang và nghĩ *chẳng lẽ đến đây khổ thế sao đến chỗ ngủ đang hoàng cũng không có nghĩ xong cũng là lúc giọt nước mắt của cô cũng rơi xuống vì sợ hãi và nói giọng meo meo :*

- ” Lão Trương Bồi ơi giúp con với. “

Vừa nói vừa sụt sịt Uyển Nhi nhìn quanh lại lần nữa thì thấy ở góc phòng có một

Hết chương 14

Chương 15: Cho Tôi Ngủ Cùng...

Trong góc căn phòng có một tia sáng yếu ớt của ánh trăng chiếu vào Uyển Nhi cố gắng kìm nén sự sợ hãi lại vì vài con gián, chuột vẫn đang len lỏi xung quang cô Uyển Nhi đứng dậy chân run run hai hàm răng cắn chặt hai tay siết lấy cổ áo khoác mà Khảm Thiên đã đưa cho chùm lên đầu để hờ đúng một bên mắt phải bước trộm rài đến gần góc căn phòng. Uyển Nhi bước gần đến chỉ cách góc phòng là 2,3 bước chân thì

- ” AAAAAAAAAAAAA..... “

Tiếng hét của Uyển Nhi vang vọng ra khiến cho vài tên canh gác cư tưởng lại có cô gái nào giả vờ chết ở cổng để muốn gây ấn tượng cho Lão Khảm nhưng thật ra thì là Uyển Nhi đã rẫm phải vài con chuột đang tập tộ vì đi chân đất lên cảm giác rất thật. Uyển Nhi hét toáng lên chạy lung tung trong căn phòng khiến cho lũ chuột và gián cũng hoảng loạn chạy đi khắp phía ẩn lấu, lúc này thì bọn chuột sợ cô chứ không phải cô sợ bọn chuột nữa. Uyển Nhi chưa lấy lại được tinh thần lúc Khảm Thiên hành hạ thì bây giờ đã bị lũ chuột này dọa chết Uyển Nhi ngồi phịch xuống đất òa khóc (hay khóc thế không biết) Uyển Nhi vừa khóc vừa hét to :

- ” Tên Khảm Thiên chết đấm ta làm gì người mà người hành hạ ta thế này đồ du côn đồ không có tính người. “

Hu Hu hu hu hu hu

- ” Ta chỉ muốn được ngủ thôi mà đồ độc ác không cho ta ăn không cho ta ngủ. “

Uyển Nhi nói xong thì nước mắt cũng không rơi nữa hai hàm răng cọ vào nhau rồi hét to một lần nữa :

- ” ĐỒ ĐỘC ÁC “

Lũ doi bay hoảng loạn đang cheo mình lên để ngủ thì bị đánh thức. Uyển Nhi thật sơ suất khi không để ý căn phòng chống được xây tách riêng này lại ở gần với căn phòng của Khảm Thiên trên lầu hai căn phòng và ngôi biệt thự chỉ cách nhau 10 m nên Uyển Nhi hét to như vậy đủ để đôi tai nhạy cảm của Khảm Thiên nghe thấy tất cả.(xong đời rồi Uyển Nhi ơi). Đây là lần đầu tiên Khảm Thiên bị chửi một cách nhục nhã như vậy đôi mày nhíu chặt lại bàn tay siết chặt nhưng vẫn nằm trên giường không hề có động tĩnh gì.

Uyển Nhi lại một lần nữa đứng dậy nhưng lần này thì dường như cô không sợ mấy con chuột gián hay doi nữa Uyển Nhi tiến gần đến cửa phòng vì đã để lâu nên cánh cửa cũng đã bị mục lất chỉ cần có cú đập thì cánh cửa sẽ bị lất thành vụn (nhưng với sức của Uyển Nhi một cô gái mỏng manh thì chắc là phải vài phát thì chắc cũng chỉ bị nứt chập chập chập). Uyển Nhi bước đến bên cửa dơ chân lên dùng hết sức dòn vào đôi chân đập mạnh vào cánh cửa thì cánh cửa đã bị vỡ vụn (chắc mình nhầm hi hi), với một sát thủ đã được rèn luyện như Uyển Nhi thì những việc này dư sức chẳng qua chưa được thực hành nhiều nên không hề ai biết. Uyển Nhi vừa đập vỡ vụn cánh cửa gỗ mục đó tưởng mình có sức mạnh nên đã cười tự mãn nhảy lên rồi rít nhưng cô không hề biết rằng trên cánh cửa đã được đục rỗng bên trong. Uyển Nhi vui sướng vì đã thoát khỏi ngục tù rơ bản.

Uyển Nhi chạy theo con đường cũ mà hai tên vệ sĩ đã đưa cô đến đây để trả thù với trí nhớ siêu đẳng của cô thì chỉ cần nhìn lướt qua một lần đã nhớ như khác trong đầu. Bước đến cửa phòng của Khảm Thiên Uyển Nhi lại thực hiện lại hành động phá cửa vừa rồi nhưng cô đã nhầm cửa phòng của Khảm Thiê tuy bên ngoài là gỗ nhưng bên trong là một lớp thép dày đại bác bắn vào thì cũng chỉ làm vỡ lớp gỗ bên ngoài.

Uyển Nhi chưa kịp đập thì cánh cửa đã tự mở ra. Khi ở trước cửa thì lòng quyết tâm trả thù đến cực điểm nhưng khi cánh cửa vừa mở ra sự lạnh lùng và phần lộ ập đến làm cho lòng quyết tâm trả thù của Uyển Nhi trở thành lòng khuất phục ngay trong tức khắc Uyển Nhi đang định quay người lại thì bị Khảm Thiên túm lấy cổ áo xách lên bước xài đến bên một chiếc ghế tựa vứt cô vào chiếc ghế bên cạnh cửa sổ nhìn xuống là căn phòng trống mà vừa rồi Uyển Nhi vừa thoát ra được và chối cô lại vào chiếc ghế. Uyển Nhi bắt đầu có chút sợ hãi vì hiện tại Khảm Thiên trên người hắn đang tỏa ra sự phần lộ đến cực điểm có thể giết người ngay lập tức. Uyển Nhi không dùng mũi nhân kế nữa mà thực sự cô đang rất tức giận nên không thèm để ý nữa mà nói thẳng ra luôn một hồi :

- ” Tôi làm sai điều gì mà anh lại chối tôi vào đây chứ tôi còn chưa muốn tính sổ với anh chuyện vừa rồi lại còn không cho tôi ăn không cho tôi ngủ vậy thì anh giữ tôi lại làm gì cho tôi chết đi cho rồi “

Câu nói vừa dứt thì cũng là lúc cổ họng của Uyển Nhi bị siết chặt bởi bàn tay của Khảm Thiên. Khảm Thiên nhíu chặt mày hơn đôi mắt lạnh lẽo nhìn sâu không thấy đáy chìa thẳng vào Uyển Nhi và nói với giọng lạnh lùng :

Hết Chương 15

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Cho Tôi Ngủ Cùng...

- ” Cô chắc chứ. “

Khảm Thiên hai tay trống vào hai tay ghế tiến gần sát mặt vào khuôn mặt đầy oan ức ở phía dưới nhìn với ánh mắt lạnh lẽo sát khí lồng lặc vây quanh. Uyển Nhi nhìn trầm trầm vào đôi mắt lạnh lẽo kia ngả dần về đằng sau ghế đôi môi mím chặt mở to đôi mắt có chút hơi nước nhìn Khảm Thiên không chớp mắt đôi mày nhíu chặt. Đầu Uyển Nhi dường như không còn đường lui nữa tựa vào sau ghế. Khảm Thiên nhìn vào đôi mắt cương nghị kia rồi quay ngoắt mặt sang phía cửa sổ và cất giọng lạnh lùng sát khí lồng lặc :

- ” Cô nhìn xem. “

Nói xong Khảm Thiên quay lại tiến gần khuôn mặt Uyển Nhi chút. Uyển Nhi từ từ đưa đôi mắt sang phía cửa sổ nhìn qua Uyển Nhi xứng sốt không tin vào mắt mình dưới đó là căn phòng hoang và những mảnh vụn của cửa gỗ vừa rồi cô đập đổ. Uyển Nhi như bị một cục đá chặn ở cổ không nói được lời nào cúi đầu xuống mái tóc mượt mà óng ả của cô che đi khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô Uyển Nhi liền nhận ra lỗi lầm của mình nhưng lại ngửa đầu lên và nói giọng phụng phịu hơi ồu :

- ” Đều là tại anh ép tôi quá đấy thôi không cho tôi ăn không cho tôi ngủ lại còn muốn tôi ngủ cùng lũ chết tiệt kia nữa nên anh không thể sử phạt tôi. “

Nói xong Uyển Nhi hơi cúi đầu về một phía vẻ mặt rất đáng thương như một chú cún bị đánh oan. Khảm Thiên đã từng có những người phụ nữ đã dùng chiêu không nheo này để lừa Khảm Thiên động lòng nhưng đều bị Khảm Thiên vạch trần nhưng khi nghe Uyển Nhi nói thì Khảm Thiên không hề có chút nghi ngờ từng câu nói của cô đều khiến hắn rất hài lòng và không có chút cảnh giác bất an khi nghe.

Khảm Thiên nhìn cô đưa tay đặt nhẹ vào cằm nhỏ của cô đẩy nhẹ lên để cô nhìn thấy hắn Khảm Thiên nhìn vào đôi mắt trong veo như nước hồ mùa thu không dính bụi trần còn có chút hơi nước khiến lòng hắn cảm thấy rất thoải mái khi ở bên cô, cô còn có một mùi hương rất dễ chịu không phải là nước hoa hay son phấn mà mùi hương của con người cô.

Uyển Nhi nhìn lại Khảm Thiên thì với nhìn đồ được đôi mắt của Khảm thiên một đôi mắt màu hổ phách lạnh nhưng đẹp vô cùng, một đôi mắt thật quyến rũ nếu như không có hơi lạnh thì chỉ cần nhìn đôi mắt của Khảm Thiên đã thấy yêu rồi. Phía dưới của đường cong hoàn hảo của chiếc mũi là một đôi môi bạc lạnh như băng nhưng nó vẫn rất đẹp.

Khảm Thiên nhìn xuống đôi môi của Uyển Nhi và nói với giọng lạnh lùng có chút tra khảo :

- ” Có thật là cô không ăn. “

Uyển Nhi nghe vậy đôi môi hồng phấn của cô tạo thành một đường cong nhỏ và nói :

- ” Thật tôi chưa ăn gì tôi đang rất đói làm ơn... “

Khảm Thiên cúi sát mũi vào đôi môi của cô và hít nhẹ rồi nói :

- ” Đôi môi này của cô mùi rất giống với Cabernet sauvignon. “

Uyển Nhi nhíu mày và hỏi lại Khảm Thiên :

- ” Cabernet sauvignon là cái gì vậy ? “

Lạc Phong không biết đã chờ về khi nào hắn bê một đĩa nho đặt bên bàn và trả lwoif câu hỏi của Uyển Nhi :

- ” Cabernet sauvignon là loại nho đứng đầu trong các loại nho đỏ nó được ca ngợi như là thứ nho quý phái nhất trên thế giới mùi vị đậm đà và mạnh mẽ rất thích hợp để làm rượu vang nó còn được ví như một người đàn ông cứng cáp, khỏe mạnh, lực lưỡng, tráng kiện vì vậy Lão đại rất thích loại nho này vậy mà cô ăn hết mua một chùm cũng không phải rẻ. “

Uyển Nhi không thêm đề ý đến Lạc Phong nữa vì hắn đang ức hiếp cô. Khảm Thiên đứng dậy dựa vào cửa sổ và nói giọng lạnh lùng nghiêm túc :

- ” Phản ứng của Lam Thần ra sao ? “

Lạc Phong không muốn trậm trễ vì Uyển Nhi nữa liền thông báo :

- ” Dạ thưa Lão Đại khi nhận xong thì hắn có vẻ vui mừng nhưng khi tôi đi khỏi thì hắn đã xé tấm bản đồ đó. “

Khảm Thiên nhếch mép lên tạo thành một đường cong hoàn hảo và nói với giọng lạnh lùng :

- ” Người nghĩ rằng hắn sẽ xé tấm bản đồ. “

Không cần Khảm Thiên nói thêm thì Lạc Phong đã hiểu ra Lam Thần là một tên ma mãnh yêu mị đầu hấn nghĩ gì không ai biết ngoài Khảm Thiên người anh. Hấn biết rằng Lạc Phong vẫn còn ở trong địa bàn của hấn và quan sát hấn nên khi Lạc Phong không để ý đã trao đổi tấm bản đồ với một tờ giấy khác và sẽ nó.

Uyển Nhi đang cố gắng cời trôi ở đằng sau thì nghe thấy tấm bản đồ được gửi cho tên háo sắc Lam Thần thì bất giác cô nhủ mảy quay ngoắt sang phía Lạc Phong và nói :

- ” Tại sao lại gửi cho hấn chứ chẳng phải các anh đã giết gia tộc nhà họ Đỗ để lấy tấm bản đồ đó sao ? “

Khảm Thiên không hỏi Lạc Phong gì thêm và nhìn chú cún con đang bị chói ở dưới và nói :

- ” Lần này tạm tha cho người, người muốn ăn không . “

Uyển Nhi mặt đang tức tối vì không hiểu tại sao lại thì nghe thấy sắp được ăn Uyển Nhi mặt lại tươi tỉnh chờ lại và trả lời ngay :

- ” Có chứ “

Hết chương 16

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Không Còn Anh Tôi Sao Sống

Lạc Phong hiểu ý liền cúi xuống cời chói cho Uyển Nhi nhưng bị Khảm Thiên ngăn lại và cất giọng lạnh lùng :

- ” Việc của cậu hết rồi sao ? “

Lạc Phong liền đứng ngay dậy và sai bước đi ra khỏi phòng Khảm Thiên cúi xuống cời chói cho Uyển Nhi rồi bế bổng cô lên Uyển Nhi dẫy dựa kêu lên :

- ” Tôi tự đi được mà không cần phải làm vậy đâu “

Khảm Thiên quay mặt nhìn cô gái trong lòng với ánh mắt sắc bén lạnh lùng vô cảm thả mạnh xuống nhưng không hề để cho cô bị tổn thương đến xương nhưng như người bình thường thì vẫn thấy đau một chút Uyển Nhi nhủ mảy mắt lườm Khảm Thiên, Khảm Thiên sai bước dài nhanh ra cửa như không có ý xin lỗi, Uyển Nhi rút kinh nghiệm không để mình bị bỏ rơi nữa nên nhanh chóng bước theo nhưng bước ra đến cửa thì không thấy Khảm Thiên đâu nữa.

Uyển Nhi nghĩ thầm trong đầu *chết tiệt* trong chốc lát Uyển Nhi lại nhớ lại hình ảnh lúc cô được Khảm Thiên bế về cô lần theo chỉ nhớ nhưng đến ngã tư của ngôi nhà thì lại không nhớ nữa vì lúc đó cô đã thiếp ngủ rồi Uyển Nhi cắn môi giận mình sao dễ ngủ vậy, lần mò đi đi lại lại thì cô nhìn thấy một căn phòng cửa đóng nhưng không khóa như mọi phòng khác thì trước cửa phòng đều có một chiếc đèn màu vàng nhỏ nhưng căn phòng trước mặt cô thì lại không có Uyển Nhi bước đến gần căn phòng. Không khí xung quanh thật là ghê tởm xung quanh chỉ có một màu đen pha chút màu vàng nhạt yếu ớt.

Chỉ bước đến cửa thôi thì mùi sát khí và ghê rợn đã ập vào khiến cho đôi chân của cô không kim được mà có chút run run. Uyển Nhi cố gắng không để cho mình bị mất tinh thần cô đưa bàn tay nhỏ nhắn của cô ra cầm chặt vào tay cầm của cánh cửa dầm nhẹ xuống và đẩy ra thì có một bàn tay đầy máu tím chặt lấy chân cô Uyển Nhi sợ hãi hét toáng lên :

- ” AAAAAAAAAAAAAA..... “

Hai dòng nước mắt bất ngờ chàn xuống gò má của cô, Khảm Thiên vẫn có một đôi tai nhạy bén hơn bất cứ ai tiếng bước chân của một con chuột cho dù nhẹ nhàng đến mấy thì Khảm Thiên cũng có thể nghe thấy và xác định đồ nó đang ở đâu. Uyển Nhi không đợi người đến cứu Uyển Nhi lấy chân kia của mình đạp mạnh vào cái tay dính đầy máu kia đạp vài cái thì cái tay kia cũng đã kiệt sức rồi buông tay ra bất động Uyển Nhi nhanh chóng chạy như bay toán loạn vừa chạy cô vừa ngoảnh lại nhìn đang chạy thì cô đâm sầm vào Khảm Thiên Uyển Nhi như được hồi sinh nhìn thấy Khảm Thiên lúc này Uyển Nhi như được cứu thoát và có cảm giác được bảo vệ tuyệt đối khi ở cạnh hấn. Hai dòng nước mắt của Uyển Nhi chưa ngừng tuôn ra cho đến khi gặp được Khảm Thiên nhưng nó vẫn chưa chịu ngừng lại Uyển Nhi sợ hãi đôi chân như muốn khụy xuống ngay lập tức Khảm Thiên không để cho cô ngồi xuống mà ôm trầm lấy cô vào lòng, Uyển Nhi tựa vào bờ ngực rắn chắc của Khảm Thiên cảm giác như được sự che chở tuyệt đối nước mắt dần dứa Uyển Nhi không thể kiềm được cơn sợ hãi được rồi thiếp đi Khảm Thiên bế bổng Uyển Nhi lên bước sai dài đến phòng đặt Uyển Nhi xuống giường vuốt ve khuôn mặt đang run nên vì sợ hãi.

Trong giấc mơ Uyển Nhi mơ thấy mình đang cầm tấm ảnh duy nhất của mẹ cô để lại đưa tay nhẹ nhàng lướt trên tấm ảnh khuôn mặt của mẹ cô. Trong sự yên tĩnh bỗng nhiên bà lại xuất hiện khung cảnh xung quanh đều một màu hoa đào hồng nhạt bầu trời xanh trong quang đăng tiếng suối chảy thật yên bình bà ôm cô vào lòng vuốt ve mái tóc óng mượt của cô và nói với giọng hiền từ dịu dàng :

- ” Có chuyện gì vậy con gái yêu của ta ? “

Trong giấc mơ cô nhẹ nhàng ngừng đầu nên nhìn ngắm khuôn mặt thon gọn của mẹ và nói với giọng tủi thân hết sức (lại bắt đầu kể lể đây -.-)

- ” Mẹ à con rất nhớ mẹ tại sao mẹ lại bỏ con mà ra đi con chịu rất nhiều cực khổ đây con vừa thoát khỏi sự gẻ lạnh của mấy bà cô thì bây giờ con lại phải ở cạnh một tên độc ác con rất muốn ở bên mẹ như này mãi “

Bà ôn hòa ôm đầu con gái và nói :

- ” Sẽ có một người khác sẽ thay mẹ chăm sóc cho con con không cô đơn một mình “

Nói xong hai dòng lệ của Uyển Nhi cũng tuôn ra như nước tuy là trong giấc mơ nhưng những giọt nước mắt này lại là thật giọt nước mắt trong vắt chứa đựng đầy nỗi nhớ. Khảm Thiên bất giác phù đôi môi lên đôi mắt nhắm lệ kia của cô lau sạch nước mắt. Trong giấc mơ Uyển Nhi khi mẹ nói ra những lời này thì bà đột nhiên biến thành một đàn bướm bay đi trong không trung Uyển Nhi chạy theo đàn bướm và gọi mẹ thăm thiết :

- ” Mẹ ơi mẹ đừng bỏ con thêm lần nữa mẹ “

- ” Mẹ “

Uyển Nhi đang nằm thì bật dậy hai dòng nước mắt đã khô của cô bây giờ lại ướt đầm như trước cô khóc sụt sùi và liên hồi gọi mẹ Khảm Thiên đưa bàn tay thô ráp của mình lên khuôn mặt thôn trang của cô lau đi nước mắt Uyển Nhi lúc này tràn đầy cảm xúc bất giác ôm trùm lấy Khảm Thiên vừa khóc vừa nói với giọng phụng phịu :

- ” Anh thật độc ác đồ xấu xa tại sao anh bỏ tôi như vậy tại sao chứ “

Cô vừa nói vừa lấy đôi tay bé nhỏ trắng lốm của cô đánh vào lưng của Khảm Thiên

Hết chương 17

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Đồ Ác Ma

Khảm Thiên đưa hai tay đẩy nhẹ Uyển Nhi ra một tay đỡ lên vai cô và sờ lên khuôn mặt đầm lệ nhem nhuốc của cô nhìn vào đôi mắt trong trẻo tròn đen láy của cô và cất giọng lạnh lùng thì thào có chút đe dọa :

- ” Đó là do em không nghe lời tôi “

Uyển Nhi uất ức không nói được từ nào mím chặt môi nhú đôi mày nhỏ nhắn của cô nhìn trầm trầm Khảm Thiên, đôi mắt đầm lệ dường như đã hiểu ra và đã ngừng lại.

Bên ngoài cửa sổ thổi vào một cơn gió mang theo mùi thuốc súng nồng nặc. Cơn gió thổi đến cũng là lúc tiếng súng phát ra :

” Pằng “

Viên đạn bay sẽ gió tiến thẳng về phía Khảm Thiên, đôi tai nhạy bén của Khảm Thiên đã báo trước vậy mà nó lại thật ai giám cả gan làm như vậy thật không biết ăn phải gan gì. Khảm Thiên cảm thấy nguy hiểm định giang tay ra ôm lấy Uyển Nhi nằm xuống thì đôi tay Uyển Nhi đã nhanh như chớp đỡ viên đạn ra và đỡ lấy viên đạn.

” Phụt “

Viên đạn trúng thẳng vào vai của Uyển Nhi, cơn sợ phút chốc còn chưa hết giờ lại đến việc này vì không chịu được mà đã ngất đi. Khảm Thiên trừng mắt nhìn chặt mày ngồi dậy đỡ lấy Uyển Nhi đặt lên giường. Lạc Phong xông vào nhìn xung quanh và cất giọng khẩn cấp và nghiêm túc :

- ” Có chuyện gì vậy Lão đại “

Khảm Thiên không để ý đến mà cất giọng nhanh chóng lạnh lùng sát khí nồng nặc :

- ” Phong tòa núi Bắc bắt hán về đây “

Lạc Phong không trần trụi nói :

- ” Rõ “

Lạc Phong đi như tên bắn ra khỏi phòng đưa tay lên tai nghe thông báo cho tất cả :

- ” Lệnh khẩn Phong tỏa núi Bắc bắt tất cả những người trên đó thực hiện trong 10 giây. “

Chưa đầy 5 giây thì từ một ngọn núi cây xanh che phủ thì bây giờ chuyển thành một màu đen của áo vesd. Tất cả ngọn núi đã được ngăn chặn nổi đi hết các ngõ ngách. 2 giây sau Ngự Phong và 5 tên vệ sĩ đã tóm gọn một tên mặc đồ màu đen trên áo có một khuy hiệu nhỏ hình một cây súng trắng. Trên mặt còn có một vết sẹo của dao cứa dài khoảng 5 cm kéo dài từ khóe mắt dạch xuống bên hông còn có khẩu XK8 . Ngự Phong tìm trong đồng người thì có tên này khá nghi nhất nên đã đưa hắn đến phòng tra tấn. Khảm Thiên ngồi cạnh Uyển Nhi, người cô đang run lên mồ hôi ướt sũng không chịu được thấy cô đang rên rĩ đau đớn Khảm Thiên đành lấy tay sẽ toang áo trắng cô đang mặc trên người cảm lấy một con dao nhỏ trong ngăn kéo hơ lên lửa và đưa con dao vào vết thương dần sâu vào trong và gây mạnh viên đạn bắn ra, vì bắn ở cự ly xa lên không sâu vào trong lắm Uyển Nhi tuy ngất đi nhưng vẫn cảm nhận được bàn tay ấm áp của Khảm Thiên đang ở trên người cô, Uyển Nhi nhủ mày kêu lên :

- ” A “

Dòng nước mắt lăn dài xuống, Uyển Nhi mấp máy môi :

- ” Đồ độc ác “

Ách Từ một bác sĩ tư giỏi nhất trung quốc bấy giờ, Ách Từ vì đi từ xa đến nên đã bị chễ. Vào đến nơi Ách Từ đã chuẩn bị sẵn tinh thần để chịu phạt nhưng bây giờ phải cứu người trước Ách Từ chỉ kịp chào lão đại một tiếng rồi ngồi ngay xuống giường mở hộp đồ dụng cụ ra định lấy dao để đưa viên đạn ra nhưng nhìn sang bên cạnh thì đã thấy trong thùng rác có viên đạn nên trong đầu lại càng nghĩ đến kết cục thể thảm hơn , tay hơi run. Nhìn thấy vậy Khảm Thiên liền cất giọng lạnh lùng ngồi xuống ghế bên cạnh hai tay bắt chéo nhìn thẳng vào Ách Từ :

- ” Khử trùng nhanh đi, tôi không trách cậu và tôi mong đây sẽ là lần cuối cùng tôi phải nhắc cậu. “

Ách Từ nghe vậy dường như trong lòng đã nhẽ nhõm hơn phần nào và trong đầu đang nghĩ cực kì hối hận vì đã không chú ý đồ đạc làm quên ở bệnh viện nên đã đến lấy nhưng thật đen đủi những thời gian khác thì không sao đúng lúc này thì lại. ....

Ách Từ đã theo Khảm Thiên được 11 năm mọi quy tắc đều phải tuân theo trong mọi chuyện và điều quan trọng nhất là thời gian nên lần này được Khảm Thiên tha đã là phước phận tu mấy kiếp. Dù là người tin cậy hay chức quyền cao đến mấy thì nếu như mắc tội đều sẽ bị xử theo quy định đã đưa ra cho dù mất đi người tài giỏi đến mấy mắc phải tội nặng thì Khảm Thiên cũng không tiếc mà giết đi họ Khảm Thiên là một người ngoài lạnh trong còn lạnh hơn bao giờ hết đầu óc của hắn thì không ai có thể đoán được cho dù Ách Từ đã theo hắn nhiều năm như vậy nhưng chưa một lần tìm hiểu hết được Khảm Thiên chỉ biết một điều rằng hắn ghét nhất sự phản bội và phụ nữ.

Nhưng lần này thật là một sự ngạc nhiên cho Ách Từ tại sao trong căn phòng lạnh lẽo chưa có một người phụ nữ nào được bước vào giờ đây cô gái này lại được nằm trên giường của Lão đại thật là có phúc. Chắc hẳn cô gái này phải rất có bản lĩnh và còn một điều tại sao cô lại bị bắn như vậy ?

Khử trùng xong Ách Từ đứng dậy quay về phía Khảm Thiên thông báo tình hình của Uyển Nhi :

- ” Thưa lão đại tôi đã khử trùng xong và đã kê đơn thuốc, do tinh thần liên tục bị sốc nên khi bị bắn đã tạo ra đường nối đến kiệt sức và lại có phải cô ấy đã ăn rất ít đúng không ạ theo như tôi đã xem xét thì có lẽ cô ấy là một người lạ khiếm thính khi bị đối sẽ như pin bị hết năng lượng sẽ ngất đi bất thường bất kể đang ở đâu “

Hết Chương 18

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đồ Ngốc

Ách Từ nói thêm :

- ” Thưa lão đại tôi đã khử trùng và kê đơn thuốc cho cô ấy, chỉ cần nghỉ ngơi lấy sức và ăn uống đầy đủ sẽ hồi phục. “

Ách Từ nhìn trầm trầm vào Khảm Thiên ánh mắt có chút tò mò khó hiểu không kiềm được lòng hiếu kì đành buột miệng hỏi :

- ” Lão đại có thể cho tôi hỏi một câu được không ? “

Khảm Thiên ngược đầu nên nhìn lại Ách Từ ánh mắt lạnh như băng như muốn nói cậu đừng hỏi. Khảm Thiên trả lời một cách lạnh lùng :

- ” Chuyện gì ? “

Ách Từ dường như hiểu được ánh mắt đó liền rút lại câu hỏi và cầm lấy bộ dụng cụ đồ nghề và nhanh nhẩu trả lời lại vừa nói vừa bước ra khỏi phòng :

- ” Dạ không có gì đâu ạ lão đại nghỉ ngơi sớm tôi còn có chút việc. “

Khảm Thiên đang ngồi ghé liền đứng lên đến ngồi cạnh bên giường Uyển Nhi đưa bàn tay thô ráp lên vuốt ve khuôn mặt cô vuốt nhẹ lên mái tóc bạch kim óng mượt. Đưa mắt nhìn vào khuôn mặt trắng bệch đang nằm trên giường và nói với giọng nhẹ nhàng có chút thắc mắc :

- ” Tại sao em lại đỡ đạn cho tôi. “

- ” Tôi có cần em đỡ giúp tôi “

Uyển Nhi tuy hôn mê nhưng dường như cô lại nghe thấy được những lời của Khảm Thiên bất giác mấp máy môi nói với giọng yếu ớt run run có chút sợ hãi :

- ” Tôi sợ anh sẽ chết ... anh chết rồi thì tôi sao sống nổi “

Khảm Thiên nghe thấy hơi bất ngờ về câu trả lời rồi đôi tay đang ở trên khuôn mặt của cô chống về đằng sau và nói với giọng nhẹ nhàng không mang theo một chút sát khí nào :

- ” Tôi có gì khiến em tin tưởng tôi như vậy. Chẳng phải tôi đã dối sử với em tệ vậy sao ? “

- ” Đồ Ngốc “

Uyển Nhi mắt vẫn nhắm nghe Khảm Thiên nói vậy cô liền cố hết sức để trả lời lại :

- ” Tôi không ngốc người thân của tôi đã lần lượt bỏ tôi mà đi. Anh chết rồi sẽ không còn ai cho tôi ăn nữa tôi sẽ bị cô đơn tôi không thích như vậy “
(lè-sén-sén ☹️👉👈)

Khảm Thiên như thể không chú tâm đến câu nói của cô không để cho cô nói thêm và đưa tay lên che đi làn môi của cô và nói với giọng nhẹ nhàng ánh mắt dường như không có một tia băng nào cả nó cũng không sâu thẳm thẳm nữa mà thật dịu dàng từ khi bị Khảm Thiên đưa về cô chưa hề nhìn thấy ánh mắt và lời nói thật khiến cho người ta dễ chịu từ Khảm Thiên :

- ” Em đói chưa “

Uyển Nhi nghe thấy được ăn thì bất giác mắt cô mở to đôi mắt sáng trưng và tóm lấy bàn tay của Khảm Thiên mặt đột nhiên từ trắng bệch mà chuyển sang hồng hào nhanh chóng mặt tươi cười rạng rỡ trả lời :

- ” Có chứ Nhi đói rồi “

Khảm Thiên rút tay lại đứng dậy hất chăn ra và bế bổng Uyển Nhi lên, Uyển Nhi định chống cự nhưng bị ánh mắt lạnh như băng kia cản trở ánh mắt dịu dàng ban đầu biến mất trong chốc lát biến mất một cách thâm lặng và nhanh chóng dường như không tìm thấy nó nữa. Uyển Nhi nhớ lại chuyện hồi nãy và không dám chống cự nữa để cho Khảm Thiên bế.

Xuống đến phòng bếp Uyển Nhi được đặt xuống ghế lúc này cũng đã nửa đêm nên trong bếp lúc này không có ai mà chỉ có hai người phụ bếp ở lại. Hai người phụ bếp thấy Lão đại bước vào định chạy đi gọi đầu bếp nhưng bị Khảm Thiên chặn lại

- ” Hai người không cần ở đây nữa về phòng đi “

Hai phụ bếp nhìn nhau nhưng rồi lại trả lời :

- ” Nếu như lão đại cần gì thì hãy gọi chúng tôi ạ “

Khảm Thiên quay ngoắt đi không thèm để ý hai người phụ bếp thấy biểu hiện như vậy không dám ở lại nữa mà bước vội ra khỏi phòng. Khảm Thiên chống hai tay vào bàn thắng đối diện chỗ Uyển Nhi ngồi và nói với giọng lạnh lùng có chút cảnh báo :

- ” Em muốn ăn thì phải nghe lời tôi rõ chưa “

Uyển Nhi như thể không hề sợ hãi ánh mắt kia nữa mà trả lời nhanh nhẩu :

- ” Rõ “

Nói xong trên đôi môi hồng phấn của cô nở ra một nụ cười thật đẹp trong sáng và ngây thơ. Khảm Thiên nghe được câu trả lời xong tiến thẳng về phía tủ

lạnh và lấy ra một đĩa thịt băm nhỏ để lên mặt bếp và bắt đầu nấu. Chưa đầy 30 phút thì trước mặt Uyên Nhi đã có một bát cháo thịt bốc hơi nghi ngút. Khâm Thiên đặt bát cháo xuống và nói :

- ” Trong tủ chỉ còn lại ngần đây “

Hết chương 19

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Ngon Lắm

Uyên Nhi không thêm để ý đến câu nói của Khâm Thiên mà đưa hai tay ra ôm lấy bát cháo định kéo vào trong lòng nhưng ” Ách “ Cô rút hai tay đưa lên môi động tác vừa rồi đã đụng đến vết thương Uyên Nhi đưa tay lên ôm lấy vết thương Khâm Thiên nhìn thấy vậy nhủ mày túm lấy đôi tay của cô và quát lớn Khâm Thiên lúc này đang thật sự nổi giận :

- ” Tôi đã nói rằng em phải nghe lời tôi “

Uyên Nhi bị mắng đôi mắt lại sưng sưng như sắp khóc cúi mặt xuống, Khâm Thiên vuốt nhẹ mái tóc của cô đưa tay xuống cầm và nâng nhẹ lên để cho cô có thể nhìn thấy hắn. Khâm Thiên nhìn thẳng vào đôi mắt của cô và nói với giọng dịu dàng :

- ” Em chỉ cần ngồi đó thôi tôi không khiến em phải động chạm gì hết “

Nói xong Khâm Thiên liền đưa tay cầm lấy chiếc thìa múc cháo lên đưa lên môi và thổi nhẹ rồi đưa vào môi cô Uyên Nhi khẽ nói đôi mắt ngược lên nhìn Khâm Thiên như một chú cún con đang tỏ ra tủi thân :

- ” Tôi có thể tự làm được mà “

Uyên Nhi đưa tay lên nhưng lại bất gặp ánh mắt sắc bén sát khí nồng nặc lại suất hiện không muốn bị nhìn đối nữa Uyên Nhi rút tay đưa về phía sau và ngoan ngoãn há miệng. Khâm Thiên nhìn cô và nói :

- ” Ngon không “

Uyên Nhi nuốt miếng cháo vào bụng rồi nở một nụ cười thỏa mãn hai mắt híp lại và nói :

- ” Ngon lắm nha “

Khâm Thiên nhìn thấy nụ cười không chút giả dối của cô và nhếch môi lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ. Uyên Nhi ngờ ngác nhìn nụ cười vừa suất hiện trên môi Khâm Thiên và cười rạn rở và nói :

- ” Anh vừa cười đó sao “

Khâm Thiên nghe thấy vậy đường cong trên môi lại chở về hiện trạng đầu hơi nhủ mày và nói :

- ” Tôi vừa cười sao ? “

Uyên Nhi vẽ mặt vẫn vậy gật gật đầu, Khâm Thiên nhìn thấy vẻ mặt của cô chỉ muốn đấm cho cô một phát tức giận không làm gì được nói :

- ” Em có muốn ăn nữa không ? “

Uyên Nhi đập tắt ngay nụ cười trên môi và trả lời :

- ” Có Nhi biết rồi “

Ăn xong Khâm Thiên bế Uyên Nhi lên, Uyên Nhi lúc này không còn muốn đóng làm búp bê dễ thương nữa khuôn mặt trở nên lạnh lẽo bất ngờ Uyên Nhi liền hỏi thẳng Khâm Thiên bằng một giọng lạnh lùng thấu xương nhưng nó không hề làm cho Khâm Thiên bất ngờ vì hắn đã sớm phát hiện ra

- ” Anh đối xử tốt với tôi như vậy có phải muốn biết được nơi hầm bí mật đi đến chỗ viên ngọc nhanh nhất không ? “

Khâm Thiên mặt tối sầm tay vẫn bế cô chân sải bước nhanh hơn vừa đi vừa nói với giọng lạnh lùng hơn bất cứ lúc nào :

- ” Cô đã đoán đúng vì vậy tôi không muốn mất thời gian thêm nữa vào hai ngày nữa chúng ta sẽ suốt phát. “

Uyển Nhi nhấc môi và nói :

- ” Đối với tôi viên ngọc không có giá trị nhưng nếu anh muốn thì tôi sẽ nói ra nơi hàm bí mật đó nhưng anh sẽ phải trả giá “

Khảm Thiên cười lạnh

- ” Việc phải trả giá tôi không quan tâm quan trọng là tôi giành được viên ngọc đó trước “

Uyển Nhi mặt nghiêm nghị lạnh giá trả lời có chút cảnh báo :

- ” Người đề ra hậu quả khi cướp lấy viên ngọc không phải là tôi, tôi chỉ nghe lão trưởng bối nói rằng khi đem viên ngọc ra khỏi chỗ của nó sẽ bị xuyên không đến nơi nào đó nếu không tìm cách trở về được thì sẽ mãi mãi ở lại đó mỗi lần bị xuyên không đều sẽ có cách trở về khác nhau nên tôi đã không lấy nó về được từ sớm.Tuy không dễ làm gì nhưng có vẻ nó rất có quyền lực. “

Khảm Thiên bất chợt dừng lại đưa mắt nhìn vào Uyển Nhi ánh mắt đầy âm mưu toan tính lạnh như băng trả lời lại ngay :

- ” Vậy em có muốn cùng tôi chiếm lấy viên ngọc đó không. “

Uyển Nhi nhìn thẳng vào Khảm Thiên cô như bị hộp hồn bởi khuôn mặt của Khảm Thiên lúc này thật là điển trai. Không để bị mất tập chung Uyển Nhi quay ngoắt đi và nói:

- ” Tùy anh “

Khảm Thiên buông một tay dẫn cô vào tường một tay siết chặt lấy cổ cô nhìn trầm trầm vào đôi mắt kiên định của cô và nói giọng nói mang theo chút cảnh cáo như một khẩu súng đang chĩa thẳng vào cô nó có thể nổ bất cứ lúc nào

- ” Tôi không thích người con gái nào trả lời với tôi chống không như vậy và cũng không thích người phụ nữ của tôi không nghe lời. Em nên nhớ em đang ở chỗ nào của biên giới giữa địa ngục và trần thế nên đừng bao giờ chống đối lại tôi. Tôi sẽ không để cho bất cứ ai động vào một sợi tóc của em nhưng đừng làm tôi thất vọng. Em cần phải nhớ rằng em là của tôi của mình tôi rõ chưa. “

Lúc này hắn đang thật sự giống như một con mãnh thú tức giận đang đe dọa con mồi tuy đã ở trong vòng tay nhưng vẫn muốn con mồi biết được địa vị của nó trong thế giới này.

Hết chương 20

ily:"Tahoma","sans-serif";mso-ansi-language:FR-LU">

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Bé Cưng

Uyển Nhi đôi mắt sưng sưng nhìn trầm trầm vào Khảm Thiên không nói được nào liền cắn môi chịu đựng vì nếu như chống lại hắn lúc này thì e rằng sẽ bị thâm thâm. Khảm Thiên nhìn lại vào đôi mắt đang cố gắng nén cơn sợ hãi kia và nói với giọng lạnh lùng có chút khiêu khích:

- ” Em hãy là chính em đi đừng cố gắng tỏ ra lạnh lùng trước mặt tôi em không có cửa đâu. “

- ” Chỉ vì chút tài mọn của em sao? “

Uyển Nhi uất ức không chịu được giọt nước mắt từ từ lăn xuống má cô giọt nước mắt lúc này là thực lòng nhất từ trước đến giờ sống mũi đỏ ửng có chút nghẹn ngào. Không chịu được cô dùng sức dằn mạnh hấn ra nhưng nó đều vô tác dụng. Uyển Nhi nhẹ nhàng đưa tay xuống hông rút nhẹ ra một con dao nhỏ sắc bén nhưng ai ngờ rằng cô chưa kịp rút con dao ra khỏi hông thì đã bị Khảm Thiên bắt được bóp chặt tay cô khiến mạch máu không lưu thông tê dại đánh rơi con dao xuống nền Khảm Thiên cười nhạt và nói với giọng lạnh lùng thấu xương:

- ” Ngoan ngoan chút đi em không chống lại tôi được đâu. “

Uyển Nhi không muốn nghe tiếp liền lấy chân đạp thật mạnh nhưng dường như suy nghĩ của cô hắn đều đọc được hết, một đuôi của hắn đã ghì chặt lấy

đôi chân của cô. Cô hận vì không thể đánh hấn được đến một cái cô lúc này chỉ muốn lướt hấn vào bụng ngay lập tức cho bồ gét. Khảm Thiên thả lỏng cô ra bế cô lên và nói với giọng lạnh lùng giọng nói như một cây sừng đang chìa thẳng vào cô vậy:

- ” Em nhớ em đã nói gì với tôi chứ “

Uyển Nhi nghiêng răng trả lời:

- ” Không nhớ “

Khảm Thiên siết chặt lấy eo cô dừng bước lại sát khí nồng nặc vây quanh hấn, Uyển Nhi cảm nhận được luồng sát khí và nhanh chóng sửa lại câu trả lời ngay vì cô đã nói rằng sẽ chịu khuất phục trước mặt hấn, trong giới hắc bang lời nói như bát nước đổ đi sẽ không bao giờ lấy lại được nên cô đành chấp nhận số phận lời nói đi rồi thì phải thực hiện thôi

- ” Tôi nhớ rồi từ nay tôi sẽ không dám cãi lại anh nữa đâu tôi đã biết sai rồi vừa nãy đây chỉ là tôi muốn diễn phim một chút thôi nhưng phải nói rằng tôi diễn rất chuẩn phải không anh cũng bị tôi lừa kia mà. “

Cô nói xong trên môi lại hiện nên nụ cười thiên thần trong sáng ánh mắt lại ngây thơ như hồi nào. Khảm Thiên dừng lại nhìn xuống người phụ nữ của hấn và nhủ mày không vừa lòng. Uyển Nhi nhìn thấy vậy không dám cười nữa mà đưa tay lên bịt miệng lại nhưng thực ra ánh mắt của cô vẫn đang ánh lên vẻ cười què hấn khiến hấn tức sôi lên nhưng không làm gì được vì từ bấy giờ hấn coi cô là ” bé cưng “ duy nhất của hấn.

Lúc này đang tờ mờ sáng suốt hai ngày trời Lam Thần luôn ngồi bên bàn làm việc rộng lớn của hấn, ngồi suy nghĩ trầm tư không một khác nào là hấn rời khỏi tấm bản đồ cũ kĩ trên bàn. Suy nghĩ tại sao hấn và Khảm Thiên đều muốn có viên ngọc trong tay tại sao hấn lại gửi tấm bản đồ cho mình. Hấn đưa tay nhanh về phía tấm bản đồ cuộn nó lại rồi bước sải rộng tiến thẳng đến phía cửa phòng bước ra ngoài nói với tên mặc áo đen đang canh gác:

- ” Chuẩn bị lực lượng cấp cao đi theo tấm bản đồ. “

Lam Thần vừa nói vừa vút tấm bản đồ vào tên canh gác chưa đầy 5 phút thì lực lượng đã tập trung đầy đủ. Tất cả mọi xe chiến đấu to sặc đều có mặt, không biết tin từ đâu loan đến Tôn Hồ Thành cũng có tiếng gần xa trong giang hồ, hấn ta rất thích gây chiến hấn đã từng bị nhục nhã dưới tay của Khảm Thiên mỗi thù đó quá nặng nghe đâu Khảm Thiên và Lam Thần cùng nhau tranh đấu viên ngọc nên hấn cũng muốn chia sẻ sự uy phong khi kiếm được viên ngọc nhưng tâm địa của hấn thì không ai lường trước miệng nói hợp tác nhưng ăn người hợp tác lúc nào không biết và rồi gói gọn món mồi béo bở vào bụng hấn vừa muốn viên ngọc lại vừa muốn chêu tức Khảm nên đã đến và hợp tác với Lam Thần nhưng hấn lại chưa bao giờ tiếp xúc với Lam Thần nên không biết đã vào hang cọp dữ. Tôn Hồ Thành đứng hai tay chống hông mặt căng căng nói:

- ” Đường đến đó rất nguy hiểm chúng tôi sẽ đi cùng anh còn viên ngọc khi lấy được chúng ta sẽ dùng chung. “

Lam Thần cười nhếch mép khiến cho vẻ yêu mị của hấn chờ nên đáng sợ hơn, hấn không muốn làm phật lòng ai trả lời nhanh chóng :

- ” Đúng là đông vui hôm nay tôi đi săn một miếng mồi ngon ai ngờ loài ruồi nhặng lại muốn tham gia cùng thôi thì cũng đi thôi. “

Tôn Hồ Thành nghe vậy tuy rất tức giận nhưng hấn biết bây giờ không phải là lúc để đánh nhau với hấn mà là để hợp tác giả với hấn nên đã chặn ngay cơn tức lại và nói:

- ” Cùng là người làm ăn với nhau ai lỡ lại nói như vậy cậu có miếng mồi ngon nhưng không để kiếm tôi sợ cậu không qua được nên đến đây để giúp đỡ nếu như đã đồng ý rồi thì chúng ta cùng nhau xuất phát. “

Lam Thần cười nhếch mép khinh bỉ không nói lời nào bước vào xe, Tôn Hồ Thành nhìn vẻ ngoài của Lam Thần như không có gì cảnh giác nhưng hấn đâu biết rằng hấn đang tạo cái bẫy cho chính hấn, Lam Thần là người thế nào chỉ hấn với hiểu rõ tâm địa và thủ đoạn thì không ai lường trước đâu óc hấn như một cỗ máy suy nghĩ không ngừng nghỉ bình thường nếu như ai đắc tội với hấn thì hãy cầu trời rằng hãy giết con luôn đi, hấn muốn cho người đắc tội với hấn phải chịu đau đớn, khổ sở, nhục nhã gấp nghìn lần.

Hết chương 21

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Tránh Dao Lại Giẫm Phải Dao

Nằm trên giường cô được Khảm Thiên ôm gọn vào lòng tuy hơi khó chịu nhưng vì mệt với lại vừa được ăn no nên ngủ say từ khi nào không biết. Vừa mới sâu giấc thì trời đã sáng, Khảm Thiên đã dậy từ bao giờ hắt từ trong nhà tắm bước ra từ trong nhà tắm tỏa ra một mùi hương quyến rũ vô cùng nhưng cô bé nhỏ kia đang cuộn tròn trong chăn nên không thể hưởng thụ mùi hương độc nhất vô nhị mùi hương mà bao cô gái muốn ngủ thoải mái qua cũng không được. Khảm Thiên trên người chỉ có một mảnh vải duy nhất tiến gần đến con sâu lười kia. Ngồi xuống bên cạnh thô bạo cúi xuống mút mạnh môi cô khiến Uyển Nhi đang trong giấc ngủ ngon lại trở thành ác mộng. Hơi thở gấp rút không chịu được bất giác tròn tròn mắt. Khảm Thiên không để cho cô kịp dấn ra thì đã tự đưa người về phía sau. Uyển Nhi mơ mơ màng màng chưa kịp dụi mắt thì đã mạnh mẽ nói to:

”Nè không biết lịch sự hay sao đồ biến thái kia mi là ai mà dám làm hỏng giấc ngủ cuat ta. “

Cô đưa hai tay lên rụi rụi mắt bỗng nhiên một luồng gió lạnh thấu xương sát khí đằng đằng lao thẳng vào người cô. Uyển Nhi không dám buông tay xuống mà đôi tay như dính tại mắt cô không muốn bỏ ra để nhìn thấy vật đang tỏa nhiệt lạnh kia. Khảm Thiên tiến lại gần con thỏ nhút nhát kia hơi lạnh lại tăng lên khiến Uyển Nhi sợ đến nỗi không dám thở mạnh một cái. Khảm Thiên chống hai tay xuống bên cạnh cặp đùi trắng nõn nà của cô hắt nhìn từ dưới lên trên lúc này nhìn hắt như một con mãnh thú muốn ăn thịt cô ngay lập tức. Khảm Thiên nhìn thẳng vào đôi tay đang che khuất khuôn mặt nhỏ nhắn kia và nói:

”Em đã nói với tôi rằng em thích được gọi dậy như thế “

Uyển Nhi nghe xong liền đập mạnh tay xuống đệm tiến lại gần khuôn mặt lạnh khốc của Khảm Thiên và nói lúc này cô gan to thật không thềm để ý đến thái độ của hắn mà

”Tôi nói thế bao giờ anh nói như vậy thì có. “

Luồng khí lạnh khốc lúc này tăng nên đến cực độ đôi mắt sâu thẳm không nhìn thấy đáy nét mặt không hề tỏ ra ý giận nhưng chỉ cần nhìn vào đôi mắt hắt lúc này thì đến ma vương cũng phải khiếp sợ chứ không nói đến người bình thường như cô. Uyển Nhi nói xong nhìn thấy khuôn mặt đáng sợ đó không dám tiến gần nữa mà lùi dần về phía sau về mặt sợ hãi. Chưa kịp lùi được chút nào thì Khảm Thiên lao thẳng về phía Uyển Nhi thô bạo hôn cô khiến cho Uyển Nhi không thể thở được khó chịu trong miệng bỗng chốc phát ra tiếng rên khe khẽ. Tiếng rên này khiến cho dục vọng của Khảm Thiên lại càng mãnh liệt hơn. Theo như thường lệ thì mỗi sáng Lạc Phong sẽ đến đánh thức và thông báo công việc quan trọng. Không để ý diễn biến bên trong mà vô duyên tiến gần và gõ cửa.

”Thưa lão đại bây giờ đã là sáu giờ mười hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu đi tìm đường đến hầm bí mật. “

Khảm Thiên tức giận không nói lên lời hắn dám làm hỏng bữa tiệc của hắn bức bối không biết chuốc vào đầu hắn liền cắn nhẹ vào lưỡi cô ngồi dậy với trên bàn một bộ quần áo đen bó người áo ngắn tay có khóa. Hắn ngồi dậy bước xuống giường lạnh lùng nói

”Em mau mặc vào rồi đi theo Lạc Phong. “

Uyển Nhi uất ức không làm gì được lúc này cô mới nhận ra trên người khảm thiên lúc này chỉ có một tấm khăn quấn quanh hông để lộ cơ thể cường tráng của hắn, cô không muốn hét to sợ làm hắn giận liền với ngay mảnh chăn nhét vào miệng trong đầu nghĩ” Đồ biến thái “. Khảm Thiên thay quần áo xong sải bước dài về phía cửa ghé vào tai Lạc Phong nói

”Cậu chọn rất đúng thời điểm “

Lạc Phong hiểu ý không nói được lời nào cúi đầu xuống. Khảm Thiên cô mới dám bỏ tấm chăn ra và xuống giường mặc lấy quần áo chỉnh tề và buộc gọn mái tóc vàng bạch kim bông bênh của cô lại rồi chạy nhanh theo Lạc Phong chờ để cho hắn lại bỏ rơi cô giống Hồng Phong. Trên đường đi đến phòng ăn Lạc Phong vừa đi vừa nói với giọng giễu cợt có chút cười chê

”Cô trông mỏng manh mà ra tay nặng quá đấy. “

Uyển Nhi nhũn mày suy nghĩ và nhếch mép lên cười, cô tỏ ra rằng không để ý đến câu nói của Lạc Phong sải bước dài tiến nhanh về phía trước chỉ để lại một câu nói.

”Tôi đói rồi. “

Lạc Phong ngạc nhiên vì hành động của cô cũng không thể động chạm tay chân với cô tuy là chỉ với một phát đâm thì chắc cô cũng ngất nhưng hãy suy nghĩ cho thật kỹ với hành động này(Tên này đánh giá thấp cô quá nha). Vào đến nhà bếp mọi thứ từ tứ phương đều được dọn ra tương tấp không thiếu thứ gì nhưng người ăn thì chỉ có tám người. Uyển Nhi ngồi xuống bàn tuy toàn đồ ngon nhưng cô không hề có hứng để ăn một chút nào cô cầm hai cái dưa trên tay đùa nghịch. Khảm Thiên đưa mắt nhìn cô và nói

”Em ăn đi. “

Hồng Phong cũng chen vào theo

”Hai ngày nữa cô có muốn ăn cũng chả được đâu.“

Uyển Nhi mặc kệ lời nói của Hồng Phong trả lời Khảm Thiên

” Vì hôm qua Thiên nấu cháo cho tôi nên bây giờ vẫn chưa thấy đói. “

Nghe xong cả ngũ phong và Ách Tử đều há hốc mồm ngạc nhiên vì nghe tin lão đại nấu ăn đúng là tin động trời bán tin này ra ngoài chắc cũng số tiền nuôi thân cả đời. Cả ngũ Phong và Ách Tử không muốn bị phạm trùng phạt lên ai lấy đầu cắm đầu vào ăn nhưng trong lòng vẫn tỏ đồ ý cười. Khảm Thiên nhũ mày nhìn đám Ngũ Phong và Ách Tử lườm vài cái rồi lại chuyển ánh mắt sang phía Uyển Nhi hất ra lệnh cho cô:

Hết chương 22

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tránh Dao Lại Giẫm Phải Dao(1)

” Uyển Nhi lại đây. “

Uyển Nhi ngây thơ cũng nghe theo đứng bên cạnh Khảm Thiên. Hắn không muốn cô phản kháng liền nhanh tay kéo cô nằm gọn trong lòng. Uyển Nhi ra sức phản kháng nhưng không được, mặt cô đỏ ửng lên như trái cà chua hai tay siết chặt lấy cổ áo Khảm Thiên. Mắt cô úp vào vai hắn và nói nhỏ:

” Buông tôi xuống đi mọi người đang nhìn kia. “

Khuôn mặt bùng bùng nóng nên ánh mắt như muốn khóc cựa như thế nào cũng không thoát được vòng tay của hắn. Khảm Thiên lườm đám Ngũ Phong đang nhìn trằm trằm cả đám sợ hãi cắm đầu ăn tiếp, Khảm Thiên đưa tay dần cái cằm nhỏ của cô lên rồi nói

” Tôi không thích em phải ăn. “

Vì lo cho sức khỏe của cô lên hắn phải bắt ép cô, tạm thời sau khi ăn sẽ không cảm thấy đói nhưng chỗ cháo mà cô ăn không thể sạch đầy pin cho cô có thể chịu đựng được hai ngày sắp tới khi hết năng lượng cô sẽ mất sức dần dần Ách Tử đã chú ý điều này khi nhắc đến tình hình sức khỏe của cô. Khảm Thiên không muốn cô bị mất sức khi đang trên đường đến nơi cất ngọc. Hắn lôi lại gần hàng năm sáu món rồi bắt cô ăn bằng hết, ăn xong cô ôm bụng mặt nhăn nhó đến đứng dậy cũng không đứng nổi rồi nhũ mày suy nghĩ sau khi ăn như vậy vòng eo của cô còn đâu nữa cô sẽ phải tập luyện chăm chỉ đây.

Uyển Nhi chưa cầu cứu thì Khảm Thiên đã bế cô lên rồi đi ra ngoài, vào đến phòng họp hắn đặt cô ngồi xuống và trở về vị trí Ngũ Phong cũng chỉnh lại tư thế ngồi ngay ngắn. Hồng Phong ngồi ngay cạnh cô Uyển Nhi quay sang thấy hắn liền định giờ nắm đầm chà thù vì đã dọa cô sợ khiếp và còn bỏ rơi cô để cô phải chịu đói. Lạc Phong cũng nhận ra vẻ mặt của cô lúc đầu khi hắn nói rằng cô mỏng manh mà ra tay nặng hấn tưởng cô không hiểu ý hắn nghĩ rằng chỉ số IQ của cô thấp nhưng xem ra hắn phải xem lại cách hành động của cô tiếp theo sẽ làm gì tên Hồng Phong. Uyển Nhi lúc này rất muốn đầm cho tên Hồng Phong một cái nhưng nghĩ đi nghĩ lại cô đâu phải người thích gây sự và cũng rất thông minh nên cô nguôi giận đi ngay lập tức với cái bụng căng tròn của cô lúc này việc đánh đầm không phải là lợi thế. Từ khuôn mặt tức giận ngay tức khắc đã tươi cười chờ lại cười với Hồng Phong một cái rồi quay đi. Hồng Phong không hiểu được hành động này của cô là gì nhưng cảm giác nguy hiểm đã đến.

Lạc Phong không muốn mất nhiều thời gian nên hỏi thẳng Uyển Nhi luôn

” Trên tám bản đồ có một hình vuông nhỏ màu xanh lẫn với màu của cây cối đây có phải một đường hầm bí mật nào không cô hãy nói đi. “

Uyển Nhi chuyển từ trạng thái ngây thơ sang một cô gái lạnh lùng thích vào thẳng vấn đề. Ánh mắt cô lúc này cũng nham hiểm hơn đối với Uyển Nhi việc nào ra việc ấy vui đùa thì thỏa thích còn công việc thì vô cùng nghiêm túc và khắt khe. Uyển Nhi cũng không muốn mất nhiều thời gian nên trả lời thẳng

” Đúng tôi nghĩ rằng cái ám hiệu đó sẽ trả ai có thể phát hiện được nhưng trắc tôi đã lầm hình vuông đó chính là đường hầm đi đến đảo cất ngọc nhưng khi đi thì cần mang theo một tàu ngầm đủ cho những ai cần đi vì số lượng càn đông khi lên đảo sẽ bị chìm vì hòn đảo này không nằm trong lược đồ thế giới mà đây là đảo do nhà họ Đỗ tự tạo ra vì kinh phí hạn hẹp nên khi lên trên đảo số lượng người càn ít thì tỉ lệ tìm ra viên ngọc càng nhiều. “

Lạc Phong nghe cô nói vậy liền hỏi luôn

” Vậy số người trung bình lên được đó là bao nhiêu? “

Uyển Nhi trả lời không ngần ngại mà cũng không cần suy nghĩ

” 12 người không hơn không kém. “

Lạc Phong không hỏi gì thêm và nhìn về phía Khảm Thiên và nói

”Thưa lão đại vậy chúng ta cần phải xuất phát ngay vì theo như tin báo thì hôm qua Lam Thần và lực lượng của hắn đã xuất phát và nghe đâu... “

Giọng nói chậm lại Lạc Phong hơi nhíu mày và quay đi. Khảm Thiên cảm thấy có điều gì đó không hay liền nói

”Nói “

Lạc Phong trả lời

”Nghe đồn rằng khi Lam Thần chuẩn bị xuất phát thì Tôn Hồ Thành đã đi cùng. “

Khảm Thiên nghe xong nhíu mày ánh mắt lúc này thật thâm độc. Ngự Phong hơi nhíu mày và nói:

”Thưa lão đại tên Tôn Hồ Thành đó là tên sao kiệt mất của hắn có thể nói rằng chim ưng cũng không địch nổi nếu như hắn nhìn thấy trên tấm bản đồ có gì khác biệt chỉ e là... “

Uyển Nhi nói ngắt ngang:

”Điều này anh không phải lo vào đêm hôm nay tấm bản đồ được gửi đến tay của tên canh gác thì tôi đã trao đổi tấm bản đồ đó với tấm khác giống y hệt chỉ khác là tấm kia không có hình vuông này. “

Hồng Phong ngồi bên cạnh ngạc nhiên mắt mở to và nói:

”Tại sao cô có thể trao được chứ vô lý người của Lam Thần nghe có vẻ rất trung thành cô đúng là đồ nói rồi. “

Uyển Nhi cười nhíu mày ý phê phán và rút ra từ bên hông một tờ giấy cũ nát vô vút lên bàn và nói:

”Đây là cái gì? Từ trung thành không có trong từ điển của mấy tên hèn trong gia tộc họ Lam tôi chỉ vừa mới rút con dao nhỏ bằng ngón tay ra thì tên đó đã lạy sát đất. “

Hết chương 23

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Trung Thành

Trong thời gian Khảm Thiên và Ngự Phong đang bàn bạc thì Uyển Nhi đã lên ra ngoài nhưng không để cho ai biết tốc độ và thời gian là một trong những điều quan trọng nhất của một sát thủ thực thụ cô điều này cô được dạy rất kỹ càng khi còn ở cùng lão trưởng bối nhà họ Đỗ.

Hồng Phong thấy về ra oai của Uyển Nhi không chịu được liền nói.

”Cô nói thì hay rồi nhưng chúng tôi không hề chứng kiến hay là cô có mối quan hệ nào đó với tên đó. “

Uyển Nhi nghe xong tức không nói ra lời nghiêng răng lườm Hồng Phong một cái thật thâm độc rồi lại thay đổi trạng thái nhanh như chớp Uyển Nhi đưa một tay hất mái tóc về đằng sau rồi cười một nụ cười đẹp tuyệt vời nhìn cô lúc này thật sự sẽ làm cho người khác mất hồn. Cười một cái thật nhanh và thu lại thật gọn cô quay ngoắt ra đằng khác và để lại một khuôn mặt lạnh lùng đáng người khuôn mặt thật đáng sợ. Hồng Phong mở to mắt mồm số 0 nằm ngang và nghĩ không biết người ngồi bên cạnh mình là thiên thần hay ác quỷ nữa thật đáng sợ. Hắc Phong nhìn trầm trầm vào hạ người ánh mắt tức tối không hiểu vì sao lại vậy.

Lạc Phong ngắt ngang câu truyện của hai người và nói.

”Thời gian từ đây đến hòn đảo mất bao nhiêu thời gian nếu như đi bằng đường tắt chúng ta cần xác định thời gian nhất định để tránh khỏi việc bị hót tay trên. “

Uyển Nhi lờ tên ngồi bên cạnh và trả lời ngay.

”Chúng ta mất một tuần để có thể đến đó đi bằng đường tắt còn nếu như đường bầy thì sẽ mất khoảng hai tuần vì đường bầy vừa được tôi kích hoạt

tăng mức độ nguy hiểm nên hai nấc nên thời gian đến đó của Lữ Lam Thần cũng sẽ bị kéo dài nhưng không lâu chỉ kéo dài được ba ngày là quá dài có thể chỉ một ngày rưỡi nếu như kích hoạt của tôi làm đúng thì ba ngày là chắc chắn nhưng chỉ tiếc khi Lão trưởng bối làm thủ thuật kích hoạt ông không cho tôi nhìn nhưng tôi đã lắp một con chip nhỏ gắn ở áo nhưng vì ở trong phòng kích hoạt đó không thể bắt được sóng nên mọi hành động tôi không thể theo dõi hết từ đầu. “

Lạc Phong nghe vậy suy nghĩ rồi nói .

” Vậy thì chúng ta cần đi ngay. “

Khảm Thiên điềm tĩnh nhẹ nhàng vẫy về chiếc nhẫn mặt chim ưng mặt vẫn lạnh như ban đầu ánh mắt trầm lặng băng giá. Hắn từ từ ngừng mặt lên đưa tay ra búng nhẹ một cái rồi . .

Lạc Phong nhanh chóng đứng phắt dậy đưa tay lên phía tai nghe.

” Chuẩn bị lực lượng cấp cao.... “

Chưa nói xong hắn đã bị Uyển Nhi nhảy ngồi lên bàn và cướp lấy tai nghe của hắn và nói về phía bên kia.

” Không cần chuẩn bị lực lượng. Mau chuẩn bị một xe ô tô đủ cho bảy 12 người và một ít lương thực cho 1 tuần. Mệnh lệnh kết thúc chuẩn bị trong 5 phút. “

Uyển Nhi nhảy bật xuống sàn và ngồi xuống ghế, Lạc Phong trừng mắt lườm cô và nói.

” Cô.... “

Uyển Nhi không để cho Lạc Phong nói thêm trả lời luôn.

” Lực lượng cấp cao để làm gì chứ? Cấp cao thì chắc cũng phải đến bốn trăm hoặc năm trăm người mà hòn đảo chỉ chứa được 12 người vậy anh định để họ ở đâu chứ đường hầm cũng không rộng để chứa tất cả đâu chưa kể trên đường có thể sẽ gặp vài sự cố nào đó không ai có thể đoán trước mọi thứ được. Anh nên suy nghĩ đến hậu quả chứ. “

Lạc Phong nhìn trầm trầm cô bắt chéo tay và nói.

” Tôi biết điều mà cô nói nhưng cô chưa hiểu tôi tập hợp lực lượng cấp cao để làm gì rồi. Trong khoảng thời gian không có Lão đại ở đây chắc chắn nơi này sẽ gặp phải nhiều biến cố vì số tài sản ở đây rất lớn có thể các thế lực khác sẽ có cơ hội để phá tan nơi này thành từng mảnh không kể còn rất nhiều tài liệu buôn bán vũ khí và thuốc phục hồi chức năng nó là một con số lớn. Và lại Gia tộc Khảm là một gia tộc lớn nếu như công khai việc đi tìm ngọc này sẽ bị lộ và bị thích khách giết sạch cho nên cần phải chia lực lượng cao cấp đó thành nhiều lớp để đi theo thời gian xác định. Tuy là một gia tộc lớn nhất thế giới không ai dám động vào nhưng sau lưng thì chưa chắc đã như vậy. Tôi nghĩ cô mới là người cần suy nghĩ trước khi nói. “

Lạc Phong không muốn mất thời gian đi ra khỏi phòng họp cùng với cả đội phớt lờ cô. Uyển Nhi cảm thấy bị khinh và thật sự lúc này cô rất xấu hổ may mà tất cả bọn họ không để ý cô mà đi ra ngoài luôn. Cô úp mặt xuống bàn cắn môi bút rút không chịu được.

Khảm Thiên đứng dậy dứt hai tay vào túi quần rồi bước ra ngoài. Uyển Nhi nghe tiếng bước chân dần xa rồi ngừng dậy quay về phía Khảm Thiên chạy vội vàng không để ý vấp phải chân ghế ngã ngào về phía trước cô kêu lên.

” A “

Khảm Thiên vẫn bước đi sải chân nhanh hơn.

Hết chương 24

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Xuất Phát

Uyển Nhi ngồi xuống rồi ôm đầu ngồi cắn môi không dám kêu nhưng không may đầu gối của cô lại bị đâm phải một chiếc đinh nhỏ vào chân. Lúc này cô cảm thấy thật tủi thân cô nghĩ thật sự đã hối hận khi đã nói mọi thứ cho bọn hắn biết và rồi từng người một cả tên lão đại lạnh lùng kia nữa, giọt nước mắt lúc này từ từ lăn xuống gò má cô nước mắt rơi nhưng khuôn mặt cô lúc này thì không hề có chút gì gọi là khóc cả.

Khảm Thiên quay trở lại ngay sai bước dài nhanh tiến đến phía cô nhanh như tia chớp. Ngồi xuống bên cô và bế bổng cô lên đặt lên bàn.

”Tôi có nói rằng tôi bỏ mặc em... Em đừng bao giờ làm tổn thương mình nữa tôi sẽ không tha cho em đâu. “

Uyển Nhi ôm trầm lấy Khảm Thiên và òa khóc to hơn.

”Tôi rất nhớ mẹ tại sao anh lại đem lại cảm giác tồi tệ này cho tôi chứ tôi ghét anh lắm anh biết không hả. “

Cô nói xong đột nhiên bất tỉnh dùng khóc ngắt bất chợt Khảm Thiên nhú chặt mày đưa tay lên bấm vào huyệt trên cổ cô đôi mày nhú chặt hơn bế bổng cô lên lao nhanh vào phòng đặt cô xuống giường và ra lệnh cho tên vệ sĩ canh cửa gọi Ách Từ đến gấp. Chưa đầy một phút thì Ách Từ đã có mặt tức tốc tiến nhanh tới chỗ Uyển Nhi nằm và bắt đầu khám bệnh.

Tất cả mọi thứ đã xong nhưng vẫn hiện trạng cũ cô bị hết năng lượng. Khảm Thiên ngồi bắt chéo chân xuống ghế hai tay để lên hai vành ghế giọng lạnh lùng nói:

”Hiện trạng này không thể chữa được sao. “

Ách Từ suy nghĩ một lát rồi trả lời ngay:

”Dạ thưa không phải không có cách nhưng căn bệnh này của cô ấy chỉ có cô ấy mới có thể chữa lành đây là một sang chấn tâm lý nên cần có thời gian để chữa trị nhưng mà tránh để cô ấy gặp phải xúc động mạnh về mặt tâm lý nó sẽ khiến năng lượng giảm nhanh nhất. “

Trong cơn mơ màng dường như Uyển Nhi đã nghe được những điều mà Ách Từ nói cô không có cách nào khác đành nằm im trên giường.

Sau khi tỉnh dậy Uyển Nhi ngồi dậy đưa tay gõ nhẹ vào đầu và mở to mắt ánh mắt lạnh lùng của hắc hắc khiến cho cô cảm thấy thật sự bất an không dám nhìn thẳng về phía trước cô lấy một tay khép chặt che đi khuôn mặt của mình vì vẫn cảm thấy xấu hổ vì lúc sắp ngắt siu đã nói những lời sến súa đó và bước nhẹ xuống giường. Khảm Thiên ngồi bật dậy sai bước tiến thẳng về phía Uyển Nhi chặn lại bước chân của cô đưa tay dằn mạnh cầm cô lên giọng lạnh thấu xương có chút cảnh báo:

”Tại sao em phải che mặt như vậy? “

Uyển Nhi nhìn thẳng vào Khảm Thiên không nói được lời nhưng vì không muốn bị một trận tời bời nên cô đành dùng điệu hồ ly. Đôi mắt to tròn dom dóm nước mắt đôi mắt trong suốt đáng yêu của cô lại một lần nữa được thể hiện tài năng, đôi môi bĩu lại nhưng không để bị thiệt nên đành cả gan nói nhỏ:

”Anh nhìn trầm trầm tôi như vậy sao chịu nổi. “

Nói xong nụ cười trên môi cô lại nở rộ, rạng rỡ vô cùng đẹp như đóa hoa mùa xuân vậy. Khảm Thiên đôi mày hơi nhú nhìn cô và cúi xuống phủ đôi môi bạc lên đôi môi anh đào của cô nhưng chỉ là cái hôn lướt nhẹ hắc hắc rời khỏi môi cô và bế bổng cô lên đưa đến chiếc ghế lão đại của hắc hắc, nơi này chưa một tên nào dám cả gan dám ngồi. Hắc hắc cô đặt xuống và cho người dọn nên trên ngay bàn làm việc của hắc hắc vô số đồ ăn ngon. Chưa cần Khảm Thiên bảo thì cô đã cầm thìa nhanh chóng cho vào miệng bao nhiêu thức ăn. Thấy cô ăn cấp tốc như vậy vì lo lắng cho cô lên hắc hắc nghiêm túc ra lệnh:

”Ăn chậm “

Đôi mày nhú chặt lại nhìn trầm trầm vào cô sát khí tỏa ra, Uyển Nhi cảm nhận được sự lạnh khốc và bá đạo từ đằng sau liền chỉnh lại cách ăn uống của mình. Cô đang thật sự đói nếu như không cho cô ăn nhanh thì phải có người bón cho cô. Uyển Nhi dừng lại một lát rồi quay ngoắt sang phía Khảm Thiên, hắc hắc nhìn cô Uyển Nhi cười một cái rồi cầm chiếc thìa dơ ra và nói:

”Khảm à bón cho tôi được không tôi không sao ăn chậm được. “

Nói xong cô cười một nụ cười thiên thần có thể sẵn sàng đốt cháy bất cứ trái tim nào. Khảm Thiên cầm lấy chiếc thìa và bón cho cô. Uyển Nhi hỏi thêm:

”Khảm sẽ không bỏ tôi chứ? “

Khảm Thiên nhìn cô âu yếm nhìn vào khuôn mặt ngây ngô kia và nói:

”Em hư tôi sẽ bỏ em thật đấy. “

Uyển Nhi nhanh nhẩu trả lời ngay:

”Nhi sẽ ngoan mà không hư đâu. “

Khảm Thiên nở nụ cười ấm áp hiếm có đút thức ăn vào miệng cô.

Trong rừng lúc này trời mưa không ngớt, cả lực lượng của Lam Thần và Tồn Hồ Thành đang nghỉ ngơi trong một cái hang nhỏ. Lực lượng hàng trăm

nghìn người của Lam Thần và Tôn Hồ Thành bây giờ chỉ vụn vụn còn lại là hơn nghìn người mà lại mới chỉ đi được hết khu rừng mà thôi không biết đến nơi sẽ có một cái xác nào tồn tại cho đến khi đến hòn đảo. Tôn Hồ Thành không chịu được kiên nhẫn liền rút tẩm súng bên hông xông tới chỗ Lam Thần dẫn đến đầu Lam Thần lập tức hàng trăm tên vệ sĩ của Lam Thần chĩa súng vào Tôn Hồ Thành. Bên của Tôn Hồ Thành cũng không chịu bó tay cũng do súng lên về phía vệ sĩ Lam Thần nhưng đáng tiếc thuộc hạ của Tôn Hồ Thành chỉ còn lại vài tên.

Hết chương 25

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: ” Mưa Tên “

T/g: Xin lỗi mọi người nha vì dạo này việc học nhiều quá nên không đăng chương sớm được mong mọi người thông cảm nhé! Mình sẽ cố gắng viết nhiều hơn để không phụ lòng mọi người ạ

Trong khi lực lượng bị ép về Tôn Hồ Thành cảm nhận được sự nguy hiểm liền cười nhếch mép và hạ súng xuống rút ở trong túi áo một chiếc khăn lau cẩn thận từng chút cho cây súng và nói:

” Tình cảnh này đùng bực là chính đúng không. Hạ hết súng xuống. “

Hắn nói to nên vài tên vệ sĩ của hắn liền cất ngay súng xuống. Lam Thần cũng không muốn lằng nhằng lên đưa mắt nhìn với mấy tên vệ sĩ của hắn và gia hiệu. Tất cả đều hạ súng ánh mắt hắn bây giờ thực sự mệt mỏi hết sức nhưng hắn đã đi đến đây thì phải đi đến cùng. Tôn Hồ Thành cười ánh mắt gian xảo và nói:

” Chúng ta có nên đi tiếp không đây Lão Lam “

Lam Thần không thèm trả lời đứng phắt dậy tuy ngoài trời mưa nhưng hắn vẫn cùng đồng đội đi thẳng ra khỏi hang Tôn Hồ Thành không vui chút nào con tức giận cứ thế tăng vọt nhưng bây giờ không phải là lúc để đánh nhau nhất là lúc lực lượng của hắn kém Lam Thần. Tôn Hồ Thành mặt mày nhăn nhó tay siết chặt súng và từ từ chần an lại rồi đi theo phía Lam Thần. Ngoài trời mưa vẫn chưa ngớt càng đi càng thấy mù mịt không lối thoát.

Ngu Sinh là một trong những tên vệ sĩ của Tôn Hồ Thành là một tên lòng kiên trì đếm bằng ngón tay hay cần nhẫn không để ý đến người khác hắn ngồi xuống một tảng đá nhỏ gần đó mặt mày khó chịu. Hắn vừa ngồi xuống từ xa bắn ra hàng nghìn tên bắn, mũi tên lao nhanh như chớp về phía hắn từ hai bên. Không kịp phản ứng nên cả lực lượng của cả hai đều chết gần hết. Lam Thần cùng tên hộ vệ đã nhanh chóng lấp phía sau tảng đá gần đó. Tôn Hồ Thành người to béo lại phản ứng không nhanh nên đã bị mũi tên bắn trúng tim. Mũi tên xuyên từ ngực thẳng ra sau máu cứ thế mà rò rỉ chảy ra, hắn ngã xuống ôm lấy mũi tên nghiền răng cố gắng chịu đựng trời mưa làm cho vết máu càng loãng ra nhiều mặt hắn bây giờ không còn phân biệt được đâu là mồ hôi đâu là nước mưa nữa. Lam Thần nhìn Tôn Hồ Thành cười nhếch mép nghĩ thầm trong đầu rằng đã loại được một con đỉa bám đuôi.

Các mũi tên trên cao lao vào nhau đâm sâu vào thân cây như đã có sự sắp xếp trước đó. Những mũi tên không đâm thẳng vào cây thì lần lượt tự đâm vào nhau và tách đôi ra thành hai mảnh rơi xuống đất. Một lát sau ” Mưa Tên “ đã ngớt Lam Thần và tên hộ vệ đứng dậy. Tôn Hồ Thành vẫn đang nằm thoi thóp cố gắng thở đều, Lam Thần bước đến bên cạnh quỳ một chân xuống tay chống lên đỡ đầu. Hắn nở nụ cười man rợ ghê tởm tận xương tủy và nói:

” Đúng là chủ nào chó lấy. “

Lam Thần đưa tay túm tóc tên Tôn đưa về phía Ngu Sinh nằm chết bên cạnh cách khoảng 1,2 mét gần đó mũi tên được lấp đặt sẵn đã lao thẳng đâm phập vào chính đầu Ngu Sinh hắn chết không nhắm mắt. Lam Thần kéo đầu hắn cho hắn nhìn thấy Ngu Sinh và nói:

” Tên đó thật sự đáng chết đúng không ông Tôn ai dạy nó như vậy. “

Hắn im lặng một chút nụ cười kia chưa rút nó vẫn vương vấn quanh đây trên khuôn mặt của hắn. Tôn Hồ Thành uớt ứ không thể làm gì được hận vì thật nhục nhã. Lam Thần không để ông nói gì hơn liền nói:

” Hắn còn đáng sống sao. “

Hắn lập tức thu hồi nụ cười lại đứng phắt dậy rút khẩu súng bên hông ra bắn liên hồi về phía Tôn Hồ Thành. Tôn Hồ Thành mở to đôi mắt đưa tay run run chỉ về phía Lam Thần mắt mở to nhìn trằm trằm. Tiếng súng vẫn không ngừng phát ra, Lam Thần cảm thấy không nên phí thời gian với tên rác rưởi này liền thu hồi khẩu súng lại. Lam Thần quay lại nhìn đám người của mình không ai bị tiêu diệt. Hắn đắc ý nhếch mép lên rồi thu hồi lại ngay, đột nhiên phía bên góc có một tên là vệ sĩ của Tôn Hồ Thành bước lại gần. Hắn đứng là tên phản bội, hắn quỳ xuống dưới chân của Lam Thần và nói:

” Xin lão Lam hãy thu nhận tôi, tôi thật sự đã chán ngán khi phải nghe theo sự sắp xếp của lão ta. Tôi thực sự muốn đi theo mong lão Lam hãy thu nhận tôi. “(>0<)

Lam Thần lại làm điều bộ quỳ xuống và nâng cằm hắn lên nhìn ngấn một hồi và đứng lên tên đang quỳ kia đang thật sự run rẩy khi bị một khẩu súng chĩa vào đầu ngay sau đó. Lam Thần dứt tay vào túi ngực mặt lên trời, trời lúc này đang mưa những hạt mưa lướt nhẹ qua khuôn mặt yếu mị kia của ai đó khiến hắn thật sự tuần tú biết nhường nào. Hắn cúi xuống và cất giọng :

” Phản bội một lần sẽ có lần hai. “ (^o^)

Tên đang quỳ bỗng run cầm cập không nói được lời nào mắt đảo về phía họng súng hai tay siết chặt lỗ đờ đường gân tay. Hắn liền đẩy khẩu súng ra chạy nhanh về phía tay trái nhưng vô ích hắn (==) tưởng rằng tốc độ của hắn nhanh hơn súng sao. Lam Thần từ từ đưa khẩu súng ra bắn .... Thật sự hắn giống chủ của hắn chết không nhắm mắt.

Cả đoàn cùng Lam Thần tiến về phía trước.

Uyển Nhi ngồi trong phòng bất mãn úp mặt xuống gối không nói gì. Không được Khảm Thiên cho ra ngoài Uyển Nhi cũng không dám ra vì hiện tại bên ngoài thật sự nguy hiểm. Thông tin đi tìm viên ngọc của nhà họ Khảm không truyền thì ai lấy đều biết(thông tin nhanh thật chắc chắn). Vừa biết tin ai lấy trong giang hồ đều tập lập đi tới nhưng không ai dám đến gần khu biệt thự của Khảm Thiên, vì sợ chưa đến được cửa đã tan xác ngay tại chỗ khu biệt thự của Khảm Gia được canh gác rất nghiêm ngặt không phải người trong gia tộc sẽ bị tan xác ngay trừ khi khách mời tới thì sẽ được nhận một tấm thẻ của nhà họ Khảm trước ngày đến và phải trả lại sau khi về để tránh co hiện tượng xâm nhập trái phép.

Khảm Thiên giải quyết xong công việc liền đi đến phòng chỗ Uyển Nhi, nghe tiếng bước chân ai đó Uyển Nhi không mất cảnh giác chạy đứng lấp vào tấm rèm cửa sổ bên cạnh cửa ra vào tiện tay cầm lấy con dao. Khảm Thiên nói với cô 2 tiếng sẽ quay lại đây nhưng Khảm Thiên mới đi được tiếng rưỡi. Khu phòng của cô được bảo vệ cẩn thận nhưng hiện tại vì chuẩn bị cho chuyến đi thì mọi vệ sĩ trong căn biệt thự sẽ đi trợ giúp lấp đáp xe và súng, lượng thực cần thiết. Nên không có ai canh cả nhưng Khảm Thiên sẽ không để cô ở một mình mà đã sai năm, sáu tên canh gác dưới nhà. Hoàn cảnh này cô phải sử dụng bản lĩnh thật của cô. Tiếng bước chân ngày càng gần hơn và ” Cạch “ cánh cửa từ từ mở ra.

Hết chương 26

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: .....

Tiếng bước chân cũng chậm hơn, Uyển Nhi nắm chắc con dao trong tay bật mạnh về phía Khảm Thiên lúc này cô với nhìn rõ vì động tác quá nhanh không thu hồi kịp. Người cô cứ thế nhào về phía trước như xe không phanh. Nhưng cũng phúc tổ ba đời nhà cô hắn không phải người thường nên đã nhanh chóng nhận ra và quay lại đỡ lấy con dao và cô. Hắn nhìn trầm trầm cô ánh mắt đầy sát khí nhưng nhanh chóng thu hồi lại ánh mắt đáng sợ đó hắn đặt cô xuống. Uyển Nhi đứng xuống ngay ngắn nhanh tay giấu con dao vào sau lưng và lập bập nói biện:

” Khảm Thiên à không phải tôi muốn ám sát anh đâu đây chỉ là bản năng thôi không hề có ý gì hết... “

Mắt cô long lanh mở to tròn, ánh mắt lúc này đã thể hiện đồ lỗi oan ức. Khảm Thiên nhanh như tia chớp kéo cô vào lòng lấy tay phủ nhẹ lên môi cô không cho cô nói thêm lời nào. Hắn khẽ nói nhẹ vào tai cô:

” Bản năng như vậy là tốt nhưng em cần nhớ thật rõ tiếng bước chân của tôi. “

Để cô thuộc về hắn thì đầu tiên hắn cần cô nhớ từng động tác lẫn lời nói của hắn. Uyển Nhi cảm thấy có lỗi nhưng cô không thốt lên lời. Khảm Thiên không để cô nói liền bế cô bước ra khỏi phòng tiến thẳng ra ngoài khu biệt thự. Uyển Nhi hơi bất ngờ định vùng vẫy thoát khỏi vòng tay hắn nhưng bất lực rồi, cô khác gì trứng chọi đá đâu. Kệ cho hắn muốn làm gì thì làm mặc cô được hắn đưa đến một khu đất trống rộng rãi không một bóng người. Uyển Nhi bắt đầu lo lắng vì thông tin đã truyền ra ngoài rồi tại sao lại bắt cần mà đi ra đây mà không có Tứ Phong đi theo chứ.

Không ngờ đây chính là cái bẫy mà Khảm Thiên đã đặt cho mấy tên dinh mò trong khu rừng bên cạnh. Bọn chúng nhìn thấy mục tiêu ai lấy đều không muốn mất miếng mồi liền dơ súng ra bắt liên tục về phía Khảm Thiên. Khảm Thiên không cần ra lệnh lập tức hàng giáp sát từ bốn phía lao nhanh hơn đạn đến bảo vệ. Từ bốn phía lại phát ra tiếng súng, lúc này thì hết thật rồi không một tên nào không dính phát đạn lần đầu ra chết. Thật không thể tin nổi làm sao có thể rèn luyện cho một tập binh nhanh như vậy cơ chứ. Tim Uyển Nhi đập nhanh thờ bị ngắt quãng mọi truyền xảy ra quá nhanh làm cô trờng mắt không tưởng tượng được. Uyển Nhi cố lấy lại tinh thần nhìn thẳng vào khuôn mặt lạnh buốt của Khảm Thiên và lập bập:

” Tại sao lại phải làm vậy bọn chúng cũng đâu thể làm gì “

Khảm Thiên quay ngoắt người bế cô trên tay vừa đi vừa nói với giọng lạnh thấu xương:

”Tôi không muốn bất kỳ một con phé vật nào ở gần nhà của tôi. “

Câu nói dường như quá tàn nhẫn Uyển Nhi nhìn trầm trầm vào hắc cổ họng như có vật cản không thốt lên lời và bắt đầu nghĩ không lên có bất kỳ suy nghĩ nào về việc thoát khỏi hắc mà hãy ngoan ngoãn ở lại bên hắc. Khảm Thiên sai bước dài tiến về phía Biệt Thự, hắc để cô vào trong xe sau đó đứng ra một bên cử chỉ bằng hành động. Uyển Nhi vẫn chưa hết kinh hoàng vì cảnh tượng vừa rồi xung quanh người vẫn cảm thấy có mùi tanh máu. Trong đầu đang bắt đầu suy nghĩ về tương lai của cô sắp tới liệu có thoát khỏi hắc được không đây. Hồng Ưng nhìn qua kính chiếu hậu thấy mặt cô xanh tái lại nhìn mà tội hắc liền cười nhếch mép và nói:

" Cô sẽ quen với việc này dần thôi đừng làm quá vậy, hít thở chút đi"

Uyển Nhi quay ngoắt sang phía Hồng Ưng khuôn mặt vẫn vậy không đổi đi là bao nhưng tự nhiên phổi cô lại nghe lời Hồng Phong phập phồng theo nhịp không còn nghe theo chủ nhân của mình nữa. Khảm Thiên mở cửa bước vào trong xe nhìn thấy Uyển Nhi như vậy thật sự hắc không lẽ, hắc kéo cô vào lòng cõng cô áo vest và ôm cô vào lòng. Uyển Nhi mở to mắt ngạc nhiên muốn cự lại nhưng không được bị hắc khóa lại rồi. Nằm im trong lòng hắc nghe nhịp tim của hắc đang đập nhịp tim của cô với hắc như hòa lại cùng nhịp đập cùng hơi thở. Hắc ôm lấy cô ủ ấm cho cô thân hình mảnh mai trước còn run rẩy sợ hãi giờ đã im lặng và.....

Xin lỗi nha dạo này ham game quá nên quên mất nhưng sẽ cố gắng ạ J

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Out Last

/g: ^^ đã quay lại và sẽ biến mất thất thường == mong mọi người đừng bỏ rơi Linh T^T

≥^.^≤ (— — —) (π — π)

15 tiếng trôi qua...

”Thưa Lão đại chúng ta chỉ cần đi thêm 10 phút nữa sẽ đến nơi. ”

Khảm Thiên vẫn không thay đổi sắc mặt, hắc vẫn ôm Uyển Nhi trong lòng hắc không cho cô thoát ra. Uyển Nhi như không để ý đến chuyện gì đang xảy ra xung quanh chỉ lo ngủ, trong lòng hắc. Trong lúc đang bên hắc đột nhiên cô cảm thấy nghẹn thở nhịp tim đập nhanh tức thì mặt cô nhú lại đôi tay nhỏ nhắn bám chặt vào bờ ngực ấm của hắc. Khảm Thiên cúi xuống phía cô gái nhỏ bé của mình và nhủ mảy đưa hai tay đỡ cô dậy, hắc nhìn cô một cách âu yếm và cất tiếng nhẹ:

- ”Uyển Nhi, Uyển Nhi. “

Cô vẫn như vậy không có gì khác hơn làm hắc càng lo lắng những vết nhăn trên trán hắc càng nhíu chặt lại hơn. Mặt cô mở ra và nói cổ :

” Mau...rời...khỏi đây....mau “

Hắc nhíu mày nhưng chưa kịp quay lại thì

” Rẹt...rẹt...rẹt...”

Như tiếng sét rò rỉ quanh chiếc xe ánh sáng không biết từ nơi nào phát ra một ánh sáng chói lọi khiến mắt Khảm Thiên không thể mở.

....Họ đã xuyên không....

Khi mở mắt ra thì xung quang cỏ cây hoa lá um tùm che lấp chiếc xe điều lạ thay là tên lái xe không có trên xe chỉ có hắc và cô. Khảm Thiên bế cô bước ra khỏi xe, thật không thể tin vào mắt mình cả cô và hắc đều ngỡ ngàng trước cảnh bên ngoài. Nơi họ đang đứng là một đất nước gần giống Ai cập cổ đại nhưng người dân phía dưới thì ăn mặc rất giống cổ trang thật khó nhận ra đây là đâu nhưng nói đi nói lại thì đâu chính là đất nước của chính hắc Khảm Thiên

Uyển Nhi mở to mắt ngạc nhiên mảy nhíu và sửng nghĩ nói:

” Chẳng lẽ... nó lại là sự thật “

Khảm Thiên nhìn cô khuôn mặt vẫn không có gì thay đổi hần quay người sai bước vác cô lên vai là đẹp đống cô vướng chân. Vừa đi hần vừa lạnh lùng nghiêm túc nói:

”Tôi cho em 10 phút để trình bày về cái nơi quái quỷ này “

”Đây là ảo giác mà viên ngọc muốn người sử dụng nó phải vượt qua “

Hần nói tiếp:

”Tại sao lại chỉ mình tôi và em“

”Không đâu còn Lam Thần nữa viên ngọc như linh vật sống nó sẽ xác định đối thủ và nhận dạng luồng sát khí, luồng sát khí càng cao thì người đó sẽ bị cuốn theo dòng xoáy này nhưng lúc đó anh đã kéo theo tôi nên giờ tôi cũng phải ở đây “

”Lam Thần đang ở đâu “

”Có hai người đủ yêu cầu của viên ngọc vậy nên viên ngọc sẽ tạo ra một tròng sao có hai mảnh đất cách nhau ôm trọn tròng sao đó chúng ta đang ở đây vậy chắc hần hần cũng đang ở đây và hần là vua của đất nước này. “

”Chúng ta đang ở mảnh đất của hần ? “

”Lão đại người có tôi mà đừng lo “

Lời nói này thật sự khiến hần cười nhạt và nói :

”Lo cho thân em chắc chưa xong “

Cô im lặng ....

Xuống được đến nơi thì có một hàng quân lính chạy tới vây quanh họ. Khảm Thiên dừng lại và nhìn bọn chúng một lượt chưa cần nói gì bọn chúng đã sợ hãi vì ánh mắt của hần.

”Hoàng Hậu kia hần đã bắt cóc hoàng hậu “

Hần nhíu mày Uyển Nhi đang bị vác phía sau nghe vậy cũng bất ngờ tròn tròn mắt

”Nếu em là hoàng hậu vậy tôi phải là hoàng thượng chứ “

Cô bật dậy rời khỏi vòng tay hần và kịp thời hiểu vấn đề lập tức cô quát:

”Mau nghe lời hoàng hậu đây không hề có một chút sự ép buộc nào hết ta chỉ đang đi ngoa du thiên hạ một chút hãy mau hộ tống hoàng thượng nước láng giềng và ta hồi cung. “

Mấy tên lính nhìn nhau và cuối cùng cũng nghe lời, Khảm Thiên mặt lạnh không nhìn cô và nói :

”Tôi đã không nhìn lầm “

Cô quay sang nhìn hần và quay về phía trước nói :

”Người của họ Khảm như vậy quá thường “

Khảm Thiên nhếch mép cười lạnh hần muốn ôm lấy cô như mọi khi nhưng thật sự không được sẽ gây ra rắc rối. Đi được 30 phút thì đến nơi trước mặt hiện tại là một tòa thành kiên cố to lớn được xây hoàn toàn bằng xi măng cốt thép như thời hiện đại nhìn thật oai vệ. Cánh cửa thành to lớn mở ra Khảm Thiên và Uyển Nhi đang nhìn thấy một Lam Thần cổ trang hần ngồi trên một chiếc kiệu bằng vàng dòng lấp lánh có khảm đá và kim cương xung quanh.

Hết chương 28

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: ” Người Của Họ Khảm Như Vậy Quá Thường “

Hắn mặc một bộ áo cổ Ai Cập trắng trên đầu buộc một sợi dây được ren bằng sợi vàng rất mỏng lấp lánh không kém và được đính cùng những viên đá saphia lấp lánh rực rỡ khó tả. Bên cạnh hắn là những tên lính lực lưỡng to lớn như những chiếc cột và đàn mỹ nhân đi cùng mặc bộ vũ nữ hở hang. Nhưng điều khiến Uyển Nhi ngạc nhiên nhất là vẻ mặt của hắn không hề có chút ngạc nhiên gì về mặt hắn lúc này như đây chính là nhà hắn từ lâu quá quen thuộc vậy thân nhiên vô cảm. Hắn cầm chiếc quạt trên tay gấp lại và dơ tay lên, chiếc kiệu dừng lại và hạ xuống. Chiếc kiệu vừa hạ xuống thì một hàng lính nằm úp xuống đất cho hắn đi trên người. Thật quá đáng mà chẳng lẽ đây chính là suy nghĩ của hắn khi làm chủ một đất nước nào đó. Viên ngọc sẽ thiết lập một đất nước như người bị mắc phải vòng xoáy mong muốn vì vậy có thể nói suy nghĩ của người mắc phải đang được thỏa mãn vô điều kiện.

Hắn thân nhiên bước đi trên người họ tiến gần lại phía hai người, tiến gần đến chỗ Uyển Nhi đang đứng không để cô kịp phản ứng cô đã bị hắn vác lên vai và sải bước nhanh vào trong thành bỏ lại lời nói mời hỏi:

” Mau mở tiệc mừng hoàng thượng nước láng giềng tới thăm “

Một tên thái giám kính cẩn bước tới chỗ Khảm Thiên cúi người nhưng hãy nhìn mặt ông ta. Mặt ông ta đang đỏ mỗ hôi từng giọt từng giọt đang từ biệt khuôn mặt mà rơi xuống. Luồng sát khí quá sức kinh khủng nó như hàng trăm quả bom nguyên tử gộp lại chuẩn bị nổ tung. Khảm Thiên mặt lạnh không có biểu hiện gì khác nhưng luồng sát khí của hắn đang muốn giết người thực sự. Hắn hiểu rõ mình đang yếu về nên đành để cho Lam Thần mang cô đi mà không ngăn lại.

Hắn được kiệu đưa vào trong được đàn mỹ nhân đẹp quyến rũ chăm sóc nhưng mấy nàng mỹ nhân này thì bị chính người mình phục vụ nhìn với ánh mắt khinh bỉ, coi thường và quan trọng Khảm Thiên nhìn họ giống những cái xác chết đang quanh quẩn bên người hắn hắn kinh tởm. Vì vậy ánh mắt đã nói hộ ý của hắn, hắn chưa cần nói gì ánh mắt thờ ơ lạnh lùng như một viên đạn đang chuẩn bị được phóng đã khiến cho vài cái xác chết kia mất hồn mà không dám lại gần.

Hoàng Cung (cung của Hoàng Thượng) một bà vú bước vào

” Dạ thưa hoàng hậu đã được tắm xong “

Uyển Nhi bước vào với bộ váy trắng thanh thoát ôm bó eo mềm mại duyên dáng nhưng dường như hắn không hề vừa lòng hắn vút xuống chỗ cô một bộ của kĩ nữ và nói :

” Mặc vào “

Uyển Nhi nhìn bộ quần áo hắn vút xuống nhếch mép cười nhạt nói:

” Có nhầm lẫn gì chăng Lam Thần à anh thật sự không nhớ tôi, và tại sao tôi phải mặc bộ áo đáng kinh tởm này “

Bà vú đứng bên cạnh cô thấy có gì đó không đúng liền nói:

” Dạ thưa hoàng hậu Lam Thần là ai vậy ạ hoàng thượng tên Lam Triều Phung kia mà “

” Lam Triều Phung “ cô nhún mày và hỏi thêm:

” Vậy hoàng thượng nước láng giềng tên gì? “

” Dạ thưa tên Khảm Thế Phục Từ Phong “

Hắn dường như không muốn cô suy nghĩ gì thêm liền tiến tới chỗ cô vác cô lên và lém cô xuống chiếc giường bên cạnh không để cô chống cự gì hắn đè cơ thể hắn lên người cô không cho cô đường lui.

” Cô là hoàng hậu tôi là hoàng thượng theo lý cô là của tôi chẳng lẽ tôi nói cô lại dám chống cự và còn một chuyện cô nên nghe lời tôi một chút không thì mạng của tên kia cũng sẽ không được đảm bảo rằng sẽ an toàn đâu “

” Đồ hèn anh không nghĩ rằng anh đang ăn lại sao tại sao lại không đưa tôi lại với Khảm Thiên tôi với anh cũng chẳng quan hệ trong cung này cũng chẳng thiếu gì mỹ nhân đẹp cho anh chọn “

Hắn nở nụ cười yêu mị ghê tởm hết sức và nói :

” Ăn lại đồ của anh trai cũng không phải ý tồi “

” Anh trai “ hai từ khiến cho cô cứng họng không thể nói thêm từ nào. Hắn nói tiếp :

” Nếu như không vì hai từ anh trai thì hắn đã chết từ khi cô đã trở về đây “

Hắn cười nhạt và đứng dậy cầm lấy bình rượu bên cạnh rót vào ly và đưa cho cô.

” Không cần phải ngạc nhiên như vậy rồi cô sẽ rõ thôi vì vậy việc đầu tiên tôi muốn cô làm là hãy nghe lời tôi. “

Nhưng làm theo lời hắn khác gì cô là người phản bội nói gì thì nói những hành động sắp tới của hắn muốn cô làm đều gây hại cho Khảm Thiên. Nhưng cô hiểu tình trạng bây giờ đang thật sự nguy cấp không nên manh động. Cô ngoan ngoãn cầm lấy bộ quần áo và bước vào phòng thay đồ. Tuy nói là đồ của

vũ nữ nhưng nó lại rất ra dáng hoàng hậu khác hẳn với vũ nữ khác. Lý do thứ nhất là do cô xinh đẹp thứ hai là hân cũng không tệ đến nỗi cho cô mặc bộ quần áo quá hở hang.

Cô bước ra khiến hân có ý nghĩ trước đó là nhờ bộ quần áo này sẽ khiến cho Khảm Thiên tức tối và làm hành động theo đúng ý hân nhưng dường như chính hân với lại là người tức tối. Cô thật xinh đẹp biết nhường nào mặn mà như Dương Quý Phi, mạnh mẽ như Võ Tắc Thiên, duyên dáng như Điều Thuyền và đẹp rạng ngời mà không chói lóa như Tây Thi thật là khiến cho người khác say đắm. Cô mặc bộ váy vũ nữ nên cũng không tránh khỏi phải mặc một bộ tách thành hai phần. Rón được gắn một con bướm nhỏ lấp lánh kim cương màu hồng phần tia ra ba đường dây cườm lấp lánh ôm lấy eo, bụng và dưới hông. Bộ váy màu hồng nhạt được bao bọc bởi một lớp vải mỏng nhìn xuyên thấu làn da trắng ngần của cô. Trên đầu đội một dải dây giống như dải mà hân đang đội trên đầu kèm theo một chiếc vương miện bằng vàng phía sau dải quần đầu còn được kèm theo một tấm vải mỏng quàng qua mũi ché đi nửa khuôn mặt thon thả trắng xinh đẹp của cô. Áo nhìn qua thì đây chính là phần áo nội y nhưng chiếc áo không có dây và được gắn pha lê lỏng lẻo, làm lộ làn da trắng nõn nà, bờ vai thon thả phần ngực đầy đặn trắng trẻo.

Không còn gì để nói thêm về vẻ đẹp của cô nữa, hân nhếch mép cười tán thưởng :

” Thật không thể xem thường cô “

” Đồ của Khảm gia đâu phải thứ dễ xem thường “

Hết chương 29.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Tôi Có Tin Em Được Không .....

Trời tối bữa tiệc chính thức được mở.....

Tòa lâu đài như một mê cung ánh sáng, đèn ở khắp mọi nơi được chiếu sáng muôn màu những dải lụa cũng được trang trí khắp chốn. Bàn ghế được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp và mỗi chiếc bàn, ghế được choàng bên ngoài một tấm lụa màu đỏ trên mặt bàn đầy ắp thức ăn thơm phức. Khách phương xa sẽ được đưa đến trước nên Khảm Thiên đã đến từ lâu hân được một vũ nữ mang cho một bộ quần áo màu đen theo kiểu cổ trang, màu đen cũng là màu hân thích hơn các màu khác nên hân không suy nghĩ gì cầm lấy bộ quần áo và đuổi người vũ nữ đó ra khỏi phòng.

Khảm Thiên mặc bộ quần áo đó có chút chật nhưng như vậy càng đẹp bộ quần áo bó lấy thân hình tỷ lệ hoàn hảo của hân từng đường cơ bắp quyến rũ của hân lộ ra thân hình to lớn vững trãi thật tuyệt mỹ. Hân đẹp đến từng mm không có gì để chê hết khi hân bước vào không một người phụ nữ nào lại không bị mê hoặc vì vẻ đẹp trai và lạnh lùng của hân quần hút. Nhưng luồng sát khí tỏa ra từ người hân thì lại khiến cho những người kia hoảng sợ không dám tới gần.

Hân ngồi ở ghế khách mặt âm u khó chịu trên người luồng sát khí dường như vẫn chưa nguôi đi phần nào đôi mày hơi nhíu mặt lạnh lùng thấu xương. Khiến cho cung nữ phục vụ hân đứng ở đằng sau tuy biết hân không làm gì nhưng thật sự từng người từng người đang đổ mồ hôi lạnh thấy hơi dùng mình dọn tóc gáy.

Trong đầu hân đang vẫn với những suy nghĩ lo âu khó chịu ‘ giờ em đang ở đâu làm gì tôi muốn em ở bên cạnh tôi ‘ hân tức giận nắm chặt bàn tay làm nổi hàng gân xanh sát khí lại càng tăng nhiều hơn. Trong đầu hân là vậy nhưng trong đầu mấy cũng nữ lúc này là ‘ Thánh thần ơi cứu con con cần một viên thuốc an thần để vượt qua nỗi sợ hãi này huhu T^T hoàng thượng người mau đến đi có người đang tức giận kia. ‘ Thực sự thì các cung nữ đã nghĩ sai hết haizzz

Con sợ hãi không ngừng tăng nhưng may mắn ” Cạnh “ tiếng cửa cung mở ra có một chiếc kiệu dần dần tiến vào trong. Nhưng mọi người đều rất ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào chiếc kiệu không phải vì chiếc kiệu quá đẹp hay gì mà là hai người ngồi trên đó. Như thường lệ thì hoàng thượng ngồi một kiệu, hoàng hậu ngồi một kiệu nhưng hôm nay thì khác hai người ngồi cùng một kiệu còn một điều nữa là hai người mặc bộ y phục của ngày cưới.

Uyển Nhi đang ngồi trong lòng hân mặt vô cảm nhìn về phía trước không màng tới xung quanh nhưng trong đầu cô đang rất uất hận và nghĩ đây chính là âm mưu của hân sao thật bỉ ổi người nghĩ rằng Khảm Thiên sẽ mắc bẫy ư mơ đi. Chiếc kiệu từ từ bước vào hàng người xung quanh không ngừng đứng lên cúi đầu và nổ pháo hoa. Khảm Thiên hân đưa mắt sang nhìn rồi lại quay đi ánh mắt lạnh băng nhưng sắc mặt lúc này không hề có gì thay đổi. Kiệu được hạ xuống Lam Thần bước trạm dài xuống và đưa tay đón cô nhưng cô lại không đáp ứng nhu cầu của hân cô bước ra mặc hân đã mời. Cô bước nhanh đi trên thảm đỏ nhưng cổ tay cô bị giật mạnh lại Lam Thần bế cô lên ôm chặt lấy eo cô diễm huyết không cho cô chống cự. Uyển Nhi nhíu mày mím chặt môi mặt uất ức không nói lên lời. Hân bước tới chỗ Khảm Thiên đột nhiên dừng lại quay sang nở nụ cười yêu mị ghé tòm nõi :

” Mời “

Quay đi và bước đến ngai vàng của mình hân để cho cô vào lòng đưa hai tay cô lên ôm lấy cổ hân, hai tay hân ôm chặt lấy eo cô hân tiến gần tới khuôn mặt của cô khi đôi môi hân chuẩn bị chạm đến môi cô thì

” Dạ thưa hoàng thượng giờ lành đã đến chúng ta nên cử hành “

Thực ra cảnh vừa rồi mới là bắt đầu mục đích chính là chỉ muốn cho Khảm Thiên thấy hấn liền cười nhạt một cái và quay mặt về phía trước nói:

” Hãy bắt đầu đừng làm hoàng hậu của ta phải chờ lâu “

Tên thái giám quay người nói to:

” Hôm nay được ngày lành tháng tốt hoàng hậu kính yêu của chúng ta cũng vừa trở về sau những ngày mất tích hoàng thượng có lệnh tổ chức lại đám cưới đang dở dang. Mọi người hãy chúc phúc cho hoàng thượng và hoàng hậu sẽ mạnh khỏe và sớm sinh quý tử nối dõi “

” Sớm sinh hoàng tử nối dõi “ cô nghe thấy buồn nôn và kinh tởm chưa suy nghĩ xong thì tên Lam Thần liền cất tiếng giả tạo:

” Từ nay trở đi nàng sẽ là hoàng hậu duy nhất của ta ta sẽ làm cho nàng trở thành một người hoàng hậu hạnh phúc nhất hành tinh này. “

Nói xong hấn quay mặt sang nhìn cô ánh mắt yêu mị quyến rũ mê hồn

” Nàng là người ta yêu nhất ta sẽ không để ai làm tổn thương nàng hay mang nàng đi khỏi tôi “

Lời nói tuy nhỏ nhưng hấn đang cố ý nói to hơn chút khiến cho Khảm Thiên nghe thấy. Tên thái giám nói thêm:

” Các vũ nữ đã có chuẩn bị một tiết mục múa cùng hoàng hậu để thêm phần đặc sắc cho lễ cưới thần có biết hoàng hậu cũng rất giỏi múa đàn không biết chúng thần đây có được mở mang tầm mắt không ạ thần vô phép có gì mong người bỏ qua “

Uyển Nhi như bị thôi mien mắt mơ màng nghe xong và trả lời:

” Không sao... Tôi...có thể “

Mọi thứ đúng như hấn sắp xếp, hấn bế cô xuống và thật không thể tưởng nổi hấn lại múa cùng cô hai người nhảy múa bên nhau rất ấn ý nhìn qua đây như một đôi tình nhân trẻ đẹp đáng ngưỡng mộ. Về mặt vẫn vậy không thay đổi nhưng hấn lại thật bị chú ý trong bữa tiệc cưới ai lấy đều mặc màu sắc sắc sỡ chỉ mình hấn mặc màu đen làm người khác không khỏi suy nghĩ hấn đến đây có ý đồ xấu nên mọi hành động của Khảm Thiên đều được mấy tên lính canh trọng. Nhưng hấn đang thật sự thấy nhói tim khi thấy người phụ nữ của mình đang trong vòng tay người khác nhưng tại sao cô lại không hề có ý trông trả như lúc hấn mới gặp cô. Mọi thứ khiến hấn không hài lòng chút nào hấn nghĩ mình đang bị đôi nam nữ kia lừa dối đôi mắt như ngọn lửa nổi lên nóng bỏng hấn ghét bị phản bội nhất là người phụ nữ của mình lại làm việc đó đừng nói rằng tình yêu hấn tin tưởng nhất lại như thế này.

Thực sự hết sức chịu đựng hấn đứng lên hai tay nắm chặt lúc này nếu ai động vào hấn thì đừng mong nhìn thấy mặt trời thêm một lần nào nữa. Nhưng hấn rất tỉnh táo không hề gây chuyện gì và đi từng bước chậm rãi tới gần đôi nam nữ kia hấn dừng lại trước mặt hai người .....

Hết chương 30

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Hoàng Hậu

Hấn nhìn Lam Thần và nói lời lạnh lùng:

” Trăng cao gió se lạnh giá

Vương gia ta cần nghỉ ngơi “

Lam Thần dừng điệu múa lại nhìn hấn cười nhạt

” Bữa tiệc còn chưa kết thúc có cần gấp gấp “

Đôi mắt Uyển Nhi như đang muốn gọi Khảm Thiên hãy nhìn cô và hiểu rằng cô đang bị điều khiển nhưng hấn không hề nhìn cô đến một cái hấn trả lời thẳng thừng :

” Nhộn nhịp gây sự rối loạn

Yên tĩnh sẽ là bình yên “

Chưa đề cho Lam Thần nói thêm câu nào thì trong đám người kia có năm người đàn ông nhìn dáng rất quen thuộc họ tiến gần đến chỗ Khảm Thiên và nói to :

” Chúng tôi vừa từ nước bên qua thấy có bóng dáng Hoàng thượng đến đây xin được mời người về cung trị vị ngai vàng thiếu bóng chủ lâu sẽ không tốt “

Đúng giọng nói này đúng là của Lạc Phong không hề sai chút nào nhìn kĩ thì đây chính là Ngũ Phong. Uyển Nhi hơi bất ngờ và đang suy nghĩ lại về lời đoán của mình. Lạc Phong đưa mắt lướt qua cô nó lướt qua nhưng chứa khá nhiều ý nghĩa, cô như bắt được ánh mắt đó của hắn dường như đã có chuyện gì đó nhưng cần thời gian giải thích. Khảm Thiên không nói thêm lời nào ánh mắt chứa đầy sự phẫn nộ sát khí tỏa ra nhiều hơn hẳn không quên đưa tay mình nắm lấy tay cô định kéo cô theo nhưng

” Hoàng Hậu của ta năng tính đi đâu “

Lạc Phong hơi nhíu mày đưa mắt về phía cô, Uyển Nhi nhìn hắn và đưa hết những điều mình muốn nói dồn vào ánh mắt này. Lạc Phong dường như có tình không muốn chấp nhận ánh mắt này nhưng Uyển Nhi thì lại ngỡ rằng hắn đã hiểu mình. Cô đưa tay mình dẫn nhẹ tay Khảm Thiên ra và lùi về sau. Khảm Thiên như khựng người lại sau đó quay người lại nhếch nhẹ mép quay người đi không lời từ biệt cả đám Ngũ Phong cũng đi theo.

” Điều anh muốn được thực hiện rồi nhưng hình như nó không thành công thì phải lực cười “

Không thèm nhìn mặt hắn đến một cái nói xong cô sai bước dài vào trong cung tiện tay dứt mạnh dải trên đầu xuống. Chưa được đi xa tay cô đã bị hắn dứt mạnh lại theo lực cô bị dẫn vào người hắn, cô nhíu mày ngừng dẫu lên định mắng hắn nhưng chưa đề cô nói câu gì hắn cúi đầu phủ lên đôi môi đỏ mọng của cô. Uyển Nhi tròn mắt đưa hai tay dẫn mạnh hắn ra tát mạnh hắn một cái ” Bốp “ Không nói thêm câu gì cô đưa tay lên lau đôi môi sai bước dài nhanh tiến vào trong:

” Đứng lại cho tôi “

Không thấy câu nói có hiệu lực hắn đưa thêm câu đe dọa:

” Chỉ cần một phát nổ thì bộ quần áo trên người hắn thật sự rất phù hợp đi đòi nhà ma.“

Uyển Nhi dừng lại, Lam Thần sai bước dài tới chỗ cô vác cô lên điểm huyệt không cho cô kháng cự. Hắn đưa cô vào phòng vứt mạnh cô lên giường mạnh mẽ xông tới hôn cô ngẫu nhiên rồi trườn dần xuống cổ hôn vào ngực cô. Cô không thể chịu được nữa cổ giọng nói nhưng nó thật là bình thản và kiên quyết :

” Hắn đã rời khỏi đây mục đích không thành công giận cá chém thớt sao hay đây là gì đây. “

Nói xong cô nhắm mắt lại nói nhắm trong miệng câu chủ gì đó nhưng thật may mắn nó lại giải được phép niệm này. Thú thực thì đúng là không sai khi cô học nên vài câu niệm chú của Lão trưởng Bối. Cô dẫn mạnh hắn ra ngồi dậy túm lấy cổ áo hắn nhìn trầm trầm sát khí trên người cô cũng đã phát tác đây chính là thời gian cô thể hiện bản lĩnh rồi. Thường thì bản lĩnh của cô sẽ luôn kịp lúc khi cô gặp nguy hiểm đến bản thân hoặc cơ thể bị xâm nhập. Không thể nói nhẹ nhàng cô nói với giọng có chút đe dọa và kiên quyết:

” Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ không thành công mặc kệ anh nhưng điều tôi muốn là kí ức của Khảm Thiên. “

Cô nhếch mép cười nhạt một cái và nói tiếp:

” Tôi không có thời gian rảnh để làm mấy trò nhảm này đâu hay anh có ý định truon sao “

Cô làm hắn hơi bất ngờ mà không quên nở nụ cười quen thuộc đó yêu mị kinh tởm

” Cô nghĩ tôi là ai nhưng cô đang bị sai hướng rồi kế hoạch tôi đặt ra không phải chỉ để hại Khảm mà còn là trò chơi để chấm dứt mối tình không đáng có của cô và hắn “

Mặt cô vẫn không thay đổi sắc mặt im lặng và chờ hắn nói tiếp:

” Còn về chuyện kia tôi sẽ nói. “

” Nói xong chuyện này cô có thể đi tùy ý. Tôi và Khảm là hai anh em cùng cha khác mẹ tôi kém hắn 3 tuổi, tên trước đó của tôi là Lam Triều Phụng còn hắn là Khảm Thế Phục Từ Phong. Mẹ tôi là một mỹ nhân thời đó nhưng nhà bà rất nghèo bà cần tiền để cứu chữa bệnh tình cho bà tôi. Lúc đó bố của là một ông trùm nổi tiếng trong vùng tuy là trong vùng thời nhưng ông ta rất bá đạo. “

Hắn đứng dậy tiến bước tới chiếc bàn phía trước cầm lấy bình rượu uống một ngụm nhỏ bước tới của sổ ngồi xuống và ngược nhìn ánh trăng mờ ảo bên ngoài.

” Mẹ bà đã có ý trung nhân họ là một cặp đôi tình yêu nghèo nhưng họ yêu nhau thực sự còn mối tình với bố khảm chỉ là sự ép buộc không có chút tự nguyện. Bà sinh Khảm Thiên ra được ba tuổi thì bố Thiên đi giải tán lô hàng ma túy bên nước ngoài và xây dựng một trụ sở của lão bên đó sau hai năm với trở lại. Nhưng hắn thật đáng thương từ khi sinh ra đã bị bà chìm đầu xuống nước làm đủ mọi cách cho hắn chết nhưng số hắn cao thật hắn không chết. Cuộc sống sẽ như thế nào nếu như có một ông bố chém giết không thương tiếc và một bà mẹ luôn muốn ăn tươi nuốt sống mình. Hắn đã bị cha hắn bắt

cầm súng bắn chết 8 người cùng lúc 2 tuổi là độ tuổi quá nhỏ phải không . “

Uyển Nhi không khỏi bất ngờ nhưng cô vẫn im lặng và lắng nghe hắn.

” Khi bắt đầu chuyển công tác bà đã trở lại quê gắn lại tình xưa và sinh ra tôi ngay trong năm đó. ...

Hết chương 31

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Kí Ức Đau Lòng

Chương 32: Kí ức đau lòng

Lời nói trở lên trầm biếm lạnh nhạt hơn giọng nam tính trầm ổn mang theo mùi rượu vang thoang thoảng trong gió quuyền rũ bao cô gái nói:

" Một đứa trẻ từ khi sinh ra không thể nào có bản chất lạnh nhạt và vô tình như Khảm một người không có trái tim, cuộc sống phải khó khăn và biến thái lắm thì với tạo thành một Khảm Thiên như ngày hôm nay thật đáng thương."

Hắn cười nhạt mắt nhìn xa xăm trầm lặng không ngượng sùng người ngả về sau đáng vẻ lười biếng nhưng không hề làm mất đi hình dáng vương giả vốn có. Uyển Nhi nhìn hắn ta cười khinh bỉ không thèm để ý tới nét mặt hắn nói:

" Anh nghĩ anh có trái tim? Nhìn Khảm Thiên với con mắt như vậy sao muốn hại Thiên "

Hắn đưa mắt sang nhìn cô một lượt đứng dậy đi tới gần cô Uyển Nhi không hề trùn bước đứng tại chỗ ánh mắt kiên cường nhìn trầm trầm vào đôi mắt khó nắm bắt kia Lam Thần nhếch miệng tán thưởng cho người con gái trước mặt thầm nghĩ bụng tại sao cô không suốt hiện sớm hơn và người tìm ra cô không phải là tôi ánh mắt có chút dịu dàng một giây sau liền biến mất Uyển Nhi luôn quan sát ánh mắt hắn cũng nhận ra chút bất thường nhưng rồi biến mất thật nhanh khiến cô nhủ mảy mai. Hắn nhìn thấy nét mặt cô hiện tại cười càng sâu hơn tiến sát lại gần cô đưa ngón tay thô dài ra điều khắc khuôn mặt hoàn mỹ của cô không khỏi châm biếm:

" Chắc chắc thật không hay sao Hoàng hậu của ta chưa vội mà lại quan tâm người đàn ông khác vậy sao?"

Cô không ngốc cô hiểu hắn nói ý gì không bị trên ép mà trả lời thẳng thừng:

" Không hẳn vậy nghĩ nhiều rồi Hoàng Thượng yêu quý của ta. "

Nói xong miệng cô cũng không quên tặng hắn một nụ cười yêu nghiệt hắn rõ ràng nhìn ra nụ cười kia nụ cười yêu mị trên môi hắn sâu lại càng sâu nói không chút xấu hổ:

" Ta nghĩ nhiều vậy Hoàng Hậu của ta có nên chứng minh ý nghĩ của ta hoàn toàn không có căn cứ không?"

Cô như nghe có tình không hiểu nhìn ra nơi khác nói:

" Vậy có nên đưa tôi sang thành Khảm để chứng minh rõ hơn không ý không tôi phải không?"

Hắn nhìn sâu vào đôi mắt đang cố né tránh ánh mắt mình nói:

" Em không nên tỏ ra thông minh như vậy rất nguy hiểm biết không?"

Uyển Nhi dần hắn ra mặt khó chịu quay người rồi đi bỏ lại lời nói vọng:

" Nghĩ nhiều rồi ngủ sớm tôi mệt"

Hắn cũng không muốn giữ cô lại sợ không trừng anh lại bị cô gái bấy tình nhưng trong đôi mắt kia thật nhiều tâm sự cùng bi thương không nói ra thành lời hắn tiến lại gần cửa sổ lười biếng tựa vào thành cửa sổ nhìn về phía xa kia. Dãi phản cách-----

"Thưa Khảm chủ hiện tại thật khó xác định được viên ngọc kia chỉ có thể dựa vào Uyển Nhi "

Nếu như lời nói bất lực này của Lạc Phong được thốt ra khi ở hiện tại thì thực không ngại gì cho cậu ta về hưu sớm nhưng đây là nơi nào chứ nào có máy thiết bị như hiện đại cũng khó trách Uyển Nhi cô là người mở nguồn cô phải tự đóng thôi và sự thật thì đúng là vậy nhưng cách giải mã thì thật khó

mà ra khiến bộ ngũ Phong đều phải chịu chết. Nhưng hiện tại thì cô lại không hề ở đây thật khó mà giải quyết nhanh gọn. Khảm Thiên từ đầu tới cuối không hề nói gì mặt trầm lặng lười biếng dựa vào ghế mặt lạnh đàng đàng sát khí nhớ tới mùi thơm trên người cô mùi hương mộc lan giản dị hơn bao giờ hết nó dường như đã ăn sâu vào khối óc anh. Khảm Thiên nhíu chặt đôi mày mắt xa xăm không thấy đáy hần đang suy nghĩ điều gì đó nhưng không ai nhìn ra được một hồi sau hần mở miệng cất giọng trầm vang ổn định:

"Tìm hiểu cốt tích Viên ngọc này một chút"

Ngũ Phong hiểu ra liền nhận lệnh

"Rõ Khảm chủ"

Tất nhiên lịch sử ra sao thì hiện tại sẽ ảnh hưởng không ít thì nhiều không phải sao hiện tại chỉ có thể như vậy. Ngũ Phong bước khỏi phòng căn phòng vốn đã âm u cô quạnh có chút bóng người cũng chẳng tốt hơn khi họ đi nơi này không khác mùi như nghĩa địa. Hần từ từ nhắm mắt lại nhưng không hề ngủ chút nào chỉ là nhắm lại và nhớ tới hình bóng nào đó. Bóng đêm yên tĩnh bỗng nhiên tiếng mở cửa phá vỡ bầu không khí này.

"Cạch"

Một cô gái bước vào mang theo một khay đồ ăn thơm nồng tiến lại gần phía Khảm Thiên nhưng cũng không dám lại gần hơn nữa nhẹ nhàng cất tiếng:

"Đêm đã khuya trời rất lạnh Hoàng Thượng cũng chưa ăn gì ngài có nên ăn uống một chút"

Khảm Thiên từ từ mở mắt ra nhìn cô gái trước mặt cô thuộc hạng mỹ nhân nhưng Khảm Thiên dường như không để tâm lắm nói lạnh lùng mang chút mùi thuốc súng đe dọa chết người:

"Nói. Từ khi nào không coi tôi ra gì"

Cô gái hoảng hốt tròn to đôi mắt nhìn Khảm Thiên nhưng rồi lại khôi phục nhẹ nhàng đáp:

"Thiếp thật thiếu phép tắc xin hoàng thượng xá tội cáo từ trước đêm an"

Khảm Thiên nghĩ gì đó rồi cất tiếng:

"Lại đây"

Cô đứng lại quay đầu và đi tới phía anh ngồi và nhìn anh với vẻ mặt chán trường

"Ánh mắt sao nhìn tôi như vậy"

"Lạc vào đây rồi thì còn gì mong trở lại. "

Chỉ cần một câu nói này khiến Khảm Thiên hơi nhíu mày nhìn cô ánh mắt thăm dò

"Nói danh tính. "

"Như Đình tôi bị lạc vào nơi quái quỷ này cũng khá lâu rồi nhưng thật khó thoát"

Giọng nói không chút buồn bức mà thản nhiên như không nhẹ như gió lướt cảnh liêu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Như Đình

Khảm Thiên hơi nhíu hàng lông mày nhìn Như Đình cái tên này thật quen, chẳng lẽ nên thử một chút.

"Cô mắc kẹt ở đây bao lâu? "

"7 năm không ngắn cũng không dài"

Bảy năm vậy không sai vào đâu được rồi thật là mối nhân duyên tình cũ lại bị tôi chiếm rồi, hần nhếch miệng cười gian nói:

" Lại đây"

Thành âm như vui rượu vang ngàn năm thật quyến rũ Như Đình tiến lại gần cô đi thản nhiên như không sợ bất cứ chuyện gì vì hiện tại chẳng còn gì để sợ nữa. Vừa tiến gần liền bị Khảm Thiên kéo vào ngực bờ ông ực này thật vững chắc mùi hương của hắn mang lại sự an toàn cùng mê muội mà ôm lấy hắn. Cô cũng không kháng cự miệng nhếch cười chán trường mang theo chút đau thương mà một cô gái không đáng có. Khảm Thiên tất nhiên không phải dạng đàn ông thấy lợi trước mắt mà không hưởng khác gì gì phé nhân hắn ghét phụ nữ nhưng giờ đây khi nhìn thấy cô với hắn ta thân mật như vậy hắn thật không muốn làm mình phải chịu đựng trên danh nghĩa hắn không vội mà cướp cô về và tất nhiên thấy một màn như vậy thì càng không từ từ mà diễn trò diễn thật hoàn hảo. Khảm Thiên đưa tay vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp trước mặt nói chậm rãi từng từ:

" Lam Thần nhớ cô rất nhiều không phải sao"

Như Đình giờ đây trái tim như nổ tung tròn tròn đôi mắt lúc này với nhận thức được lời nói băng lãnh kia đôi mày cô nhíu chặt lại mắt nghi ngờ và dường như trong tâm thức đã có chuyện gì đó rất đáng để lục lại kí ức đã chôn vùi suốt bao nhiêu năm qua. Giọng có chút nghi vấn không để trong lòng được nữa buộc miệng nói ra nhưng cũng chưa chắc chắn vào trí nhớ giọng rất nhỏ:

" Anh là Khảm Thiên...? "

Khảm Thiên cười lạnh phả hơi lạnh làm Như Đình một hồi run rẩy:

" Có vẻ tôi có hình ảnh không nhỏ trong cô"

Tại sao lại không nhớ chứ tên trước mặt kia đã đối xử với cô như thế nào tên của anh ta tất nhiên sẽ nhớ rất rõ. Không phải rằng năm đó vì Viên ngọc kia hắn và Lam Thần đã mở chiến trường khi phát hiện được một chút tung tích, Khảm Thiên hắn muốn nhân cơ hội để làm người phụ nữ là cô Như Đình người yêu của Lam Thần nói rằng Lam Thần đang rất nguy hiểm vì tìm Viên ngọc cô lại yêu thương hắn yêu sâu đậm không màng tới bản thân mình đã tin lời hắn tới nơi đã được nhận tin sau đó ai ngờ Viên ngọc cô nhìn thấy, lúc đó cô vui sướng biết bao khi Viên ngọc này làm người cô thương phải chịu bao cực khổ nhưng nhìn rồi thì sao liệu có kết quả như ý. Cô đưa tay chạm vào Viên ngọc thì " Aaaaaaa....."

Ánh sáng từ Viên ngọc phát ra đồng thời có một lực hút mãnh liệt từ phía phát sáng hút cô vào bên trong. Khi tỉnh dậy thì thật choáng ngợp xung quanh đều là cảnh nam nữ hoan ái, bóng dáng đó cô rất quen là người cô thương... Giọt nước mắt rơi xuống thể hiện một nỗi đau không thể diễn tả bằng lời. Cô đau lòng, lẳng lặng nhìn hình ảnh kia xung quanh chỗ nào cũng có như một màn hình 3D ảo ảnh nhưng hiện tại thì cô đang vì ai vì cái gì mà phải gánh nỗi đau này và cô vì sao lại yêu hắn đến vậy....

Hiện tại cô rất muốn khóc nhưng khóc ai sẽ nghe ai sẽ đến bên cạnh cô không phải người cô thương kia đang phản bội cô sao cô yêu hắn như vậy cô trung thành hi sinh vì hắn như vậy nhưng kết quả là gì chứ không phải quá phũ phàng hay sao. Cô nặng im từng giọt từng giọt rơi xuống thấm vào làn Áo mỏng cô nhìn nhìn thật rõ khuôn mặt người đàn ông kia cười nhạt và thiếp đi vì quá mệt. Khi tỉnh lại cô đã ở nơi này suốt những năm qua cô đã không ngừng từ bỏ anh nhưng càng từ bỏ càng khiến cô nghĩ tới hắn. Nghĩ rằng hắn có đang tìm cô, có đang lo lắng cho cô, hay đang cùng cô gái khác bàn việc giường chiếu. Càng nghĩ nụ cười trên môi cô càng chờ lên sâu thẳm, lạnh nhạt mắt như màng sương che chắn lạnh thấu xương. Cô xuyên không về đây cũng đã ở tại nơi này 4 năm tất nhiên sẽ không ý lại mà chờ chết cô quyết định tìm hiểu rõ một chút về Viên ngọc sau khi tìm được cô sẽ trở lại hiện tại và cho tên đàn ông kia biết rằng cô không phải người tình của anh tôi nơi đây anh nơi đâu, đây mình tôi nơi đó anh đây người không phải sao. Tôi hận anh hận tới xương tủy hận anh coi tôi làm trò đùa khinh rẻ tình yêu của tôi dành cho anh. Tôi hi sinh vì anh như vậy là quá đủ nhưng giờ phút này tại sao khi nghe thấy tên anh tại sao, tại sao lòng cô lại dỗi bời tại sao lại muốn nhìn thấy và lao vào trong lòng anh. Người ta nói lòng không dối người, người không thể dối lòng cô yêu hắn đến như vậy sao có thể ngày một ngày hai mà quên hẳn chẳng những vậy 4 năm qua cô không giây phút nào là không nghĩ về hắn. Mặt cô trầm xuống mắt lạnh băng nhẹ nhàng nói như không:

" Lam Thần... "

" Lam Thần là ai tôi đâu biết. "

Đúng bây giờ cô phải mạnh mẽ anh ta đang ở đây cô phải giữ bình tĩnh để đấu mặt với anh ta. Nhưng tại sao lại nói anh nhớ cô không thể không thể như vậy coi cô là đồ chơi thì lấy đầu ra tình cảm hưởng chỉ trước khi vào cái địa ngục này anh chưa từng nói " yêu" cô dù chỉ một tiếng chỉ là cô cảm nhận từ hành động của anh nhưng có lẽ cô đã nhầm. Bây giờ lại được nghe từ miệng của người khác anh nhớ cô thật lực cười. Khảm Thiên vẫn vậy ngồi đó cảm ly rượu vang đỏ chói đẹp mắt ắc lắc nhẹ đưa lên mũi hưởng thụ mùi rượu ngàn năm nhưng không hề bỏ sót một chút hành động nào của cô từ nãy giờ. Khảm Thiên nhân nhạ nói phả ra mùi rượu thật quyến rũ kích thích giác quan:

" Ô vậy là nhiều người hi sinh vô ích rồi thật đáng thương"

Cũng không nói gì thêm ngước mắt nhìn ra cửa sổ để lại trên môi nụ cười mỉa hoặc hiếm có tâm hồn rất thỏa mãn khoái trí. Nhưng....

Hết chương 33

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Nhé! Lão Đại Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

